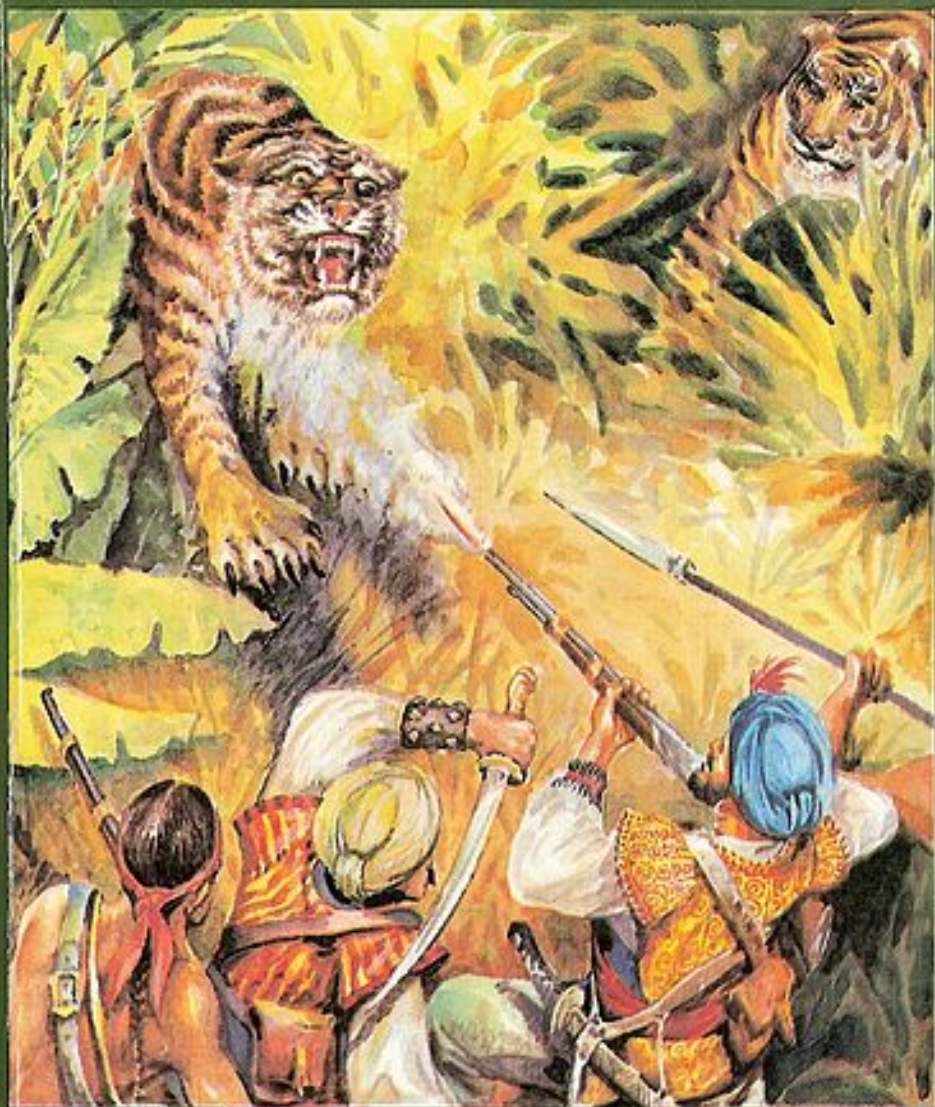


Бестселър на всички времена



# ДВАТА ТИГЪРА



ЕМИЛИО САЛГАРИ 

Емилио Салгари

Двата тигъра

## I. КОРАБЪТ „МАРИАНА“

Сутринта на 20 април 1857 година, пазачът на семафора на пристанището Даймънд Харбър, забеляза малък кораб, който по всяка вероятност бе навлязъл в Хюгли през нощта, без да поиска лоцман от сигналната станция.

По изключително голямата повърхност на платната приличаше на малайски кораб, но корпусът му не бе напълно еднакъв с този на малайските платноходи „прахос“, тъй като му липсваха балансьори за голяма устойчивост при силен вятър, нито пък имаше на кърмата си навес, наричан от малайците „атап“.

Независимо от това корабът беше извънредно красив, дълъг и източен платноход, който при попътен вятър би се плъзгал по вълните побързо от всеки параход, каквито притежаваше по това време англо-индийското правителство. С две думи, това беше истински корсарски кораб, който, като изключим размера на платната, напомняше знаменитите платноходи на нарушителите на морската блокада по време на войната между Севера и Юга в Съединените американски щати.

Но онова, което без съмнение най-много би трябвало да учуди пазача на семафора, бе екипажът на този кораб, прекалено многоброен за толкова малък и особен плавателен съд.

На него сякаш бяха събрани по един или повече представители на най-войнствените малайски племена с тъмна кожа и коси очи: бургази, макасарайци, батиасци, яки, всеизвестните всяващи ужас главорези от девствените лесове на остров Борнео.

Но никой от тях не бе облечен в националната си носия: всички носеха така наречения саронг, къс бяло платно, стигащо до колената, и кайбай, нещо като широко пъстроцветно палто, даващо свобода на движенията.

Само двама, изглежда капитаните на кораба, бяха облечени по-различно, в разкошни скъпи дрехи.

Единият, който в момента, когато корабът минаваше край Даймънд Харбър, седеше на голяма възглавница от червена коприна, поставена до шурвала, беше великолепен ориенталски тип.

Висок, изключително развит, с извънредно красива глава с гъста къдрава коса, черна като крило на гарван, падаща върху раменете му, и две огнени очи.

Беше облечен по ориенталски в куртка от светлосиня коприна със златни нишки, широки ръкави и копчета от рубини, широк панталон и дълги островърхи ботуши от жълта кожа.

На главата си носеше малък тюрбан от бяла коприна с пера, закопчан с диамант, голям почти колкото орех и струващ без съмнение цяло състояние.

Другарят му, който стоеше облегнат на борда и прелистваше нервно някакво писмо, беше европейец, също така висок, с изтънчени, аристократични черти, меки сини очи и черни мустаци, леко прошарени, въпреки че изглеждаше по-млад от другия.

Беше облечен много елегантно, но не по ориенталски: сако от кафяво кадифе със златни копчета, препасано през кръста с широк пояс от червена коприна, брокатен панталон и гети от жълта кожа със златни токи. На главата си вместо тюрбан носеше широка сламена шапка от Манила, на която се вееха няколко панделки от червена коприна.

Пазачът посочи на стоящия до него този странен кораб с не по-малко необичаен екипаж. Двамата останаха с вперени в кораба очи, в очакване от него да се обадят с искане за лоцман. Никой не дръзваше да плава в тези води без опитен водач.

Корабът вече се беше изравнил с бялата къщичка и сигналната кула, до която стояха двамата пазачи и двама лоцмани в очакване да ги повикат, когато европейецът, дотогава сякаш не забелязващ близостта на семафорната станция, се обърна към другаря си, който от своя страна изглеждаше потънал в дълбок размисъл.

– Сандокан – запита го той, – вече навлязохме в реката и това е станцията с лоцманите, да вземем ли един от тях да ни преведе?

– Не обичам любопитни очи на моя кораб, Яниш – отвърна запитания и стана, като хвърли разсеян поглед към станцията. – Ще стигнем и сами до Калкута.

– Да – рече Яниш след кратък размисъл. – По-добре да минем инкогнито. Човек не знае никога: и най-малката недискретност може да предизвика съмнение у този разбойник Суйодхан.

– Ти си минавал вече по тези места. Кога според теб ще стигнем в Калкута?

– Със сигурност преди залез – отвърна Яниш. – Приливът се покачва и бризът е все така попътен.

– С нетърпение очаквам да видя отново ТремалНаик. Клетият ми приятел! Преди загуби жена си, а сега и дъщерята!

– Ще я изскубнем от Суйод хан, ще се види кой ще победи: Тигъра

на Индия или Тигъра на Малайзия.

– Да – рече Сандокан и в очите му просветна пламък, а челото му се смръщи заплашително. – Ще я изкубнем от лапите му, та ако ще да преобърна цяла Индия и да издавя тези кучета, тугите, в тайнствените им пещери.

– Дали ТремалНаик е получил вече телеграмата ни?

– Не се безпокой, Сандокан, телеграмите винаги пристигат навреме.

– Значи ще ни чака?

– Мисля, че ще е по-добре да го известим, че вече сме влезли в Хюгли и тази вечер ще бъдем в Калкута. Така ще изпрати Каммамури да ни посрещне, за да ни спести лутането, докато търсим къщата му.

– Има ли телеграфна станция по протежение на реката?

– Да, в Даймънд Харбър.

– Сигналната станция, която току-що отминахме?

– Да, Сандокан.

– Докато не сме се отдалечили много, нареди да свалят платната и да поставят кораба на дрейф, и изпрати някого с една лодка. Загубата на половин час не е толкова фатална. Освен това мисля, че къщата на ТремалНаик може би се наблюдава от тугите.

– Възхищавам се на предпазливостта ти, Сандокан.

– Пиши, приятелю.

Яниш откъсна един лист от бележника си, извади молив от джоба си и написа:

„От борда на «Мариана».

Господин ТремалНаик,

Тази сутрин навлязохме в Хюгли и пристигаме привечер. Изпратете Каммамури да ни посрещне.

Нашият кораб плава под момпрацемско знаме. Яниш де поздравява.“

– Готово – рече и подаде листчето на Сандокан.

Той го взе, прочете го, понечи да добави нещо, но след това поклати глава и върна бележката с думите:

– Добре. По-уместно е да бъде с твоя подпис, отколкото с моя. Англичаните може би си спомнят за мен и моите набези срещу тях.

Корабът бе застанал на дрейфотва на около половин милия от Даймънд Харбър и една лодка с петима души бе пусната на вода. Яниш

повика кърмчията на лодката, връчи му телеграмата и една лира с думите:

– Нито дума за нас и ще говориш само португалски. За момента аз съм капитан на кораба.

Кърмчията, висок и добре сложен мъж от племето на даяките, се спусна бързо в лодката и тя пое моментално към станцията на лоцманите.

След половин час се завърна и докладва, че телеграмата е била изпратена по предназначение.

– Питаха ли те нещо за нас в станцията?

– Да, капитан Яниш, но аз мълчах като риба.

– Отлично.

Лодката бе вдигната бързо на борда и окачена на лодбалките, след което „Мариана“ пое отново напред, държейки курс по средата на реката.

Яниш бе вперил поглед към сигналната кула, сякаш се страхуваше, че след като не са получили отговор от даяка, да не би пазачите, подтикнати от любопитство, да изпратят някой от лоцманите да попита дали нямат нужда от него.

Но не се виждаше никой, той се успокои и забрави за любопитството, което без съмнение бяха предизвикали.

Вниманието му бе привлечено от пейзажа, в който навлизаха.

Сандокан се настани отново на удобната си възглавница и потъна в дълбоки размисления, докато Яниш, запалил цигара, се облегна пак на фалшборда.

Безкрайни джунгли от високи петнайсет и повече метра бамбуци, се простираха отляво и отдясно на широката река, покривайки ниските блатисти земи по поречието и ръкавите на Ганг, убежище на тигри, носорози, змии и крокодили.

Огромни рибари, големи черни щъркели, ибиси и гигантски грозни птици харгилак, строени като войници по клоните, правеха сутрешния си тоалет, оправяйки си една на друга перата; същевременно във въздуха се носеха лудешки ята брамански патици и корморани, които изневиделица се спускаха като стрела и се гмуркаха във водата за плячка.

– Отлични места за лов, но неприятна страна – мърмореше Яниш, когато тези брегове започваха да интересуват. – Не могат и да се сравняват тези джунгли с величествените Лесове на Борнео и на Момпрацем. Ако това са местата, обитавани от тугите на Суйод хан, хич и не им завиждам. Тръстики, тръни и блата: блата, тръни и тръстики – това е то

делтата на свещената река на индусите. И нищо не се е променило, от както бях за последен път по тези места. Явно англичаните не се интересуват от друго, освен да доят колкото може по-добре горките индуси.

„Мариана“ продължаваше да напредва все така бързо; въпреки това пейзажът по двата бряга не се променяше, поне по десния. На отсрещния бряг обаче започнаха да се появяват тук и там скупчени мизерни колиби от глина с покриви от листа под сянката на ошмулени кокосови палми.

Яниш тъкмо наблюдаваше едно от тези бедни селца, защитени откъм реката със стобори, предпазващи жителите им от нападения на крокодилите, когато Сандокан се приближи до него и го запита:

– Това ли са блатата, обитавани от тугите?

– Да, братко – отвърна му Яниш.

– Ами това да не би да е някое от леговищата им или наблюдателен пункт? Не виждат ли, там долу сред тръстиките стърчи нещо като дървена кула.

– Това са убежища за корабокрушенци – отвърна Яниш.

– И кой ги строи?

– Англо-индийското правителство. Реката е по-опасна, отколкото ти се струва, братко, поради огромните маси пясък, които течението премества непрекъснато, така че корабокрушенията тук са много почести, отколкото в морето.

– Но не разбирам защо убежищата за корабокрушенци трябва да приличат на кули... и без стълби са, погледни!

– Тъй като джунглата гъмжи от кръвожадни зверове, на определени места се издигат такива кули за подслон на корабокрушенците, до тях се стига по подвижна стълба, която може да се изтегля нагоре.

– И какво има в тези кули?

– Хранителни припаси, които се подменят всеки месец от специално транспортно параходче.

– Толкова ли са опасни тези брегове? – запита Сандокан.

– Пълни са със зверове и не предлагат нищо друго на нещастника, акостирали на тях. Мислиш ли, че зад тези блатни дървета не ни следят кръвожадни тигри?

– И никой ли не мисли да ги изтреби?

– Английските офицери предприемат често хайки, но зверовете са толкова, че на практика не намаляват.

– Хрумна ми една идея, Яниш – рече Сандокан.

– Кажете ми я чух.

– Ще ти я кажа тази вечер, след като се видим с горкия ТремалНаик.

В този момент корабът минаваше край забелязаната от тях кула, която се издигаше сред бластисто островче, отделено от същинската джунгла с малък канал.

Беше доста солидна постройка от греди и бамбук, висока почти шест метра. Вратата беше на върха ѝ и до нея се стигаше с подвижна стълба. Надпис, повторен на четири езика – френски, немски, английски и хинду, – препоръчваше на корабокрушенците да пестят провизиите в кулата, обръщайки им внимание, че снабдителното корабче идва само веднъж в месеца.

Из ниската растителност не се виждаше жива душа. Но се усещаше присъствието на свирепи животни. Нямахме никакви други признаци на живот и освен спасителните кули – никакво човешко присъствие.

Царството на тугите предлагаше отчайваща гледка.

Едва следобед по бреговете се появиха малки селца, но джунглата се простираше все така безбрежна, с гигантски жълтеникави растения и на места с тинести блата. Отчайваща монотонност, нарушавана единствено от красивите цветове на лотосите.

Но от миля на миля животът по бреговете ставаше все по-активен. Птици се виждаха все по-рядко, но в замяна на това броят на срещаните лодки нарастваше – признак, че приближаваха богатата столица на Бенгал. Бяха от всички видове – банги, мърпънки, пинаси, както и грабове с доста голям тонаж – пресичаха реката или се спускаха надолу по течението, тежко натоварени със стоки. Покрай бреговете плаваха и малки параходчета, маневриращи внимателно сред многобройните лодки.

Към шест часа Яниш и Сандокан, които се бяха настанили на носа, забелязаха сред облак дим високите върхове на патодите на черния град, както тук наричат индуската част на Калкута, и мощните бастиони на форт Уилям. По десния бряг започнаха да се появяват елегантни бунгала и вили в английски стил, смесен с индуски елементи, подредени зад красиви градинки под сянката на бананови дървета и кокосови палми.

Сандокан бе наредил да издигнат на главната мачта знамето на Момпрацем – червено с глава на тигър по средата – както и да покрийт четирите оръдия на носа и на кърмата.

– Дали ще дойде Каммамури? – попита той Яниш, застанал до него с вечната си цигара в уста и наблюдаващ сновещите около тях лодки, когато европейецът вдигна десница към брега и извика:



– Ето го верния и смел слуга на ТремалНаик. Видяш ли, Сандокан, онази лодка със момпрацемското знаме на кърмата?

Сандокан погледна в тази посока и наистина видя една малка, но много елегантна лодка от типа филтшара с грациозни форми, украсена с позлатена слонска глава на носа, карана от шестима гребци. На кърмата ѝ се вееше червено знаме с глава на тигър.

Приближаваше ги много бързо сред гъмжилото корабчета и лодки и „Мариана“ веднага застана на дрейф.

– Видяш ли го? – попита Яниш радостен.

– Очите на Малайския тигър още не са отслабнали – отвърна Сандокан. – Той е на руля. Нареди да спуснат стълбата, драги ми португалецо. Най-сетне ще научим как онова куче Суйод хан е успял да отвлече дъщерята на бедния ТремалНаик.

Филтшарата преодоля само за няколко минути разстоянието до „Мариана“ и опря до левия борд, където стълбата вече бе спусната.

Докато гребците прибираха греблата и връзваха лодката, кърмчията се покатери по стълбата ловко като маймуна, скочи на палубата и извика с развълнуван глас:

– Господин Сандокан! Господин Яниш! О, колко съм щастлив да ви видя отново!

Човекът беше великолепен тип на индус, около трийсет – трийсет и две годишен, доста висок, с красиви черти, едновременно фини и енергични, с тяло по-яко от това на бенгалците, които обикновено са по-слаби. Тъмното му лице с бронзов отблясък се открояваше върху белите му дрехи и му придаваше странна грация. Сандокан отмести ръката, която индусът му подаде и го привлече в обятията си, казвайки му:

– Тук, до сърцето ми, храбри мой махарате.

– О, господине! – възкликна, пребледнял от вълнение, индусът.

Яниш, по-спокоен и не така експанзивен, стисна здраво ръката му с думите:

– Това е моята прегръдка.

– О, господине – рече махаратът, едва потиснал риданието си. – Страхувам се, че моят господар ще полудее! Проклетниците си отмъстиха.

Вълнението му нарастваше, докато разказваше за нещастията на своя господар, ѝ португалецът го прекъсна в желанието си да го успокои.

– Ще ни разкажеш всичко след малко, ела в моята кабина. Искам да науча всичко.

Махаратът събра хората си, замени с тях няколко думи, след което

## Двата тигъра

---

последва Сандокан и Яниш в салона на кърмата.

## II. ОТВЛИЧАНЕТО НА ДАРМА

Ако „Мариана“ беше блестяща отвън, то отвътре бе още по-разкошна; виждаше се на пръв поглед, че собственикът ѝ съвсем не е жалил парите при строежа и обзавеждането.

Малката зала, в която влязоха тримата мъже, заемаше голяма част от кърмовата надстройка. Стените ѝ бяха тапицирани с червена китайска коприна със златоткани орнаменти и по тях бяха накачени най-различни оръжия: малайски ками крие със змиеобразно острие и връх, по всяка вероятност намазан със страшно отровен сок от пас; даякеки ками – ланги и паранги – с широки и тежки острия; пистолети и мускети с украсени с арабески цеви и приклади от абаносово дърво, инкрустирани с перли; индуски карабини с прекрасни интарзии; старинни дългоцеви мускети, използвани на времето си от войнствените бургизки и минданайски племена.

Залата бе опасана от ниски миндери, обшити с бяла коприна с изvezани по нея екзотични цветя; по средата имаше маса от абаносово дърво, инкрустирана изцяло с перли; от тавана висеше голяма венецианска лампа с розов глобус, която разпръскваше мека светлина.

Яниш наля три чаши ликьор с цвят на топаз и рече на махарата, който бе седнал до Сандокан:

– Сега можеш да говориш, без да се страхуваш, че някой ще чуе разговора ни. Тугите не са риби да се подадат от дъното на реката.

– Ако не са риби, то са истински дяволи – отвърна махаратът и въздъхна.

– Пийни и развържи езика си, добри ми Каммамури – рече Сандокан. – Малайския тигър напусна Момпрацем, за да обяви война на Индийския тигър; но преди всичко искам да чуя подробностите по отвличането.

– Изминаха вече двацет и четири дни, откак малката Дарма бе отвлечена от емисари, изпратени от Суйод хан, и от двацет и четири дни моят господар плаче непрестанно. Ако не беше дошла вашата телеграма, съобщаваща за отплаването ви от Момпрацем, той досега без съмнение щеше да полудее от скръб.

– Боял се е, че няма да му се притечем на помощ? – попита Яниш.

– Да, по едно време предположи и това, смятайки, че сте ангажирани в някакъв набег.

– От известно време малайските пирати са без работа. Отминаха хубавите времена на битките в Лабуан и Саравак. Времената сега са други..

– Разказвай, Каммамури – рече Сандокан. – Как бе отвлечена малката Дарма?

– По наистина дяволски начин, който потвърди отново злия гений на Суйод хан – започна разказа си Каммамури. – Откак Ада умря при раждането на Дарма, господарят ми прехвърли върху момиченцето цялата си любов, която хранеше към съпругата си, и бдеше денонощно, за да не би тугите да навредят на крехкото създание.

До ушите ни стигаха мъгляви слухове за намеренията на сектата на Кали. Говореше се, че тугите, след като се бяха пръснали за известно време, за да избягнат репресиите на сипаите на капитан Макферсън, са се върнали отново в огромните пещери на остров Раджмангал и че Суйод хан възнамерява да потърси нова Непорочна дева на пагодата.

Тези слухове разтревожиха извънредно много моя господар. Той се страхуваше, че негодниците, които бяха държали дълги години в плен съпругата му, почитайки я като превъплъщение на богинята Кали, съзлятничат, за да отвлекат дъщеря му.

За съжаление, опасенията му се потвърдиха, въпреки че, знаейки хитростта и смелостта на тугите, бяхме взели всички необходими мерки, за да им попречим да се доберат до стаята на малката. Наредихме да се поставят железни решетки на прозорците, да се обкове вратата и да се прегледат основно стените, тъй като се бояхме да няма някакъв таен вход, каквито съществуват в древните индуски дворци.

За още по-голяма сигурност, аз спях в коридора, който води към стаята, заедно с опитомената тигрица и свирепото ни черно куче Пунти, чиито зъби и нокти тугите вече са опитвали.

Така изминаха шест месеца сред страхове и бдения, а тугите не даваха никакви признаци на живот. Но ето че една сутрин ТремалНаик получи телеграма от Чандернагор, подписана от негов приятел, свален от трона раджа, който беше замесен в последното въстание и намери сигурно убежище в малката френска колония.

– Какво се казваше в тази телеграма? – попитаха едновременно Яниш и Сандокан, които не изпуснаха нито дума от разказа на махарата.

„Ела. Трябва веднага да говоря с теб. Мухдар“

Господарят ми, който се бе сприятелил с този бивш принц, от когото бе видял много добрини, откак се върнахме в Индия, помисли, че той е застрашен от английските власти, замина незабавно за Чандернагор и

ми заръча да бдя денонощно над малката Дарма.

През деня не се случи нищо, което да ме усъмни, че тугите се канят да осъществят отдавна подготвеното от тях отвличане на дъщерята на бившата им Непорочна дева на източната пагода. Но ето че привечер и аз получих телеграма от Чандернагор, подписана от моя господар. Помня дума по дума какво се казваше в нея:

„Тръгвай незабавно с Дарма, над която е надвиснала сериозна опасност от страна на нашите врагове.“

Тук махаратът направи малка пауза. Като се замисли, сега му се струваше невъзможно да не е предугадил измамата и да се е оставил така лесно да бъде излъган.

Двамата приятели го гледаха втренчено, смълчани, и не смееха да го подканят да продължи разказа си.

След малко Каммамури въздъхна и поде отново:

– Изплашен много от тревожната телеграма, отидох начаса на гарата заедно с Дарма и дойката ѝ. Телеграмата получих в шест часа и трийсет и четири минути, а първият влак за Чандернагор и Хоуги тръгваше в седем и двайсет и осем.

Качихме се в едно празно купе, но малко преди влакът да потегли, при нас влязоха двама брамини и седнаха срещу мен. Бяха двама мъже с дълги бели бради, чийто почтен вид не би усъмнил и най-подозрителния човек.

Тръгнахме, без да се случи нищо необикновено. Един час по-късно, едва бяхме отминали гарата на Сирампур и стана нещо на пръв поглед незначително, от което обаче произтекоха страшни последици: куфарът на единия от брамините падна, отвори се и от него се търколи объл стъклен съд с някакви цветя. Съдът се счупи и цветята се изсипаха на пода, но брамините не ги събраха. Но аз забелязах, че и двамата извадиха кърпички, с които си запушиха устата и носа, сякаш острата миризма на цветята ги дразнеше.

– Така значи! – извика Сандокан, явно заинтригуван силно от този странен разказ. – Продължавай, Каммамури.

– Какво е станало след това, не мога да ви кажа – продължи махаратът, чийто глас затрепери.

– Но когато си видял, че брамините си слагат кърпички пред устата, не се ли усъмни? Защо не си направил и ти същото?

– Не знам, просто не знам. Никога не бих си помислил, че под тези свещенически дрехи се крият емисари на свирепите туги.

– А после какво стана? Продължавай.

– Спомням си само, че усетих главата ми да натежава... и след това нищо. Когато се свестих, наоколо ми цареше пълна тишина и беше тъмно. Влакът не се движеше и отдалеч чух дълго изсвирване. Скочих и започнах да викам дойката и Дарма, но никой не ми отговори. За миг си помислих, че съм загубил ума си или че сънувам кошмарен сън. Хвърлих се към вратата, но беше заключена. Извън себе си, счупих с юмрук стъклото и си порязах ръката, отворих и изскочих навън. Влакът бе спрял в глуха линия и нямаше нито машинисти, нито спирачи. В далечината съзрях фенери, които приличаха на гарови светлини. Затичах се, като виках непрекъснато: „Дарма! Кети! Помощ! Отвякоха ги! Тугите! Тугите!“

Спряха ме няколко полицаи и чиновници от гарата. Отначало ме помислиха за луд, толкова бях разстроен и възбуден, че ми беше нужен цял час, докато ги убедя, че съм нормален, и им разкажа какво бях преживял.

Оказа се, че не се намирам в Чандернагор, а на гарата в Хо-уги, който е на двайсетина мили по на север. Никой от персонала на гарата не забелязал присъствието ми, когато изтегляли влака в глуха линия, така че съм останал в купето до идването ми в съзнание.

Гаровата полиция започна веднага разследване, но то не даде никакъв резултат.

На сутринта заминах за Чандернагор, за да уведомя ТремалНаик за изчезването на Дарма и дойката ѝ. Но него го нямаше и от приятеля му научих, че не е пращал никаква телеграма на моя господар. Нито пък тази, която получих аз, е била изпратена от ТремалНаик.

– Колко са коварни тези туги! – провикна се Яниш. – Кой друг би могъл да състави такъв пъклен план?

– Продължавай, Каммамури – каза Сандокан. Махаратът изтри сълзите си и продължи с пречупен глас:

– Никога не ще мога да опиша болката на моя господар, когато научи за изчезването на малката Дарма и дойката. Истинско чудо бе, че не изгуби разсъдъка си.

Междувременно полицията продължаваше да търси похитителите на Дарма и Кети, подпомогната от френските полицаи.

Констатирано бе, че тези две телеграми са били изпратени от някакъв индус, когото чиновниците от пощата в Чандернагор не били виждали преди това и който говорел много лошо френски; разбра се също, че двамата брамини, които бяха в нашето купе, са слезли на гарата в Чандернагор, като подкрепяли явно болна жена и носели на ръце малко

русо момиченце.

На следващия ден дойката бе намерена мъртва в една бананова гора с превързана копринена кърпа през шията. Тугите я бяха удушили.

– Негодници! – извика Яниш и стисна юмруци.

– Това обаче все още не доказва, че тугите са отвлекли малката Дарма – отбеляза Сандокан. – Може да са били обикновени престъпници, които...

– Не, господине – прекъсна го махаратът. – Сигурно са били онези от сектата на Суйод хан, защото седмица след това господарят ми намери в стаята си стрела, хвърлена по всяка вероятност от улицата, а върхът ѝ беше във форма на змия с женска глава, както рисуват чудовищната Кали.

– А! – възкликна Сандокан, смръшвайки вежди.

– И това не е всичко – продължи Каммамури. – Една сутрин намерихме на входната врата бележка, на която бе изрисувана емблемата на тугите, а над нея две кръстосани ками и буквата „S“.

– Подписът на Суйод хан? – попита Яниш.

– Да – отвърна махаратът.

– Английската полиция не откри ли нещо?

– Продължиха разследванията още няколко седмици и сетне се отказаха. Изглежда не искат да се заяждат с тугите.

– Не са ли претърсвали делтата? – попита Сандокан.

– Отказаха под претекст, че нямат достатъчно хора да организират наказателна експедиция.

– Нима бенгалското правителство вече няма войска? – попита Сандокан...

– В момента англо-индийското правителство си има по-големи грижи от тугите. Въстанието се разширява все повече и заплашва всички английски владения в Индия.

– Значи в Индия има въстание? – запитва Яниш.

– Да. И от ден на ден то взема все по-застрашителни размери, господине. Сипайските полкове се бунтуват на много места – в Мерут, Делхи, Лъкноу, Сингапур и след като разстрелят офицерите си, се стичат под знамената на Тантиа Топи и на красивата и смела Рани.

– Добре тогава – рече Сандокан и ставайки, закрочи явно развълнуван около масата, – щом като полицията и бенгалското правителство не могат да се занимават с тугите в този момент, ще видим какво можем да направим ние, нали, Яниш?

Португалецът кимна утвърдително. Беше запазил привидно

спокойствие, но разказът на Каммамури бе развълнувал и него и сега бе готов като приятеля си да тръгне на бой срещу всеки, за да помогне на ТремалНаик.

– С какви сили разполагаме? – попита той.

– Имаме петдесет мъже, петдесет пирати, избрани сред най-храбриите от Момпрацем, които не се боят нито от тугите, нито от богинята им Кали; отлични далекобойни оръжия, кораб, който може да се противопостави и на английските канонерки, както и пари с милиони, които няма да жалим. Мисля, че при това положение можем да хвърлим ръкавицата на тугите. и да нанесем на Суйод хан смъртоносен удар. Малайския тигър в единоборство срещу Индийския тигър! Ще има да се забавляваме.

Сандокан изпразни на един дъх чашата си, остана за миг с очи втренчени в дъното ѝ, след това се обърна и попита махарата:

– ТремалНаик убеден ли е, че тугите са се завърнали в тайнствениите си подземия в Раджмангал?

– Напълно – отвърна Каммамури.

– И че малката Дарма е била отведена там?

– Със сигурност, господин Сандокан.

– Ти познаваш ли околностите в Раджмангал?

– Да. Даже и подземията. Вече ви казах, че бях цели шест месеца пленник в тях.

– Да, спомням си. Широки ли са тези подземия?

– Огромни, господине. И се простират под целия остров.

– Под острова, казваш! Ето един отличен случай да издавим в тях всички тези канали.

– Ами малката Дарма?

– Ще ги издавим след това, когато успеем да отскубнем от тях момиченцето, добри ми Каммамури. Как се слиза в тези подземия?

– През дупка под едно огромно бананово дърво.

– Е, добре, ще направим посещение в делтата. Скоро ще получиш новини от ТремалНаик и от Малайския тигър, драги ми Суйод хан!

В този момент се чу дрънчене на вериги и тъп удар, прозвучаха заповеди и корабът се разтърси за момент.

– Пуснаха котвите – рече Яниш и стана. – Да се качим, Сандокан.

Изпразниха чашите си и излязоха на горната палуба.

Нощта се бе спуснала от няколко часа, обгръщайки пагодите на Черния град и камбанариите, куполите и фандиозните дворци на Белия фад; но безброй фенери и светлини блестяха по кейовете, по



булевардите на богатия квартал Странд и известните по целия свят пищенни площи.

По реката, която тук е широка повече от километър, се плушваха безброй закотвени платноходи и параходи, чиито светлини се отразяваха във водата.

„Мариана“ бе хвърлила котва близо до един от последните бастиони на форт Уилям, чието огромна маса прозираше през мрака.

Сандокан се увери, че котвите са спуснати на достатъчна дълбочина, нареди да приберат огромните платна, които опираха в съседните кораби, след което заповяда да свалят и знамето.

– Наближава полунощ – рече той на Каммамури. – Дали ще е удобно да отидем при господаря ти?

– Да, но бих ви посъветвал да се облечете по-простичко, за да не предизвикваме шпионите на тугите. Ние с господаря ми сме сигурни, че бандитите на Суйод хан ни наблюдават непрекъснато.

– Ще се облечем като индуси – отвърна Сандокан.

– По-добре е като судра – рече Каммамури.

– Кои са пък те?

– Слуги, господине.

– Идеята е добра. Дрехи на борда не липсват. Ела да ни натъкмиш така, че да можем да излъжем шпионите и да се впуснем в авантюрата. Ако Индийския тигър е хитър, Малайския не е по-малко находчив. Да вървим, Яниш.

Слязоха отново в каюткомпанията и Сандокан издаде заповед. Малко след това един даяк донесе куп дрехи, от които Яниш, подпомогнат от Каммамури, избра най-подходящите за целта.

Когато преобличането приключи, махарагът огледа доволен двамата приятели. Можеха да тръгват.

### III. ТРЕМАЛ-НАИК

Половин час след това лодката на „Мариана“ се спускаше вече по реката. На борда ѝ бяха Сандокан, Яниш, Каммамури и шестима яки малайци от екипажа.

Двамата командири на „Мариана“ се бяха преоблекли като индуски слуги с превързано около бедрата парче груб кафяв плат, така наречената дубга.

В дубгата обаче бяха скрили по чифт пистолети с дълги цеви и по един малайски крие, страшната змиевидна кама с дълго цял фут острие, причиняващо ужасни рани, от които няма оздравяване.

Градът бе вече потънал в мрак. Всички фенери бяха загасени и единствено тези на корабите отразяваха белите си светлини в тъмните води на реката. Лодката се провря сред задръстилите бреговете лодки, пироги, кораби и параходи и се насочи към южните укрепления на форт Уилям. След малко спряха на еспланадата, която беше тъмна и пуста.

– Пристигнахме – каза Каммамури. – Улица Дурумтолах е на няколко крачки от тук.

– Във вила ли живее? – попита Яниш.

– Не, в стар индийски дворец, в който някога е живял покойният капитан Макферсън. Господарят ми го наследи след смъртта на съпругата си Ада.

– Води ни – каза Сандокан.

Слезе на брега и обръщайки се към малайците, им нареди:

– Вие оставете тук да ни чакате.

– Слушам, капитане – отвърна кърмчията, който бе управлявал лодката.

Каммамури пое през широкия площад, следван от Сандокан и Яниш, с ръце пъхнати под дубгите и готови всеки миг да извадят оръжията си в случай на нужда. Но еспланадата беше пуста или поне изглеждаше така, защото в тъмнината беше трудно да се различи даже човешки силует. След няколко минути навлязоха в улица Дурумтолах и скоро спряха пред стар дворец в индуски стил. Сградата беше квадратна с три малки купола и тераси на покрива. Каммамури извади ключ и го пъхна в ключалката. Но тъкмо когато се готвеше да отвори, Сандокан мерна с острия си поглед човешка сянка, която се отдели от колоните на малка веранда и бързо се отдалечи, изчезвайки в мрака.

В първия момент понечи да се впусне по следите на беглеца, но се спря, опасявайки се да не попадне в засада. Възпря и другарите си, които се учудиха, защото изглежда не бяха забелязали сянката.

– Безпокои ли те нещо? – попита го Яниш.

– Видяхте ли този човек?

– Кого? – попитаха португалецът и махаратът в един глас.

– Някой ни дебнеше, скрит зад една от онези колони. Каммамури е прав, че къщата се наблюдава от тугите. Сега вече можем да бъдем сигурни в това. Но не е толкова страшно, защото шпионинът не е могъл да види лицата ни в тъмното, а и не ме познава. Ще намерим начин да го изненадаме и ние.

Каммамури отвори вратата и я заключи тихо след себе си. Поведо двамата командири на „Мариана“ по мраморна стълба, осветена с китайска лампа, и ги настани в малка зала, мебелирана в семпъл английски стил с изящни плетени столове и маса.

Окачен на тавана глобус от син кристал пръскаше мека светлина, която се отразяваше в блестящата мозайка на пода от черен, червен и жълт мрамор. Едва бяха влезли, и вратата се отвори. Един мъж се хвърли първо в обятията на Сандокан, а след това прегърна и Яниш, като извика възторжено:

– Приятели мои! Храбри мои приятели! Колко съм ви благодарен, че дойдохте. Ще успеете да ми върнете моята Дарма, нали?

Беше изключително красив бенгалец на около трийсет и пет – трийсет и шест години с елегантна и гъвкава, но не слаба талия, с фини и енергични черти, леко загоряла кожа и черни като въглен, пламенни очи. Облечен беше по модата на съвременните богати индуси от движението Млада Индия, изоставили традиционните дут и дубга, за да ги заменят с англо-индуския костюм, по-семпъл, но затова пък по-удобен: сако от бял плат с широк везан пояс, тесен панталон и малък везан турбан.

Сандокан и Яниш отвърнаха на топлата прегръдка на индуса и първият се обърна към него сърдечно:

– Успокой се, ТремалНаик. Ако сме напуснали нашия див Момпрацем и сме дошли тук, това ще рече, че сме готови за бой със Суйод хан и кървавите му бандити.

– О, моята Дарма! – провикна се индусът и заридя, като закри лицето си с ръце, сякаш искаше да попречи на сълзите да рукнат.

– Ще я открием – рече Сандокан. – Ти знаеш на какво е способен Тигъра на Малайзия, още когато беше пленник на Джеймс Брук,

раджата на Саравак. Ако аз успях да детронирам този, когото бяха нарекли Изстребителя на пирати и думата му караше да треперят всички султани и раджи на Борнео, то ще съумея да се справя и със Суйод хан и ще го принудя да ти върне дъщерята.

– Да – рече ТремалНаик, – единствени вие с Яниш можете да излезете насреща на тази проклета секта, да победите кръвожадните почитатели на богинята Кали! О, ако загубя дъщеря си, след като загубих моята Ада, единствената жена, която обичах, чувствам, че ще полудея и ще умра. След като толкова се борих и страдах, за да изтръгна от тези чудовища жената, която щеше да стане моя съпруга, а сега и дъщеря ми е в лапите им, скръбта става непоносима и усещам, че сърцето ми ще се пръсне.

– Успокой се, ТремалНаик – рече му Яниш, който бе много развълнуван от дълбоката скръб на индуса. – Сега не е време за плач, а за незабавни действия.

– О, толкова дни изминаха, откак я похитиха. Какво ли са й сторили! Само като си помисля за това, полудявам!

– Кажй ни, бедни приятелю, убеден ли си, че тугите са се събрали отново в подземията на Раджмангал?

– Напълно – отвърна индусът.

– И че Суйод хан е също там?

– Казват, че се е върнал сред тях.

– Значи малката Дарма е отведена там – добави Сандокан.

– Не съм напълно сигурен. Но без съмнение тя е заела мястото на майка си, починалата ми съпруга.

– Застрашава ли я някаква опасност?

– Никаква. „Непорочната дева на пагодата“ превъплъщава чудовищната богиня Кали, поради което тугите я обожават и се боят от нея като от истинско божество.

– Значи никой не ще се осмели да й стори зло.

– Даже и самият Суйод хан – отвърна ТремалНаик.

– Поне в това отношение си спокоен!

– Но тя е толкова малка! Лесно е да я накарат да страда и без да искат.

– На колко години е твоята Дарма?

– На четири.

– Каква странна идея да превърнат толкова малко момиченце в божество! – възкликна Яниш.

– Тя е дъщеря на предишната „Непорочна дева на пагодата“, която

дълги години представляваше Кали в подземията на Раджмангал – каза ТремалНаик, едва сдържащ риданията си.

– Братко мой – обърна се Яниш към Сандокан, – ти ми беше загатнал за някакъв план за действие.

– И той вече съзря в главата ми – отвърна Тигъра на Малайзия. – Само че, преди да предприема изпълнението му, бих искал да се убедя напълно, че тулите се намират действително в подземията на Раджмангал. Това е абсолютно необходимо.

– Откъде да започнем тогава?

– Трябва да хванем някой туг и да го принудим да проговори. Предполагам, че в Калкута има туги.

– И не са малко – рече ТремалНаик.

– Ще се опитаме да открием някой от тях.

– И после? – попита Яниш.

– Ако са се събрали отново в Раджмангал, ще предприемем лов на тигри в тамошните джунгли. Каммамури ми каза, че изобилствали сред блатата. Ще отидем да ги поизтребим. Първо четирикраките, а след това и двукраките, без опашка. По този начин ще можем да наблюдаваме Раджмангал и да се сдобием с много ценни сведения. Ти си все така добър ловец, нали, ТремалНаик?

– Аз съм син на делтата и на джунглата – отвърна индусът. – Но защо е нужно първо да ловим тигри, а после хора?

– За да заблудим приятеля ни Суйод хан. Ловците не са нито полицаи, нито сипаи и ако наистина е вярно, че тези джунгли са пълни с дивеч, тугите няма да се разтревожат от нашето присъствие. Какво ще кажеш, Яниш?

– Че въображението на Тигъра на Малайзия съвсем не е отслабнало.

– Предстои ни да се борим с хитър враг и трябва да бъдем по-хитри и по-ловки от него. Познаваш ли тези блата, ТремалНаик?

– Каммамури и аз познаваме всяка педя по тези островчета и канали.

– Достатъчно дълбоко ли е дъното в делтата?

– Край Раджмангал има и много удобни морски проливи, където твоята „Мариана“ ще намери отлично убежище срещу вълните и ветровете.

– Назови някой от тях.

– Райматла, например.

– Далеч ли е от леговището на тугите?

– На около двайсет мили.

– Отлично – каза Сандокан. – Имаш ли друг верен слуга освен Каммамури.

– Да, даже двама, ако искаш.

Сандокан бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади голяма пачка банкноти.

– Заръчай на този твой верен слуга да ни достави два слона с водачи, без да се пазари за цената.

– Но... аз... – каза индусът.

Той знаеше добре за големите богатства на Тигъра, но всеки път оставаше като слисан пред небрежното му отношение към парите.

– Ти знаеш, че Тигъра на Малайзия има толкова диаманти, че може да купи всички раджи и махараджи на Индия – отвърна Сандокан с усмивка. След което добави с дълбока тъга, въздъхвайки:

– Нямам си аз деца. Нито Яниш. Какво да правя с тези богатства, натрупани през толкова години на морски набези? Съдбата бе жестока към мен, като ми отне „Мариана“...

Страшният пират скочи. Неизмерима мъка бе изписана върху гордото лице на корсара на Малайския архипелаг. Той обиколи няколко пъти стаята със сключени вежди, свита уста и ръце на сърцето, с поглед, вперен в празното пространство.

– Сандокан, братко мой – му каза Яниш с мек глас, като го поглади с ръка по рамото.

Пиратът се спря, сподавил глухото си ридание.

– Нима нямада я забравя никога? – извика той с разтреперан глас, избърсвайки нервно двете сълзи, появили се под гъстите му вежди. – Никога! Никога! Прекалено много обичах аз „Перлата на Лабуан“! Проклета съдба!

– Сандокан... – каза повторно Яниш.

ТремалНаик се бе приближил към Тигъра на Малайзия. И индусът плачеше, без да се опитва да съдържи сълзите си.

Двамата мъже се хвърлиха в обятията си и останаха известно време здраво прегърнати.

– Умря моята жена, умря и твоята – рече индусът, чиято мъка не бе по-малка от тази на Тигъра на Малайзия.

Свит в един ъгъл, Каммамури бършеше сълзите си. И Яниш изглеждаше дълбоко развълнуван.

По едно време Тигъра на Малайзия се отдръпна рязко от ТремалНаик. Лицето му бе придобило привичния си, спокоен и енергичен израз.

– Извинете ме, приятели. Не бива да отстъпваме пред мъката. Нужно е да пазим силите си и да действваме.

Яниш кимна одобрително и каза:

– Знам, че в решителната битка отново ще бъдеш по-силен от всички.

– Когато се убедим, че Суйод хан е наистина там долу – рече Сандокан, – ще отидем в делтата. Ще имаме ли до утре двата слона?

– Надявам се – отвърна ТремалНаик.

– Ние ще останем тук, докато не успеем да заловим някой туг, а сетне ще видим какво ще правим. Кога ще дойдеш на борда? Мисля, че за теб „Мариана“ е по-сигурно място от дома ти.

– Утре, късно вечерта, за да не могат да ме проследят. Домът ми се наблюдава от тугите. В това съм сигурен.

– Ще те чакаме. Яниш, да се върнем на кораба. Вече е два часа сутринта.

– Защо не си починете тук? – попита ТремалНаик.

– За да не предизвикаме подозрения – отвърна му Сандокан. – Като ни видят утре да излизаме оттук, някой би могъл да ни проследи до кораба, което не бих желал. В този мрак навън, даже и някой да се опита да ни държи под око, няма да успее, защото лодката ни е на речния бряг и ще можем да го заблудим за истинската посока. Довиждане до утре, ТремалНаик.

– Значи тръгваме утре вечер, така ли?

– И то късно през нощта, ако успееш да намериш слонове. И внимавай да не те проследят.

– Ще съумея да ги заблудя. Искаш ли Каммамури да те придружи?

– Излишно е. Въоръжени сме и лодката е наблизо. Прегърнаха се отново, след което Сандокан и Яниш слязоха, придружени от Каммамури.

– Бъдете внимателни – напомни им махаратът, отваряйки им вратата.

– Не се безпокой – отвърна му Сандокан. – Не сме от онези, които се оставят да бъдат изненадани.

Щом излязоха, двамата капитани извадиха pistolетите от пояса и вдигнаха спусъците.

– Отваряй си очите, Яниш – каза Сандокан.

– Отварям ги, братко, но трябва да ти призная, че не виждам по-далеч от носа си. Сякаш се намирам в огромна бъчва с катран. Отлична нощ за засади, няма що!

Спряха за момент наред улицата, послушаха се и след това, успокоени от царувашката тишина, се отправиха към еспланадата на форт Уилям. Но вървяха по средата на улицата, встрани от къщите, като единият гледаше надясно, а другият наляво.

Ускориха крачка, но преди още да стигнат до средата на еспланадата, изведнъж паднаха един върху друг.

– Ах, тези негодници – извика Сандокан. – Обтегнаха са стоманена тел.

В този момент няколко мъже, залегнали във високата трева, изтичаха към двамата корсари, хвърляйки нещо, което изсвири във въздуха.

Но Яниш и Сандокан се бяха съзвели, и макар че бяха паднали на земята, не изпуснаха pistolетите си и срещу нападателите излетяха един след друг два куршума.

Сандокан стреля пръв в момента, в който усети, че в раменете го удари някаква желязна топка. Единият от нападателите падна, надавайки вик, който веднага секна. Останалите се разбягаха наляво и надясно и изчезнаха бързо в мрака, поемайки различни посоки. Яниш и Сандокан, опасявайки се от ново нападение, останаха по местата си.

Отдалеч се чу изсвирване, на което отговори друго откъм улица Дурмтолах. Тогава те се изправиха, прескочиха стоманената тел и се отправиха с бърза крачка към реката. Зад тях в мрака се чу трето изсвирване.

Лодката беше закотвена на същото място и половината от екипажа беше на брега с пушки в ръце.

– Господарю – рече кърмчията, когато забеляза Сандокан, – вие ли стреляхте?

– Да, Рангари.

След това нареди да запалят фенера на носа и лодката пое по реката.

Почти по същото време малка гонга, скрита дотогава зад една пирог с двама голи, намазани с кокосово масло мъже, се отдели от брега и пое след лодката на „Мариана“.

Никой от нашите приятели не забеляза тази маневра. Те вярваха, че са заличили следите си, но продължаваха да бъдат под погледа на техните врагове.



## IV. МАНТИ

На следващия ден Яниш и Сандокан, след като преспяха няколко часа и бяха седнали на чаша отличен чай, видяха, че в каюткомпанията влиза боцманът, набит малаец с огромни мускули на борец.

– Какво искаш, Самбилонг? – попита Сандокан и стана. – Някаква новина от ТремалНаик ли има?

– Не, капитане. Дошъл е някакъв индус. Иска да се качи на борда.

– Що за човек е?

– Каза, че бил манти.

– Какво е това манти?

– Нещо като магьосник – каза Яниш, който беше прекарал няколко години в Гоа като юноша и знаеше местните обичаи.

– Каза ли ти какво иска? – попита Сандокан.

– Че идвал да извърши жертвоприношение на КалиГхат, божество, чийто празник е днес. Това щяло да ти донесе щастие.

– Прати го по дяволите.

– Трябва да ви съобщя, капитане, че той е бил приет на закотвените наоколо кораби и че е придружен от местен полицаи, който ми каза да не го отправяме, ако не искаме да си имаме неприятности.

– Да го пуснем да се качи, Сандокан – каза Яниш. – Нека почитаме местните обичаи.

– Що за човек е? – попита пиратът.

– Красив старец, капитане, с величествена осанка.

– Нареди да спуснат стълбата.

Когато се качиха малко след това на горната палуба, магьосникът манти беше вече на борда, а местният полицаи бе останал в малката гонга в компания на няколко ярета, които блееха отчаяно.

Както го бе описал Самбилонг, този лечител магьосник бе наистина красив старец с тъмна кожа, черни очи, които светеха някак странно, и дълга бяла брада.

По ръцете, гърдите, корема и челото имаше бели линии: отличителен знак на последователите на Шива. Беше облечен само в обикновен дут, който едва покриваше бедрата му.

– Какво искаш? – го попита Сандокан на английски.

– Да извърша жертвоприношение в чест на КалиГхат, чийто празник е днес – отвърна манти на същия език.

– Ние не сме индуци.

Старецът притвори очи и разпери ръце в знак на удивление.

– А какви сте?

– Не любопитствай да узнаеш.

– Отдалеч ли идвате?

– Може би.

– Ще извърша жертвоприношение за щастливо завръщане. Никакъв екипаж, даже и чуждестранните, не отказва церемонията на един манти, който може да ви прокълне. Попитайте полиция, който ме придружава.

Старецът изглеждаше много самоуверен и даже не дочака да му отговорят. Пригответи се за жертвоприношението, сякаш съгласието на собственика на кораба нямаше за него никакво значение.

Но Сандокан, опарен от снощната засада, беше подозрителен.

Старецът водеше със себе си черно яре, имаше и кожена торба, от която извади най-напред тенджерка, пълна с масло, след това две парчета дърво – едното плоско с дупка в средата, а другото тънко и заострено.

– Те са свещени – каза манти, показвайки ги на Яниш и Сандокан, които следяха с голямо любопитство действията на стареца.

След това той пхна дървеното шило в плоската дъсчица и с помощта на ремък започна да го върти бързо в дупката.

– Изглежда, че запалва огън – рече Сандокан.

– Свещеният огън за жертвоприношението – отвърна Яниш и се усмихна. – Колко суевория и предразсъдъци има у тези индуци!

След около половин минута от дупката се показва пламък и двете дръвчета се разпалиха бързо.

Манти се завъртя и се обърна на изток, след това на запад, на юг и накрая на север, изговаряйки тържествени заклинания:

– Светлини на Индия, на Соурга и Агни, които осветяват земята и небето, осветете кръвта на жертвата, която принасям на КалиГхат.

Кръстоса двете парчета дърво да догорят, след което-ги сложи на медна плоча и ги поля с масло от тенджерката. Огънят се съживи, старият магьосник хвана ярето, извади нож и отрязва ловко главата му, като остави кръвта да изтече върху свещените дървета.

Когато кръвта спря да тече и огънят загасна, той събра почервенялата от кръвта пепел, топна в нея пръст и направи знак на челото и брадата си, приближи Яниш и Сандокан и беляза и техните чела, казвайки:

– Сега вече можете да тръгнете и да се върнете във вашата далечна страна, без да се боите от бури, защото духът на Агни и силата на КалиГхат са с вас.

– Свърши ли? – попита Сандокан, подавайки му малко рупии.

– Да, сахиб – отвърна старецът, втренчвайки в Тигъра на Малайзия черните си очи, които сякаш пръскаха свръхестествени лъчи. – Кога тръгваш?

– За втори път ме питаш за това – рече Сандокан. – За какво ти е толкова нужно да знаеш кога заминавам?

– Този въпрос задавам на всички екипажи. Сбогом, сахиб, и дано и Шива присъедини благословията си към тази на Агни и КалиГхат.

Взе ярето и слезе в своята гонга, където полицаят го чакаше, седнал на пейката на носа, и пушеше палмова цигара.

Лодката се отдели от стълбата, но вместо да се спусне надолу по реката, където имаше закотвени много платноходи, пое нагоре и мина край кърмата на кораба. Сандокан и Яниш, които го проследиха с поглед, видяха изненадани, че магьосникът престана за момент да гребе, обърна се и втренчи поглед към извивката на кърмата, където беше изписано със златни букви името на кораба им, след което загреба бързо и изчезна сред множеството платноходи, изпълващи реката.

Сандокан и Яниш се спогледаха, сякаш в този момент в главите им проблясна една и съща мисъл.

– Какво мислиш за този старец? – попита Сандокан.

– Мисля си, че тази церемония беше само предлог, за да се качи на борда и да разбере кои сме – отвърна португалецът, който изглеждаше разтревожен.

– И аз подозирам същото.

– Сандокан, дали не ни изиграха?

– Едва ли е възможно тугите вече да знаят, че сме приятели на ТремалНаик и сме дошли тук да му помогнем да намери малката Дарма. Да не би тези хора да са демони или магьосници?

– Не знам какво да кажа – отвърна Яниш, който се бе замислил. – Да почакаме да дойде Камамури.

– Виждаш ми се неспокоен и загрижен, Яниш.

– И има защо. Ако тугите знаят вече намеренията ни и целта на нашето пътуване, страхувам се, че ще имаме работа със страшни врагове.

– Може би се лъжем, Яниш – рече Сандокан. – Този манти може би е някакъв клетник, който се опитва да припечели по някоя рупия с глупавите си жертвоприношения.

Яниш погледна внимателно приятеля си в лицето и се убеди, че и самият Сандокан не вярва на собствените си успокоителни думи. Това само увеличи тревогата му и като премисли всичките странни

съвпадения при срещите им стези съмнителни типове, си каза, че направо са били изиграни. Но какво точно Суйод хан бе научил за тях?

Сандокан забеляза, че са го налегнали тежки мисли, и го попита:

– Тревожи ли те нещо, братко?

– Не, но повторният въпрос и погледът, който старецът хвърли на нашия кораб, наистина ме озадачиха много.

– Да не би да ни е метнал и полицаят?

– Струва ми се много странно и присъствието на полицаи в гонгата на шарлатанина.

Сандокан млъкна, разходи се по палубата, а след малко стисна Яниш за ръката и му каза:

– Яниш, подозирам нещо друго.

– Какво?

– Че полицаят е бил преоблечен тук, за да ни излъжат по-лесно.

Португалецът погледна Сандокан тревожно.

– Мислиш ли?

– Залагам наргилето си срещу една от твоите цигари, че и ти си убеден, че този човек не бе истински полицаи – рече Сандокан.

– Да, братко мой, сигурно сме излъгани от хора по-хитри от нас. Скъпи ми Сандокан, поне засега Тигъра на Индия дава доказателства, че е по-обигран от малайския.

– Да, индийският тигър е по-цивилизован, а малайският е още див – каза Сандокан, насилвайки се да се усмихне. – Но нищо. Скоро ще се реваншираме. Пък и този шмекер манти, даже и да допуснем, че е бил шпионин на Суйод хан, не научи нищо от самите нас и все още не знае кои сме, за какво сме дошли тук и...

Млъкна внезапно и впери поглед над левия борд. Изглежда, че следеше с очи някаква лодка сред множеството платноходи.

– Струва ми се, че видях лодката със слонска глава на носа, с която вчера ни посрещна Каммамури – рече. – В момента се скри зад онези пирого, но ей сега ще се покаже.

– Трябваше вече да бъде тук каза Яниш, поглежайки красивия си златен часовник.

Покатериха се на главната мачта и наистина забелязаха една лодка филтшара, подобна на онази, с която бе дошъл махарата. Маневрираше бързо и ловко между корабите.

На борда й имаше четирима гребци, а човекът на руля приличаше на мюсюлманин от Северна Индия.

– Дали Каммамури не се е преоблякъл като мюсюлманин – рече

Сандокан.

– Ето че се насочва към нас.

Лодката наистина, след като излезе от хаоса от струпани плавателни съдове, се понесе бързо към „Мариана“ нагоре по течението, забавено от пусналите котва кораби, и след няколко секунди вече опря до десния борд на „Мариана“.

Мюсюлманинът, който я управляваше, размени няколко думи с гребците, по стълбата се покачи бързо на борда и се поклони на Яниш и Сандокан, които бяха дотичали и го гледаха учудени.

– Ето че не ме познахте – каза новодошлият и избухна в смях. – До-волен съм, защото това значи, че ще изиграя и тези кучета тугите.

– Поздравявам те, скъпи ми Каммамури – каза Яниш. – Ако не беше проговорил, вече се канех да заповядам да те върнат в лодката.

– Отличен грим – каза Сандокан. – Неузнаваем си!

Верният слуга на ТремалНаик бе станал наистина неузнаваем и всеки би го взел за мохамеданин от Агра или от Делхи.

Приятелите му не преставаха да се любуват на изкуското му превъплъщение.

– Отлично – повтаряше Яниш. – Приличаш ми на току-що завърнал се от Мека хаджия. Липсва ти само зелена панделка на чалмата.

Сандокан понечи да каже нещо. Сигурно искаше да разкаже на Каммамури за посещението на манти и да сподели подозренията си, но едно намигване на Яниш го възпря.

Португалецът запита с безразличен тон:

– Как можа да минеш незабелязан?

– Тръгнах от къщи в добре затворена носилкапаранкин и наредих да ме заведат в квартал Странд, където тълпата е винаги много гъста. Свалиха ме пред един хотел, в който се преоблякох, и когато излязох, никой не ме позна, даже и нашите слуги. Филтшарата ме чакаше далеч от Странд на кея на Черния град, така че никой не е могъл да ме проследи.

– Внимавай! Тугите са много хитри и ние се убедихме в това. Те вече знаят, че сме приятели на твоя господар и ще ни следят.

Махаратът уплашено махна с ръка и пребледня.

– Невъзможно! – възкликна той тревожно.

– Вече се опитаха да ни убият, когато излязохме от дома на ТремалНаик – рече Сандокан.

– Вас ли?

– Е, неуспял опит за нападение, ние отвърнахме с два куршума,

единият от които не отиде напразно. Но не тази засада ни тревожи в момента, а едно посещение, което имахме преди малко, събуди у нас големи подозрения. На кораба дойде един магъосник или нещо подобно да принесе в жертва яре в чест на божеството КалиГхат...

– Един манти – каза Яниш. Каммамури прибледня още повече и извика:

– Манти ли казахте?

– Да не би да го познаваш? – запита Сандокан обезпокоен.

Махаратът занемя с широко отворени от ужас очи.

– Ще проговориш ли най-сетне – рече Яниш. – Какво означава уплахата, която се чете в очите ти? Кой е този човек? Виждал ли си го и ти?

– Как изглеждаше?

– Висок, стар, с дълга брада и много черни, блестящи като жарава очи.

– Той е! Той е!

– Обясни ни по-подробно.

– Същият е, който идва два пъти в дома на моя господар да извършва обряда пучие и когото видях няколко пъти да се върти из нашата улица и все гледаше към прозорците. Точно така, висок, сух, с бяла брада и блестящи очи.

– Пучие! – възкликна Сандокан. – Това пък какво е? Говори по-ясно, Каммамури, ние не сме индуси.

– Това е обряд, извършван по къщите за омилостивяване на божествата. Състои се в разливане на урина, смесена с кравешки изпражнения, по стайте, хвърляне на ориз и цветя във ведро с вода и изгаряне на масло в лампи около него.

– И този манти го е извършил в дома на твоя господар? – запита Сандокан.

– Да, преди петнайсет дни – отвърна Каммамури. – Сигурен съм, че е същият, който е идвал тази сутрин тук. Този негодник е шпионин на Суйод хан.

– Но тук го придружаваше местен полицаи.

– Полицаи ли! – извика Каммамури слисан. – Откога тукашната полиция ескортира манти при обиколките им? Измамата е била двойна.

Каммамури очакваше Тигъра на Малайзия да избухне в гняв, но страшният пират не загуби нито за миг самообладание и изглеждаше по-скоро доволен.

– Отлично – рече. – Ето една измама, от която ще извлечем ценни

предимства. Би ли го познал, ако го срещнеш, Каммамури?

– Разбира се.

– Аз също. Донесе ли дрехите, за които ти казах?

– Карам четири сандъка в лодката.

– Какво ще правиш с тях, Сандокан? – попита Яниш.

– Този манти ще ни каже дали тугите са се завърнали в древното си седалище и дали малката Дарма е скрита в подземията на Раджмангал – отвърна Тигъра на Малайзия. – Нужен ни беше един туг, за да го накараме да проговори: сега ни е под ръка и, кълна се в Аллах, ще изкаже и майчиното си мляко. Остава ни само да го намерим. Надявам се, че ще успеем.

– Калкута е голям град и е гъсто населен, приятелю.

– Може би ще бъде по-лесно, отколкото мислите – рече по едно време Каммамури. – Има една пагода, посветена на богинята Кали, в Черния град, където гъмжи от туги. От три дни там се чества Дарма Раджа и съпругата му Дробиде.

– Имаме голям късмет – рече Сандокан. – Кога започва празникът?

– Привечер.

– Налага ли се да се върнеш при господаря ти?

– Казах му да не ме чака. И без това той ще дойде тук най-късно утре призори. Реши да се подслони на вашия кораб, за да може да действа по-свободно, без да бъде следен.

– Да вървим да вечеряме, приятели. Денят не бе загубен за нас.

## V. ПРАЗНИКЪТ НА ДАРМА РАДЖА

Слънцето вече залязваше зад високите куполи на пагодите на Черния град, когато лодката напусна „Мариана“ и пое нагоре по реката под силния тласък на греблата.

На кърмата бяха седнали Каммамури, Сандокан и Яниш, и тримата преоблечени като мюсюлмани колкари, както и Самбилонг, боцманът на „Мариана“, полеви адютант на прославения пират.

Не носеха явно оръжие, но от издутините по връхните им дрехи можеше да се предположи, че са натъпкани с огнестрелни и хладни оръжия.

Лодката се носеше бързо по реката, успоредно на улица Странд в Белия град, както тук наричат английския квартал. Това е най-красивата и най-оживена улица на Калкута, която продължава до еспланадата на форт Уилям и е оградена от красиви сгради, достойни за централните лондонски улици. След малко стигнаха до кейовете, където по брега се редяха една до друга разкошни вили, наричани тук бунгала, разположени сред красиви градини. Нужен им беше още цял час, за да стигнат най-сетне до Черния град – индуските квартали.

Докато Белият град не се различаваше по нищо от най-красивите европейски столици, то Черният представляваше море от мизерни къщурки и бараки, с няколко паметника, достойни за грандиозната индуска архитектура, която поражява посетителите на Делхи, Агра, Бенарес и други исторически градове на Индия.

От блестящите английски къщи, огромните дворци, блесналите в светлини магазини, англиканските черкви, театрите и площадите на Белия град се преминава рязко към мизерните бараки, полусрутените пагоди, тъмните, зловонни пазари и калните сокачета на Черния град. Нерядко се виждат клетки с уловени зверове за цирковете по света, някое слонче си играе с куче...

Развалини, мръсотия, мизерия царят в древния индуски град. Къщички и барачки, струпани набързо къде от тухли, къде от сковани дъски, рядко с повече от един етаж, се точат с километри без ред, без керемиди, разделени от тесни улички, по които е опасно да се ходи нощем въпреки немалкия брой бели и тъмнокожи полицаи.

Беше вече осем вечерта, когато Каммамури, Яниш и Сандокан слязоха на кея на Черния град, препълнен по това време с рибарски лодки и



пинаси, доплавали от горното течение на Ганг. От пинасите слизаха многобройни селяни от околностите на Калкута, дошли за празника Дарма Раджа, който май бе започнал, ако се съди по оглушителния шум от тамтами, барабани, китари и миртенги, който долиташе от далечината.

– Ще стигнем навреме, за да присъстваме на танца върху жарава – каза Каммамури на Сандокан. – Тази вечер ще има много прогорени стъпала, защото е последният танц на празника.

Смесиха се със слизащите от пинасите тълпи, които се изливаха на брега и се точеха по тесните улички на града, едва осветени от окачениите по прозорците на къщите кандила, направени от половин кокосова черупка и пълни с олио, в което плува фитил.

Беше невъзможно да се върви в една посока. Тълпата ги блъскаше и повличаше ту насам, ту натам. Флегматичният Яниш не оказваше никаква съпротива и само гледаше да не бъде откъснат от своя приятел и от водача им. Сандокан беше изнервен от тази блъсканица, но и той се стараеше да не изпусне от очи Каммамури.

Носени от навалищата, след около двайсет минути стигнаха до широк площад, осветен от многобройни факли, увити с памук и напоени със смолисти вещества. От едната страна площадът бе затворен от стара пагода, която се издигаше във форма на пресечена пирамида в древноиндуски стил с колони и скулптури на слонски глави, чудовищни божества и митични животни, почернели от времето.

Плащадът беше претъпкан с брамини, бабу, както тук наричат гражданите, судрафи, селяни и лодкари. Но по средата имаше празно пространство, пазено от кордон сипаи. Там горяха огромни клади от дърва, излъчващи непоносима топлина.

– Какво ще пекат на тези огънове? – попита Сандокан, който си пробиваше трудно път през тълпата любопитни зяпачи.

– Стъпала, господине – отвърна му Каммамури.

– Какви стъпала? Чии? Може би слонски? Чувал съм да разправят, че били страшно вкусни.

– Човешки, капитане – рече махаратът. – Ще видите какво зрелище е. Но докато още не е започнало, да се опитаме да си пробием път до пагодата. Онзи, когото търсим, сигурно е там.

Проправяйки си път с лакти, успяха да се доберат до еспланадата, която водеше до пагодата. Но там бяха спрени от истинска човешка стена.

Всички индуски пагоди имат по две статуи на божеството, на което

е посветен храмът: едната е отвън и народът може да оставя пред нея даровете си; другата е вътре, за нея поклонниците могат също да пращат дарове, но само по свещениците, които са си запазили правото да се доближават до нея. Те я мият с краве мляко или с олио, украсяват я с цветя и я помазват по време на обряд.

Простият народ се задоволява да гледа идола отдалеч и всеки е щастлив, ако може да получи поне едно цветче от гирляндите, които я красят. Брамините ги раздават, след като свърши обрядът.

Около двете статуи на Дарма Раджа и на съпругата му Дробиде бяха запалени многобройни факли, музиканти биеха оглушително барабани, тъпани и гонгове, а двойки баядерки се носеха в грациозни ориенталски танци и развяваха златотъкани воали.

Каммамури и спътниците му постояха известно време, оглеждайки тълпата с надежда да открият стария манти. След това отчаяни, че не можах да го съзрат сред това море от човешки глави, се върнаха към средата на площада.

– Да потърсим някое хубаво място близо до огньовете – каза Махаратът на Сандокан. – Сигурен съм, че ще открием стария магьосник в кортежа на богинята Кали. Ако наистина е туг, както предполагаме, непременно ще участва.

– Но нали празникът е на Дарма Раджа? – попита го Яниш.

– Да, но тъй като пагодата е посветена на Кали, ще има шествие и с чудовищната статуя на тази кръвожадна богиня.

Блъскайки силно с лакти наляво и надясно, четиримата мъже успяха най-сетне да се доберат до средата на площада, част от който бе покрита с горящи главни, разпалвани от рояк индуси с големи ветрила от палмови листа.

– За почитателите на Дарма Раджа ли са тези огнища? – попита Яниш.

– Да, и ще видите как тези фанатизирани хора тичат върху тях.

– Що за удоволствие е да си печеш стъпалата.

– Но така ще отидат в кайласон.

– Какво е това?

– Раят, господине.

– Оставям им го с удоволствие – отзова се усмихнат пиратът. – Предпочитам да не си пърля краката.

Страшен шум и раздвижване на тълпата им подсказа, че в този момент процесията излиза от джамията, за да поведе правоверните на огнено изпитание.

Сред огромната маса любопитен народ се разтвори пътека, по която се появиха рояк танцьорки, следвани от групи музиканти и факлоносци.

– Дръжте се близо до мен – каза Каммамури, – да не ни изтласкат назад.

Придържаха се един за друг и въпреки страшната блъсканица успяха да останат близо до огъня.

Процесията слезе по еспланадата и приближи към центъра на площада, все така предвождана от баядерки, музиканти и факлоносци и следвана от молещи се брамини, пеещи псалми в чест на Дарма Раджа и Дробиде.

След тях десетина поклонници носеха върху паланкин статуите на двете божества, едната каменна, а другата от позлатена мед. Следваше статуята на богиня Кали, покровителка на пагодата, изваяна от син камък и обсипана с цветя.

Статуята на съпругата на свирепия Шива, бога изстребител, представляваше черна жена с четири ръце, в една от които държеше къса сабя дага, а в друга – отрязана глава.

От шията до краката ѝ се спускаше огърлица от човешки черепи, през кръста бе препасана с колан от отрязани ръце, а езикът ѝ се подаваше от устата, боядисан в червено от скулптора за по-голям ефект.

В краката ѝ беше сгушен великан, а от двете ѝ страни – две женски фигури, тънки и сухи, покрити единствено с дълги до колената коси.

Едната държеше човешки череп, долепен до устните ѝ, сякаш пие от него, докато отстрани гарван чака с отворен клюн за капка кръв. Другата ръфаше стръвно човешка ръка, а отстрани лисица очакваше своя дял.

Общо гледката беше наистина ужасяваща. Каммамури наблюдаваше с безразличие. За него обрядът беше нещо познато. Също и Яниш запазваше спокойствие. Най-впечатлен изглеждаше Сандокан. Този фетиш му се струваше чудовищен и не можеше да си представи, че е възможно да се обожават подобна човекоядка.

– Това ли е богинята на тугите? – прошепна Сандокан.

– Да, капитане – отвърна Каммамури.

– Не са могли да измислят по-голямо страшилище. – Това е богинята на изстреблението.

– Виждам какъв страх внушава.

– Отваряйте си очите, господине. Ако нашият манти е тук, сигурно ще върви край статуята на Кали. Може би ще бъде един от носачите ѝ.

– Всички ли, които обкръжават богинята, са от сектата на Суйод

хан?

– Не е изключено и това се потвърждава от едно важно обстоятелство.

– Какво си забелязал?

– Че повечето от тях са с ризи, докато почти всички останали индуси, както виждате, са с голи гърди.

– Облекли са ги, за да скрият татуировката си, нали?

– Да, господин Сандокан, и... Ето го! Той е! Не съм се излъгал.

Като чу това, Яниш се огледа и потърси с очи човека, когото бе съзрял Каммамури.

Махаратът стисна ръката на пирата и му посочи един старец, който вървеше пред статуята на божеството, свирейки на инструмент, направен от две тикви с различна големина, прерязани и мушнати от двете страни на дървен цилиндър, с опънати върху него струни: така наречения индуски бин.

Сандокан и Яниш едва се сдържаха да не извикат.

– Това е човекът, който идва на вашия кораб – рече първият.

– Същият, който извърши обряда пучие в дома на моя господар – каза Каммамури.

– Да, това е нашият манти! – възкликна Яниш.

– Позна ли го, Самбилонг?

– Точно той закла ярето – отвърна боцманът на „Мариана“. – Невъзможно е да се събрка.

– Приятели – рече Сандокан, – тъй като съдбата ни помогна да го открием, трябва да внимаваме, да не го изпуснем да ни се изплъзне.

– Няма да го изпусна от очите си, капитане – каза Самбилонг. Ще го догоня и върху жаравата, ако пожелаете.

– Да се вмъкнем сред шествието.

Пробиха с мъка първите редици на зрителите и се смесиха с почитателите на Кали, които обкръжаваха статуята.

Манти беше само на няколко крачки от тях и тъй като беше висок на ръст, те можеха лесно да го наблюдават. Процесията обиколи огромното огнище, след което се изтегли пред пагодата.

Сандокан и приятелите му се възползваха от бъркотията и застанаха зад стария манти, който беше в първата редица до статуята на Кали, поставена на земята.

Главният брамин даде знак и баядерките престанаха да танцуват, а музикантите оставиха инструментите си.

Четирийсетина полуголи мъже, повечето от тях факири, държаци в

ръце ветрила от палмови листа, излязоха напред, отправяйки се към жаравата, разпалвана от стотици други ветрила.

Фанатизираните поклонници, които се готвеха да преминат през огненото изпитание, за да изкупят повече или по-малко въображаемите си грехове, не изглеждаха ни най-малко изплашени от онова, което ги очакваше.

Спряха за момент, нададоха диви викове, молейки за покровителство Дарма Раджа и неговата съпруга, посипаха си челата с топла пепел и изтичаха върху жаравата с боси крака, докато тамтамите, барабаните и духовите инструменти подеха отново адската си музика, може би за да заглушат виковете от болка на тези нещастници.

Някои пресякоха огъня, тичайки, но други вървяха с бавна крачка, без да дават никакви признаци за болка. Но без съмнение усещаха силно изгаряне, тъй като краката им димяха и из въздуха се носеше отвратителна миризма на изгорено месо.

– Тези хора сигурно са луди! – не можа да удържи възклицанието си Сандокан.

Но това бе голяма непредпазливост от негова страна и пръв го забеляза самият той, защото привлече вниманието на човека, когото следяха.

Чувайки гласа му, старецът, който се намираще тъкмо пред пирата, се обърна моментално.

Очите му стрелнаха за миг Сандокан и другарите му, след което манти извърна глава напред, без да даде израз на каквото и да било външение. Беше ли познал двамата капитани на „Мариана“ и Каммамури, преоблечени като мюсюлмани? Или се беше обърнал съвсем случайно?

Но Сандокан забеляза този пронизващ като острие на кама поглед, стисна ръката на Яниш, който стоеше до него, и му прошепна на ухото на малайски:

– Трябва да внимаваме! Боя се, че ни позна.

– Не вярвам – отвърна португалецът. – Не би бил така спокоен и щеше да се опита веднага да се отдалечи.

– Този старец е по-хитър и от лисица. Но опита ли се да избяга, ще го хвана.

– Луд ли си, братко? Намираме се сред фанатизирана тълпа и малкото сипаи, поддържащи реда, няма да могат да ни защитят. Нека бъдем непредпазливи. Тук не сме в Малайзия.

– Но не искам да рискувам да го изпусна от погледа си. Ако ме е познал, чувствам, че ще успее да избяга!

– Ще го проследим и ще видиш, че все някъде ще ни падне в ръцете. Само бъди предпазлив, драги, много предпазлив, иначе ще развалим всичко.

Междувременно други групи каещи се прекосяха жаравата, насърчавани от възбудените викове на зрителите и подтиквани от жреци-те, които им обещаваха блаженство и вечен живот в кайласон.

Някои, обхванати от необяснима възбуда, се връщаха върху жаравата, танцувайки буйно като разярени зверове.

Сандокан, Яниш и двамата им другари не обръщаха голямо внимание на това тичане из огъня. Цялото им внимание бе съсредоточено върху стария манти, сякаш се бояха да не изчезне пред очите им.

Празникът вече привършваше, когато Сандокан и Яниш, които бяха най-близо до него, го видяха да вдига над главата си своя бин и възползвайки се от момента, когато музикантите си почиваха, опъна металните му струни, които издадоха остри и пронизителни звукове, чуващи се из целия площад. Това предизвика известно раздвижване сред хората около статуята на Кали.

– Какво означават тези звуци? – обърна се Сандокан към Яниш. – Да не би да е някакъв сигнал?

– Попитай Каммамури.

И тъкмо когато махаратът се канеше да обясни на Яниш за какво става въпрос, откъм пагодата, сред настъпилата на площада тишина, прозвучаха три силни изсвирвания на някаква тръба.

Каммамури едва сподави вика си.

– Това е рамсингата на тугите! Свири на смърт! Господин Яниш, господин Сандокан, да бягаме. Сигурен съм, че свири за нас.

– Кой трябва да бяга? – запита Сандокан, гордо усмихнат. – Ние ли?... Тигрите на Момпрацем не обръщат гръб. Искат да се бием? Е, добре, ние приемаме битката, нали Яниш?

– Бога ми! – отвърна португалецът, запалвайки си спокойно цигара. – Не сме дошли само да присъстваме на религиозни обреди.

– Капитане – каза Самбилонг, мушкайки ръка под връхната си дреха. – Искате ли да убия този старец?

– Спокойно, тигърчето ми – отвърна Сандокан, – нужен ми е жив, а не кожата му.

– Щом ми наредите, ще го отвлека начаса.

– Да, но не тук. Празникът свърши. Приятели, не изпускате от очи стареца и пригответе оръжието си. Предстои ни малко развлечение.

## VI. БАЯДЕРКАТА

Площадът бавно се опразваше, а жреците отнасяха обратно в пагодата статуите на Кали, на Дарма Раджа и Дробиде, придружени от музикантите, баядерките и нестинарите.

Старият манти придружи статуята до еспланадата, като не преставаше да свири на своя бий; но стигнал дотам, вместо да се изкачи и да влезе в пагодата, внезапно се спусна сред група хора, надявайки се може би да се скрие от погледите на четиримата фалшиви мюсюлмани. Промъкна се бързо през тълпата и сви в една уличка, която изглежда заобикаляше пагодата, и се отдалечи почти тичайки.

Но тази маневра не убягна нито на Камамури, нито на Тигрите на Момпрацем. Със същата бързина четиримата мъже заобиколиха групата и се озоваха навреме в началото на уличката, така че можаха да видят бягашия плътно до фасадите на къщите магьосник.

Не искаха да го нападнат веднага, тъй като бяха все още близо до площада. Викът му можеше да привлече някого. Не бе изключено да се притекат и тугите, които бяха носили статуята на Кали и се навъртаха все още около пагодата.

Манти ускоряваше непрекъснато крачка, но и преследвачите му не изоставаха, даже го приближаваха, макар че не тичаха.

Вече се бяха отдалечили на около двеста-триста крачки от пагодата, когато внезапно видяха откъм една странична уличка да нахлуват баядерки с дайрета и широки ленти от синя коприна в ръце, придружени от две девойки с факли.

Бяха трийсетина, всичките красиви, с жарки очи и дълги черни коси, падащи по раменете им, облечени в муселинени дрехи и накичени със златни гривни и огърлици.

В едната си ръка държаша малки дайренца, а в другата – леки копринени ленти, които размахваха във въздуха с фантастична бързина.

В миг всички тези девойки, сякаш обхванати от луда радост, наобиколиха четиримата мъже и захванаха около тях вихрен танц, като размахваха високо копринените ленти, сякаш се бяха наговорили да им пречат да виждат стария манти.

Сандокан веднага им извика:

– Сторете ни път, момичета! Бързаме!

Баядерките му отвърнаха с дружен смях и вместо да се отдръпнат,

се приближиха още повече към Тигрите на Момпрацем и Каммамури така, че те не можеха да направят нито крачка напред.

– Махайте се! – изрева Сандокан, който започваше да губи търпение, защото не виждаше повече магьосника през плуващите във въздуха шарфове.

– Пробий си път или онзи мошеник ще ни се изплъзне – извика Яниш. – Тези момичета се опитват да го спасят.

– Прав си, братко. Не го виждам вече.

Но тъкмо се канеха да минат през групата баядерки, и те се снишиха внезапно, пуснаха на земята шарфовете и нашите приятели съзряха сред тях десетина мъже, които въртяха във въздуха вързани за кърпи оловни топки – страшното оръжие на тугите.

Танцърките, пъргави като млади пантери, се разбягаха наляво и надясно, за да не им пречат при атаката.

Сандокан изрева гневно:

– Тугите!... Напред, в името на Аллах!...

Измъкна от пояса си светкавично къса шимитара и двуцевен пистолет, стреля и просна моментално двама от нападателите. В същия миг Яниш, Самбилонг и махаратът, съзвели се от първоначалното стъписване, се хвърлиха в атака с камите и изпразниха срещу тугите пистолетите си.

Изстрелите не отидоха напразно. Още двама туги паднаха и мнозина бяха ранени с шимитари. Това ги обърка и атаката им беше разколебана, което се виждаше от начина, по който въртяха оловните топки.

Тримата пирати и индусът удвоиха усилията си да се освободят и успяха да го сторят по-бързо, отколкото се бяха надявали.

Съпротивата беше сломена. След като се опитаха да хвърлят смъртоносните оловни топки, тугите се разбягаха пред светкавичната атака на Тигрите. Хукнаха презглава и баядерките.

– Саккароа! – изруга Сандокан. – Пак ни изиграха! Манти е изчезнал!

– Хубава засада, няма какво да се каже. – Яниш втъкваше спокойно оръжието в пояса си. – Не вярвах, че тези красиви девойки могат да се съюзят с такива удушвачи. Така умело въртяха шарфовете, че прикриваха напълно нападателите. Смешна история.

– Която на косъм не завърши трагично, скъпи ми Яниш. Но два пъти прихващаха врата ми с кърпа с оловна топка и по едно време усещах, че ще ме удушат. Какво ще кажеш ти, Каммамури?

– Че оня дъртак манти се възползва от суматохата, за да ни се



изплъзне от ръцете.

– Хич не е глупав!

– Да продължим ли преследването? – запита Самбилонг. – Може би не е много далеч.

– Кой знае къде се е скрил вече. Хайде, загубихме играта и не ни остава друго, освен да се върнем на кораба – рече Сандокан.

– И да легнем да поспим – добави Яниш.

– О, ще я открием тази лисица! – извика Тигъра на Малайзия, стискайки юмруци. – Този човек ни е нужен, особено сега, когато сме сигурни, че е туг. Няма да напуснем Калкута, докато не го хванем.

– Да вървим, Сандокан. Не бива да стоим повече тук. Тугите могат да се върнат да ни нападнат отново или да устроят друга засада.

Сандокан взе от земята все още горящата факла, изпусната от някое момиче, и тъкмо се канеше да тръгне, но чу стон, който привлече вниманието му.

– Тук наблизно някой чака да го довършим – рече Тигъра на Малайзия и изтегли шимитарата си.

– Или да бъде прибран? – попита Яниш. – Един пленник ще ни бъде от голяма полза.

– Прав си, приятелю.

Отново се чу стон. Идваше откъм ъгъла на улицата, от която се бяха появили баядерките.

– Останете тук на пост и заредете pistolетите – каза Сандокан, обръщайки се към Каммамури и Самбилонг.

Запъти се към уличката, следван от Яниш, и видя просната на земята, до стената на една къща, баядерка, която с мъка се опитваше да се изправи.

Беше изключително красива девойка, с леко бронзова кожа, с меки и фини черти, с много черни очи и дълги коси, заплетени с цветя и сини копринени ленти.

Тънкото ѝ, стройно като фиданка тяло бе облечено в разкошен костюм от червена коприна, украсена с перли.

Горката девойка изглежда бе улучена от куршум в гърдите, откъдето се стичаше кръв.

Като видя двата Тигъра на Момпрацем, девойката закри с ръце лицето си, прошепвайки:

– Милост...

– О, каква красива девойка! – възкликна Яниш, поразен от милия израз на лицето ѝ. – Щастливи са тези туги, че имат толкова красиви

танцьорки.

– Не бой се – рече Сандокан, навеждайки се над баядерката, като протегна факлата, за да я види по-добре. – Ние не убиваме жени. Къде си ранена?

– Тук... в гърдите... сахиб. Куршум...

– Ей сега ще видим, ние разбираме нещо от рани, пък знаем и да ги лекуваме, даже по-добре и от вашите лекари.

Куршумът бе улучил девойката от лявата страна. За щастие, не бе проникнал в гърдите, а се бе плъзнал по едно от ребрата и бе разкъсал кожата. Макар и болезнена, раната явно не беше опасна.

– След осем дни ще бъдеш на крака, момичето ми – каза Сандокан. Първо трябва да спрем кръвта, която тече обилно.

Извади от джоба си кърпа от тънък плат и я завърза през гърдите на танцьорката.

– Засега това е достатъчно. Къде искаш да те заведем? Не сме приятели на тугите, така че се надявам, че сега няма да се върнат да те приберат.

Девойката не му отвърна. Гледаше ту Сандокан, ту Яниш с красивите си черни като въглени очи, явно озадачена от това, че тези двама мъже, които се бе опитала да погуби, вместо да я довършат – я лекуват.

Мълчанието ѝ продължи много, но време за губене нямаше. Бяха прекалено близо до убежището на почитателите на богинята Кали и им се струваше, че десетки очи ги следят от всяко кътче.

– Отговори – рече накрая Сандокан. – Сигурно имаш дом и семейство, все някой се грижи за теб.

– Вземи ме с теб, сахиб – промълви най-сетне баядерката с разтреперан глас. – Не ме отвеждай при тугите.

– Сандокан – рече Яниш, който не сваляше очи от танцьорката. – Тази девойка може да ни бъде полезна и да ни даде ценни сведения. Да я заведем на борда на „Мариана“.

– Имаш право, братко. Самбилонг!

– Тук съм, капитане – обади се малаецът.

– Вземи тази девойка и ни следвай. Само внимателно, че е ранена в гърдите.

Малаецът вдигна девойката като перце и опря главата ѝ на своите гърди.

– Да тръгваме – каза Сандокан, вземайки отново факлата. – Пистолети в ръце. И си отваряйте добре очите!

Прекосиха доста улици и сокачета, без да срещнат жива душа, и

към един часа сутринта стигнаха до брега на реката. Лодката им бе на няколко крачки, пазена от малайците.

Сандокан нареди да настанят девойката на кърмата, забучи факлата на носа и даде знак за тръгване.

Яниш седна на последната пейка срещу девойката и я наблюдаваше внимателно, възхищавайки се може би неволно от красотата на това лице и блясъка на черните, светещи като въглени в нощта очи.

– Господи! – прошепна той на себе си. – Никога не съм виждал толкова красиво създание. Как ли е попаднала в ръцете на тези кръвопийци?

Сандокан, сякаш отгатнал мислите на приятеля си, се обърна към девойката, която седеше до него.

– И ти ли си последователка на Кали? – запита я той. Баядерката поклати глава и се усмихна тъжно.

– Тогава как си попаднала при тугите?

– Купили са ме след унищожаването на семейството ми – отвърна танцьорката.

– За да те направят баядерка ли?

– Танцьорите им са нужни за религиозните обреди.

– Къде живееете?

– В пагодата, сахиб.

– Добре ли ти беше там?

– Не, и както виждаш, предпочетох да те последвам, отколкото да се върна в пагодата, където се извършват жестоки тайнства за задоволяване на ненаситната жажда за кръв на богинята.

– С каква цел изпратиха теб и другарките ти срещу нас?

– За да ви попречим да проследите манти.

– Значи го познаваш? – запита Сандокан.

– Да, сахиб.

– А откъде знаехте, че го следим?

– Манти ни предупреди със звуците на своя бин.

– Той от главатарите на тугите ли е?

Девойката го погледна, без да отговори. Дълбока тревога се изписа на красивото и лице.

– Говори! – заповяда ѝ Сандокан.

– Тугите убиват всеки, който издаде тайните им, сахиб – отвърна момичето с разтреперан глас.

– Намираш се сред хора, които ще съумеят да те защитят от всички туги в Индия. Говори, искам да знам кой е този човек, когото следим

безуспешно, а ни е толкова необходим.

– Вие врагове ли сте на удушвачите?

– Дошли сме в Индия да им обявим безмилостна война – каза Сандокан – и да ги накажем за техните престъпления.

– Вярно е, че са зли убийци – отвърна девойката.

– Тогава кажи ми кой е този манти.

– Злият гений на главатаря на тугите.

– На Суйод хан! – извикаха в един глас Сандокан и Яниш.

– Вие познавате ли го?

– Засега все още не, но се надяваме скоро да се запознаем – отвърна Сандокан. – Яниш, този човек ни е необходим повече отвсякога и няма да тръгнем надолу по делтата, преди да го пленим. И ще го накарам да проговори, уверявам те, пък ако ще и на кръст да го разпъна.

Баядерката гледаше Сандокан с боязън, смесена с явно възхищение. И сигурно се питаше дълбоко в себе си кой ли е този смел човек, готов да предизвика страшната власт на сектата на Кали.

– Да – каза Яниш. – Този човек ни е нужен повече от всичко. Но ти не знаеш ли къде е бърлогата на тугите? Говори се, че са се върнали в подземията на Раджмангал. Вярно ли е?

– Не ми е известно, сахиб – отвърна баядерката. – Чух за връщането на „Сина на свещените води на Ганг“, но не знам къде може да се намира – в джунглите на делтата или някъде другаде.

– Ти била ли си в тези подземия? – запита Сандокан.

– Там ме подготвиха за баядерка – отвърна девойката, – след което ме определиха за пагодата на Кали и на Дарма Раджа.

– Не знаеш ли къде бихме могли да намерим този манти? В пагодата ли живее или другаде?

– В пагодата съм го виждала само няколко пъти... А, да, сетих се. Ще можете да го видите, и то скоро.

– Къде? – викнаха всички в един глас.

– След три дни на брега на Ганг ще се извърши обредът онигомон, в който ще участват баядерките и нартаките от пагодата на Кали, и манти сигурно ще бъде там.

– Какъв е този обряд онигомон?

– Ще бъде изгорена жива вдовицата на Ранджи Нин върху трупа на съпруга ѝ, който беше един от главатарите на тугите.

– Ще я изгорят жива ли?

– Жива, сахиб.

– И англо-индийската полиция ще позволи подобно нещо?

– Никой няма да я осведоми за това.  
– Мислех, че тези ужасни жертвоприношения не се извършват вече.  
– Извършват се, и то много често, въпреки забраната на англичаните. Много вдовици се изгарят по бреговете на Ганг.  
– Знаеш ли мястото, където ще бъдат изгорени трупът и вдовицата?  
– В края на джунглата, до полусрутена пагода, посветена някога на богинята Кали.

– И ти мислиш, че манти ще участва в погребалната церемония?  
– Да, сахиб.  
– След три дни ще можеш вече да вървиш и ще ни заведеш там. Ще устроим засада на манти и ще видим дали ще ни избяга и този път. Както виждаш, драги Яниш, щастието не ни е изневерило напълно.

В този момент лодката спря под кърмата на „Мариана“.

– Спуснете стълбата – извика Сандокан на постовете.

Независимо от това, че пляката им се изплъзна точно в момента, когато си мислеха, че е в клопката, той се чувстваше почти доволен. Измяната на красивата танцьорка му се стори знак за благосклонността на съдбата.

Изкачи се бързо на горната палуба и попадна в обятията на един мъж, който го чакаше на върха на стълбата.

– ТремалНаик! – провикна се прославеният пиратски главатар.

– Чаках те с тревога в сърцето – отвърна му индусът.

– Нося добри новини, приятелю, не си губихме напразно времето. Последвай ме в каютата.

ТремалНаик бе поставен в течение на последните събития и остана потресен, когато му казаха, че най-довереният човек на Суйод хан е идвал в къщата му, а той го е оставил да се изплъзне!

## VII. ИНДИЙСКА ДРАМА

Три дни след това младата баядерка, която бе пренесена в една от каютите и усърдно лекувана от Яниш и Сандокан, вече бе ако не напълно оздравяла, то поне в състояние да заведе покровителите си до старата пагода, където трябваше да се състои онигомон.

През цялото време изказваше задоволството си от приятната обстановка и от новите си покровители, чиято кауза тя прегърна с ентузиазъм и им разказа ценни подробности за кръвожадната секта на тугите. Не можа обаче да им каже нищо за новата „Непорочна дева на пагодата“ – малката Дарма, за която не бе чувала да се говори. Особено благодарна бе тя на белия сахиб, както наричаше флегматичния Яниш, който се бе превърнал в неин лечител и с удоволствие разговаряше с нея на английски. Оказа се, че тя говори напълно свободно този език, което сочеше, че има много добро образование, рядкост сред баядерките.

Това бе изненадало и ТремалНаик, който като индус и още повече бенгалец познаваше по-добре от всеки друг танцьорките в своята страна.

– Тази девойка – бе казал той на Яниш и на Сандокан – трябва да е принадлежала към някоя от висшите касти. Аристократичните ѝ черти, почти белият цвят на кожата и малките ръце и крака говорят ясно за това.

– Ще се опитам да я разговоря за миналото ѝ – му бе отвърнал Яниш, – тук сигурно е скрита интересна история.

Но не бе единствено любопитството му, което го подтикваше да иска да научи всичко за нея. Без да си признае, той все повече се привързваше към баядерката и с удоволствие ѝ правеше компания.

Следобед, докато Сандокан и ТремалНаик подбираха хората, които трябваше да участват в експедицията, Яниш слезе при болната.

По всичко личеше, че девойката вече не чувства никакви болки. Сгушена в удобно меко кресло, се бе унесла в сладки мечти, за което можеше да се съди по усмивката на малките ѝ червени устни и по замечания поглед.

Като видя да се появява белия сахиб, тя стана, опирайки се на облегалката, и впи в него пронизателния си поглед.

– Белият сахиб ми доставя голямо удоволствие, когато го виждам при мен – рече тя със сладък глас. – На него дължа – и даже повече,

отколкото на тъмнокожия сахиб – свободата, а може би и живота си.

– Тъмнокожият сахиб, както ти му казват – отвърна Яниш с усмивка, – е може би по-добър от мен. Ето защо дължиш и едното, и другото на двама ни. Как е раната ти, девойко?

– Не усещам повече никакви болки, откакто твоите ръце я лекуват, сахиб.

– Знаеш ли, че още не си ни казала името си?

– Желаяш ли да го научиш, сахиб? – попита баядерката. – Казвам се Сурама.

– Бенгалка ли си?

– Не, сахиб. Асамка от Гоалпара.

– Каза ми, че фамилията ти е била унищожена до крак. При тези думи лицето на девойката помръкна и в очите ѝ се появи безкрайна тъга.

Замълча за миг, след което каза със скръбен глас:

– Така е.

– Оттугители? -Не.

– От англичаните?

Сурама поклати отново отрицателно глава и продължи с още по-печален глас:

– Баща ми беше чичо на раджата на Гоалпара и вожд на племе котери, което ще рече бойци.

– Но от това не става ясно, кой е избил семейството ти.

– Раджата – отвърна Сурама, – в един от моментите на луда ярост.

Помълча известно време, сякаш чакаше друг въпрос от белия сахиб.

Но и Яниш млъкна от уважение към скръбта на девойката. Той усещаше колко ѝ е трудно да говори за тази семейна трагедия, и не искаше да наранява душата ѝ със своето любопитство.

Най-сетне Сурама въздъхна дълбоко и обръщайки се към португалеца, започна да разказва:

– По това време бях още малко, едва осемгодишно момиченце, но тази страшна сцена е все още пред очите ми, сякаш се е случило вчера.

Баща ми, както и всички други роднини, беше заподозрян от раджата, негов племенник, който си беше втъпил, че всички съзаклятничат срещу него, за да му грабнат короната и да си разделят несметните му богатства; затова предпочиташе да живее далеч от двореца сред дивите планини.

Говореше се, че раджата, заклет пияница, измъчва жестоко слугите и роднините си, живеещи в двореца.

Спомням си как веднъж баща ми ми разказа, че това чудовище – раджата – е убил даже първия си министър само защото се опитал да му попречи да заколи един от слугите, който по невнимание излял капка вино на дрехата му.

– Та той е бил нещо като индийски Нерон – каза Яниш, който я слушаше с жив интерес.

– В Асам имаше по това време голям глад и брамините и гурите, жреци на бога Шива, внушиха на раджата да организира грандиозен религиозен обред за омилоствивяване на боговете – да пратят дъжд и изобилие.

Принцът възприе с ентузиазъм идеята и пожела на обреда да присъстват всички негови роднини, пръснати из държавата му. Баща ми бе също поканен и без да подозира пъкления план на това чудовище, заведе и мен в столицата заедно с майка ми и двамата ми братя.

Бяхме посрещнати както подобава на високия сан на баща ми и ни настаниха в двореца.

След като свърши обредът, раджата даде за всичките си роднини голям банкет, на който той се напил до забрава. Аз бях много малка и си играех с други момиченца на една от терасите на двореца.

Наближаваше вече залезслънце, когато изведнъж чух изстрел от пушка, последва го друг, след което се чу отчаян вик. Изтичах да погледна към главния площад на двореца, където беше приемът, и видях ужасяваща сцена, която няма да забравя никога, даже да живея и хиляда години...

Момичето млъкна, сякаш внезапно бе онемяло, и впери в Яниш очи, излъчващи целия ужас, който е преживяло. Тялото му се разтрепери и то едва съдръжаше риданията си.

– Продължавай, девойко – подкани я Яниш нежно.

– Оттогава изминаха пет години – поде разказа си Сурама, – но през безсънните нощи виждам отново и отново тази смразяваща кървава сцена, сякаш съм я преживяла предния ден.

Раджата стоеше прав на малка тераска с изскочили от орбитите очи и изкривено от злоба лице, с още димяща карабина в ръце, заобиколен от министрите си, които непрекъснато му поднасяха да пие някаква пъклена напитка, а из двора бягаха и пицяха полудели от ужас мъже, жени и деца – роднините на раджата.

Проклетият демон бе наредил да затворят всички врати на вътрешния двор, в който ставаше банкетът, и ги стреляше един по един, като викаше: „Ще ви избия всички! Искам да изтрия от лицето на земята тези



алчни чудовища, които искат да ме свалят от трона и да разграбят богатствата ми! Дайте ми да пия, бързо ми дайте да пия или ще наредя да ви отрежат главите!...“

Министрите, обхванати от ужас, пълнеха непрекъснато чашата му, а той я изпразваше на един дъх и започваше отново да стреля по тълпата нещастници, които напразно го молеха за пощада.

Следваше изстрел подир изстрел, защото този бесен маниак бе наредил да му донесат няколко карабини, които офицерите се надпреварваха да пълнят и да му подават една след друга.

Падаха като покосени ту жена, ту мъж или дете, защото раджата не щадеше даже и най-малките.

Така пред очите ми паднаха убити първо баща ми, застрелян в гръб, майка ми, улучена в челото, след това двамата ми братя и още толкова други.

Трийсет и седем бяха роднините на раджата чудовище и само след десет минути трийсет и шест от тях бяха проснати мъртви на двора сред истинско езеро от кръв.

Само един от братята на принца бе успял да избегне смъртта, макар онзи да стреля три пъти по него. Нещастникът скачаше като тигър и се мяташе наляво и надясно, за да не може раджата да го вземе на прицел, като викаше отчаяно: „Пощади живота ми и аз ще напусна държавата ти. Та аз съм син на твоя баща! Нямах право да ме убиваш!“

Раджата, глух към молбите му, стреля срещу него още два пъти, без да го уцели и едва тогава, може би в момент на разкаяние, остави карабината, която един офицер му подаде, и извика: „Ако наистина напуснеш владенията ми завинаги, ще те оставя жив, но при едно условие.“

– Готов съм да приема каквото и да е условие – отвърна му младият принц.

– Ще хвърля една рупия и ако успееш да я улучиш във въздуха с тази карабина, ще ти позволя да заминеш невредим за Бенгал.

– Приемам – отвърна младият мъж.

Раджата му подхвърли карабината, която онзи хвана във въздуха.

– Предупреждавам те – извика лудият, – че не я ли улучиш, ще те сполети съдбата на другите.

– Хвърляй!

Раджата хвърли една рупия. Чу се изстрел, но бе простреляна не монетата, а гърдите на убиеца.

Синдхиа, така се казваше младият принц, вместо да стреля по рупията, обърна бързо пушката към лудия си брат и го прониза в сърцето.

Министрите и офицерите паднаха на колене пред младия мъж, който бе освободил държавата от това чудовище, и го провъзгласиха за раджа.

Когато научи, че и аз съм избягнала смъртта, този човек, който явно не бе по-малко извратен от брат си, вместо да ме върне във вярното на баща ми племе, нареди да ме продадат тайно на тугите, които шетаха из страната в търсене на баядерки, и най-безсрамно заграби всичкото ми имущество.

Бях отведена в подземията на Раджмангал, където ме подготвиха за баядерка, след което бях определена за пагодата на Кали и Дарма Раджа.

Това е моята история, сахиб. Знам, че съм родена пред трон, а сега съм бедна танцьорка.

– Каква страшна драма – обади се един глас.

Яниш и Сурама се обърнаха: Сандокан и ТремалНаик бяха влезли тихо в каютата и от няколко минути слушаха смълчани разказа на девойката.

– Горкото момиче! – добави Сандокан, приближавайки се към Сурама. – Не си родена под щастлива звезда, но ние ще се погрижим за бъдещето ти. Тигъра на Малайзия не изоставя своите приятели.

– Вие сте добри хора – каза Сурама, чийто глас все още трепереше.

– Няма да се върнеш повече при тугите и няма да бъдеш танцьорка в пагода. Отсега нататък си под наше покровителство.

И след като смени рязко тона, я запита:

– Знаеш ли дали тугите имат кораби?

– Не знам, сахиб – отвърна девойката. – Виждала съм ги да плават с лодки по каналите на делтата, но с кораби – не.

– Защо питаш за това, Сандокан – поинтересува се Яниш.

– Току-що пристигнаха два кораба и хвърлиха котва до нас. Яниш не вярваше, че един толкова обикновен факт може да оправдае загрижеността, която се долавяше в гласа на Сандокан.

– Какво необикновено намираш в това?

– Тези два кораба са с прекалено многоброен екипаж и ми се виждат подозрителни.

– И на мен направиха същото впечатление – обади се ТремалНаик. – Малките оръдия мириам, които имат на борда, не съм виждал никога на подобни кораби.

– Ще ги следим зорко – каза Яниш. – Може би се лъжете.. Заредени ли са?

– Даже и да допуснем, че са на тугите, не биха могли да предприемат нищо против нас, докато сме под закрилата на крепостната артилерия на форт Уилям.

– Тези хора ни дадох да разберем, че са способни на всичко! Вече извършиха два опита за атентат срещу нас. Нека не забравяме това!

– Така е, но и двата пъти не успяха. И това трябва да се помни. Колкото до тези два кораба, засега ще се задоволим да ги наблюдаваме, като междувременно се заловим с подготовката на нашата експедиция. Сурама вече може да ходи и ще ни заведе в старата пагода. Нали, девойко?

– Да, сахиб. Ще ви заведе.

– Дълго ли ще трябва да плаваме нагоре по течението? – запита Сандокан.

– Пагодата се намира на около седем-осем мили от последните предградия на Черния град.

– Часът е вече шест, можем да тръгваме, за да си изберем място, преди да са дошли тугите. Двете лодки са готови и пушките са под пейките. Да тръгваме.

Подаде на Сурама широко палто от черна коприна с качулка и четиримата излязоха на горната палуба.

Двете лодки бяха вече спуснати и двайсет и четирима мъже, подбрани между даяките и малайците, бяха заели местата си по седалките.

– Виждаш ли ги? – рече Сандокан на Яниш, сочейки му двата кораба от типа граб, които бяха хвърлили котва до тяхната „Мариана“, единият край левия, а другият край десния ѝ борд.

Португалецът хвърли бегъл поглед към тях. Бяха два солидни платнохода, малко по-малки от „Мариана“, с остър нос, три извънредно високи мачти, доста висока кърма и големи платна, които още не бяха свалени.

Моряците, всичките индийци, в момента заети със закотвянето, бяха наистина прекалено много на брой за толкова малки и маневрени кораби.

– Може би има нещо подозрително в тези кораби – каза Яниш. – Но засега нека не им обръщаме внимание.

Спуснаха се в по-голямата лодка и излязоха бързо в открити води, следвани от другата, на чийто рул бяха ТремалНаик и Самбилонг.

Минаха бързо като стрела между закотвените плавателни съдове покрай Белия и Черния град и се отправиха на север, следвайки лъкатушенията на свещената река.

След два часа Сурама посочи на Яниш и Сандокан една сграда във

форма на пресечена пирамида, която се издигаше на десния бряг сред малка кокосова горичка, граничеща с джунгла от гигантски бамбук.

Намираха се в напълно безлюдно място. По брега не се виждаха никакви колиби и закотвени лодки.

Само няколко десетки марабута пристъпяха с царствена походка из блатата, отваряйки от време на време огромните си човки. След като се убедиха напълно, че няма никой, двайсет и четиримата пирати и капитаните им слязоха на брега с карабините на рамо, които до този момент бяха държали под седалките.

– Скрийте лодките в тръстиките – нареди Сандокан. – Четирима души да останат тук да ги пазят. Останалите тръгваме.

– Сурама – каза Яниш, – искаш ли нашите хора да те носят?

– Няма нужда, сахиб – отвърна момичето.

– По кое време започва онигомонът?

– До началото има един час, през който ще можем да устроим засада на стария магъосник.

Поеха през кокосовата горичка и след около двайсет минути стигнаха до една поляна, където се издигаше старата пагода, от която бе оцеляла само централната пирамида.

– Да се скрием там вътре – каза Сандокан, сочейки една врата.

В момента, когато влизаха, пиратите забелязаха откъм джунглата движещи се светли точки, които идваха по посока на пагодата.

– Тугите! – извика Сурама.

– Бързо вътре! – изкомандва Сандокан, вмъквайки се в пагодата. Ако бяхме закъснели само четвърт час, всичко щеше да пропадне. Пригответе оръжието и бъдете готови да заловим магъосника.

Всички побързаха да се прикрият в развалините и застанаха нащрек. Междувременно следяха внимателно всичко, което ставаше пред очите им.

## VIII. ОБРЕДЪТ ОНИ-ГОМОН

Макар варварският обичай индуските вдовици да бъдат изгаряни върху трупа на съпруга да е напълно отхвърлен от приелите исляма индуси, той все още се практикува от висшите касти на брамините, тугите и военните въпреки големите усилия на англичаните да го изкоренят.

Империята е толкова обширна, че англо-индийската полиция не успява винаги да се намеси навреме и не винаги научава кога и къде ще се извърши обредът, тъй като близките на починалия предприемат сложни маневри, за да излъжат властите.

Днес този обичай е вече доста рядък, особено в Бенгал, но в северните провинции и по горното течение на Ганг онигомонт се извършва често.

Трябва да споменем, че през първите десетилетия на века тези жертвоприношения се бяха увеличили така застрашително, въпреки издадените от англо-индийското правителство строги закони, че само за една година – 1817 – бяха отбелязани седемстотин такива жестоки изгаряния на живи жени.

Днес, за да ги избегне или поне да намали чувствително броя им, правителството изисква вдовицата, желаеща да се принесе в жертва, да се яви най-напред в съда и да получи разрешение за това, а то ѝ се издава единствено когато се окаже, че волята ѝ е непреклонна.

Повечето от вдовиците обаче отказват да се оставят да бъдат изгорени. Да се оставят е вярната дума, защото брамините ги принуждават насила и когато тези бедни създания при вида на пламъците изпаднат в ужас и се опитват да избягат, роднините на починалия ги изблъскват към кладата с тояги или пък ги връзват за трупа на съпруга им.

Колко ли са били изгорени по този начин в миналото! Насилени... Само някои от тях са били спасени от париите, които ги изтръгвали от пламъците, за да се оженят за тях. Принадлежащите към тази безправна каста, презрени от обществото, не са се боели да се обезчестят, като вземат вдовица за жена.

Въобще положението на индуските, имали нещастieto да загубят съпруга си е такова, че голяма част от тях предпочитат смъртта.

Ако пък имат и деца, те са най-малко уважаваните сред всички останали жени.

Траурът на тези нещастници, нямали смелостта да се съгласят да

бъдат изгорени върху трупа на починалия си съпруг, трае до края на живота им.

Те са принудени да си бръснат главата всеки месец, да не носят вече накити, да не обличат бели дрехи, да не гримират каквато и да било видима част на тялото си; забранено им е даже да слагат на челото си отличителния знак на кастата, към която принадлежат, да дъвчат бетел, да пушат, да присъстват на семейни празници. Какво повече? Отбягват ги като чумави, защото индусите вярват, че среща с вдовица носи нещастие.

И все пак трябва да се примирят, защото има и по-презирани от тях – онези, които се осмелят да се омъжат повторно. В такива случаи жената става обект на абсолютно презрение от страна на всички касты, с изключение на париите.

Групата, която се приближаваше откъм джунглата, се състоеше от около четирийсет души, сред които и една млада жена – съпругата на починалия, подкрепяна от двама свещеници.

Пред процесията вървяха четирима барабанчици на джуго, особени глинени барабани, съставени от две части, всяка от които е покрита с кожа, отпускана или затягана посредством нанизано на нея ремъче; след тях вървяха мусалките – факлоносци – следвани от група мъже, носещи паланкина с трупа на починалия, облечен в разкошни златотъкани дрехи; накрая пристъпваше нещастната вдовица, заобиколена от най-близките роднини, носещи благовонните масла, които се изливат в огъня на кладата.

Старият манти беше сред тях и вървете пред вдовицата, четейки молитви заедно с другите свещеници.

Вдовицата бегает красива девойка на не повече от петнайсет години; косата ѝ вече беше обръсната и не носеше на шията си традиционния шнур с окачена на него брошка – знак, че е омъжена.

Тя едва се държеше на краката си, плачеше и викаше отчаяно, проклинайки съдбата си, докато жреците, които я подкрепяха, непрестанно я окуражаваха да се покаже силна духом, обещавайки ѝ нейното име да бъде почитано по цялата земя и споменавано при всички жертвоприношения и убеждавайки я, че е предопределена за вечно щастие и че ще стане жена на някой бог в отплата на нейната добродетелност и саможертва.

Не оказваше никаква съпротива и безпомощна се оставяше да я влачат. Без съмнение ѝ бяха дали да пие банг – отслабващ волята опиат, – за да я сломят напълно, та да не се опитва да бяга.

Когато кортежът стигна на поляната пред пагодата, няколко мъже, въоръжени с големи ножове, отсякоха набързо десетина по-дебели бамбука, с които издигнаха клада, висока близо половин метър, напоиха дърветата обилно с кокосово масло, след което положиха върху тях трупа на починалия туг.

Мусалките бяха вече застанали в четирите края със запалени факли, готови да подпалят кладата, докато барабанчиците биеха яростно по своите джуго, а роднините възпяваха добродетелите на починалия и смелостта на вдовицата.

Старият манти пристъпи към кладата с факла в ръка, докато нещастната вдовица ридаша се прощаваше с роднини, които, със сълзи на очи, се радваха на очакващото я вечно щастие.

Изведнъж лумна пламък, който бързо се разпространи по цялата клада, обгръщайки трупа.

Манти бе подпалил напоения с благовонно кокосово масло бамбук: настана най-ужасният момент на варварското жертвоприношение.

Жреците сграбчиха бързо вдовицата и започнаха да я тласкат грубо към пламъците, докато барабаните биеха оглушително в дяволски ритъм, а роднините викаха с цяло гърло, за да зашеметят колкото може повече жертвата.

Нещастницата се бе оставила да я тласкат, без да се съпротивлява, но когато съзря пред себе си огнената завеса, чувството ѝ за самосъхранение изведнъж се събуди.

От гърдите ѝ се изтръгна страшен вик:

– Не!... Не!... Милост!...

После със сила, каквато никой не бе предполагал в юношеското ѝ тяло, блъсна отчаяно на земята единия от жреците, успя да се дръпне няколко крачки назад, борейки се яростно да се отскубне и от другия.

Но роднините се притекоха на помощ на жертвоприносителите. Манти беше грабнал една горяща главня и се готвеше да подпали с нея дрехите на жертвата, когато се чу гръмогласен вик:

– Спрете или ще ви избием като кучета!...

Тигъра на Малайзия се появи внезапно на прага на пагодата, заобиколен от пиратите и приятелите си, които бяха насочили карабините срещу тълпата.

Сред тугите се чуха викове на уплаха и миг след това те се разбягаха, оставяйки вдовицата на земята.

– Бързо след манти! – извика Сандокан, впускайки се пръв да го преследва.

Старият магьосник, който може би единствен бе познал капитана на „Мариана“, побягна пръв през гъстата джунгла.

Но с няколко скока Сандокан и ТремалНаик го настигнаха и скочи-ха върху му, докато в същото време Яниш нареждаше на пиратите да стрелят във въздуха, за да подплашат още повече роднините на мъртвеца и съпровождащите, които бягаха през кокосовата гора.

– Стой мирен, дъртако! – извика ТремалНаик, насочвайки карабината си към гърдите на магьосника, който се опитваше да извади кама от пояса си.

Сандокан вече го бе повалил по гръб и го притискаше здраво.

– Кой сте вие и какво искате от мен? – извика манти, опитвайки се безуспешно да се освободи от желязната хватка на Тигъра. – Не сте нито полицаи, нито сипаи, за да ме арестувате.

– Кой съм ли питаш, проклет магьосник! Да не си ослепял случайно? – викна Сандокан, пускайки го да се изправи. – Не ме познаваш вече, така ли?

– Не съм те виждал никога.

– Не си ме виждал, но преди три вечери се опита с приятелите си да ме удушиш при пагодата на Кали, след нестинарския обред. Не си ли спомняш?

– Лъжеш! – извика магьосникът.

– Значи не си ти, който закла ярето и запали свещения огън на борда на кораба ми? – попита го с ирония Сандокан.

– Не съм клал никакво яре. Ти ме бъркаш с някой друг.

– Тръгвай с нас, манти...

– Манти ли каза? Никога не съм бил манти.

– В пагодата ще видиш една личност, която ще те опровергае.

– Ще ми кажете ли най-сетне какво искате от мен? – извика старецът, скърцайки със зъби от ярост.

– Преди всичко да ти видим гърдите – рече ТремалНаик, свали го внезапно по гръб и натисна корема му с коляно.

– Кажете да донесат факла, Сандокан.

Искането му беше излишно. Яниш, след като се бе престорил, че преследва жертвоприносителите, се връщаше при Сандокан заедно със Самбилонг, който се бе сдобил с факла, изоставена от мусалките.

– Хванахте ли го? – извика португалецът.

– И сега вече няма да ни избяга – отвърна Сандокан. – Какво стана с вдовицата?

– Спасихме я навреме и изглежда много доволна, че е още жива.



Отнесохме я в пагодата.

– Приблужи факлата, Самбилонг – каза ТремалНаик, разкъсвайки дрехата, която покриваше гърдите на пленника.

Манти нададе яростен вик и се опита да ги покрие, но Сандокан изви мигновено ръцете му, като каза:

– Остави да видим дали си истински туг.

– Погледни – обади се ТремалНаик.

На гърдите на индуса имаше синя татуировка, изобразяваща змия с женска глава, заобиколена с някакви тайнствени знаци.

– Това е емблемата на удушвачите – рече ТремалНаик. – Всички членове на тази секта са татуирани така.

– Добре де – извика манти. – Какво ви засяга, че съм туг? Не съм убил никого.

– Стани и ни последвай – нареди му Сандокан.

Старецът не чака да му повтарят. Изглеждаше доста обезпокоен и отпаднал, въпреки че хвърляше свирепи погледи към наобиколилите го мъже.

Отведоха го при кладата, където догаряше трупът и се бяха скупчили моряците от „Мариана“, след като бяха разставили няколко поста.

– Сурама – рече Яниш на младата баядерка, която излезе от пагодата. – Познаваш ли този човек?

– Да – отвърна девойката. – Това е манти на тугите, дясната ръка на „Сина на свещените води на Ганг“.

– Подла танцьорка! – викна старецът, хвърляйки към баядерката пълен с омраза поглед. – Ти предаваш нашата секта.

– Аз не съм била никога почитателка на богинята на смъртта и кланетата – отвърна му Сурама.

– Сега, когато не можеш повече да отричаш, че си злият гений на Суйод хан – каза ТремалНаик, – ще ми кажеш ли къде са тугите, които едно време обитаваха подземията на Раджмангал?

Манти впи очи в бенгалеца и му каза:

– Ако се надяваш, че ще ти кажа къде скриха дъщеря ти, много се лъжеш. Можеш да ме убиеш, но няма да проговоря.

– Това последната ти дума ли е?

– Да.

– Добре тогава, сега ще видим колко си издръжлив. Чувайки тези думи, манти пребледня страшно и по челото му изби студена пот.

– Какво ще правиш с мен? – рече той с разтреперан глас.

– Ей сега ще разбереш.

Обърна се към Сандокан и те размениха няколко думи.

– Вярваш ли? – попита го Тигъра на Малайзия недоверчиво.

– Ще видиш, че няма да издържи дълго.

– Да опитаме.

## IX. ПРИЗНАНИЯТА НА МАНТИ

По даден от Сандокан знак Самбилонг, който явно бе получил предварително инструкции, се запъти към едно голямо тамариндово дърво, на около трийсет-четирийсет метра от кладата, сред развалините на старата пагода.

В ръцете си държеше въже, края на което бе вързал на примка. Прехвърли го ловко през един от дебелиите клони на тамаринда, като спусна клупа до земята.

Междувременно моряците бяха завързали ръцете на манти и прокараха под мишниците му две тънки, но много здрави въжета.

Старецът не оказваше никаква съпротива, но от израза на лицето му се виждаше страшният ужас, който го беше обзел внезапно.

Едри капки пот се стичаха от набръчканото му чело и тялото му се тресеше силно. Явно бе разбрал какво страшно изтезание го очаква.

Като се увери, че е вързан здраво, ТремалНаик се приближи до него и го попита:

– Е, какво, ще си развържеш ли езика? Старецът го изгледа свирепо и му отвърна:

– Не... Не...

– Казвам ти, че няма да издържиш и накрая ще ми кажеш онова, което желаем да узнаем.

– По-скоро ще умра.

– Тогава ще се наложи да те полюеем.

– Ще се намери кой да отмъсти за смъртта ми.

– Отмъстителите са прекалено далече, за да се погрижат за теб в този момент.

– Някой ден Суйод хан ще научи и ти ще изпиташ удоволствието от ремъка около врата си.

– Ние не се боим от тугите, плюем на вашата Кали, на почитателите ѝ и на техните ремъци. Питам те за последен път, ще ни кажеш ли къде се намира Суйод хан и къде е скрита дъщеря ми?

– Иди да питаш за нея „Сина на свещените води на Ганг“ – отвърна му подигравателно манти.

– Добре, започвайте.

Четириима малайци изтикаха стареца при дървото. Самбилонг нахлузи клупа през главата му, стегна го през корема и извика:

– Вдигайте!

Малайците задърпаха другия край на въжето и вдигнаха манти на няколко метра във въздуха.

Нещастникът изрева от болка. Под тежестта на тялото взелът се стегна и почти се впи в месата му.

– Ще проговориш ли?

Тугът млъчеше, устоявайки на болките.

Всички се бяха събрали около дървата, включително Сандокан и Яниш, които наблюдаваха този нов вид мъчение, без да им мигне окото.

Напротив. Португалецът, както винаги, беше запалил двацетата или трицетата си цигара и пушеше най-спокойно.

– Дърпайте – заповяда хладно ТремалНаик на четиримата малайци, които бяха вързали магъосника. – Полюлейте го, без да обръщате внимание на виковете му.

Те хванаха краищата на въжето и започнаха да го затягат.

Манти стисна зъби, за да не извика, но се виждаше, че страда жестоко от затягането, което ставаше по-силно след всяко полюляване.

Очите му бяха изхвъркнали от орбитите и той се задъхваше, тъй като притиснатите му бели дробове не действаха.

При третото дръпване, след което тънкото въже се вряза в плътта му, клетникът не можа да удържи вика си.

– Стига! – извика той с прегракнал глас – Стига... мръсници.

– Ще говориш ли? – попита го Тремалмаик.

– Да... да... ще кажа всичко... каквото искаш... да знаеш... само махни това въже... Задушавам се...

– Само да не се наложи да те качваме отново на люлката. Нареди да спрат люлеенето и го запита:

– Къде се намира Суйод хан? Ако не ми кажеш, няма да те развържа.

Всички бяха крайно напрегнати. Ще проговори ли старецът? И преди всичко, ще каже ли истината? Това бяха безкрайни мигове за горкия баща, застинал в очакване.

Манти се поколеба за последен път, но само за няколко секунди. Усещаше, че няма да издържи повече на това страшно мъчение, измислено от дяволското въображение на сънародниците му.

– Ще ти кажа – рече най-сетне той с изкривено от злоба лице.

– Говори!

– В Раджмангал.

– В старите подземия ли?

- Да... да... стига... убий ме.
- Само още един въпрос – каза неумолимият бенгалец. – Къде са скрили дъщеря ми?
- И тя... Непорочната... в Раджмангал...
- Закълни се в твоя бог.
- Кълна се... в името на Кали... стига... не мога повече.
- Спуснете го – нареди ТремалНаик.
- Не издържа – рече Яниш, хвърляйки цигарата. – Тези дяволски индуси надминават и инквизицията на стара Испания.

Манти бе свален веднага на земята и развързан. Около корема му имаше дълбока синкава резка, която на места кървеше. Малайците се видяха принудени да го сложат да седне, защото нещастникът не можеше да се държи на краката. Дишаше тежко и лицето му беше Подпухнало и зачервено.

ТремалНаик го почака няколко минути да се посъвземе и поднови разпита:

– Предупреждавам те, че ще останеш в ръцете ни, докато не се убедим напълно, че не си ни излъгал. Ако си казал истината, един ден ще бъдеш свободен и ще те възнаградим за това, че ги издаде; ако си ни излъгал, няма да пожалим живота ти и ще бъдеш подложен на още пострашни мъчения.

Манти го погледна, без да помръдне. Но в очите му проблясна страшна омраза.

– Къде е входът към подземието? Още ли се влиза през дънера на банановото дърво? – запита ТремалНаик.

– Това не мога да ти кажа, защото не съм ходил в Раджмангал след разпръсването на сектата – отвърна манти. – Но мисля, че входът е сменен.

- Истината ли казваш?
- Нима не се заклех в Кали?
- Ако не си се връщал в Раджмангал, откъде знаеш, че дъщеря ми е там?

– Казаха ми го.

– Защо я отвлякоха?

– За да я направят „Непорочна дева на пагодата“. Ти ни отвлече първата дева. Суйод хан ти отне дъщерята, в чиито вени тече кръвта на Ада Коришант.

- Колко души има в Раджмангал?
- Сигурно не са много – отвърна манти.

ТремалНаик и Сандокан си намигнаха, но Яниш поклати недоверчиво глава. Не вярваше много на думите на стареца. По-добре да си имат едно наум.

– Още една дума – рече Сандокан, намесвайки се, – тугите имат ли кораби?

Старецът го погледна озадачен, сякаш се мъчеше да отгатне повода за този въпрос, след което каза:

– Когато бях в Раджмангал, имаха само гонги. Тъй че не знам дали в последно време Суйод хан е купил някакви кораби.

ТремалНаик и Сандокан искаха да продължат разпита, но португалецът, който бе мълчал през цялото време и само наблюдаваше пленника, се намеси и рече на Сандокан:

– Този човек няма никога да си признае всичко. Освен това вече знаем достатъчно и можем да си вървим, преди жертвоприносителите да са се върнали с подкрепления.

– А какво ще правим с вдовицата?

– Ще я изпратя в моя дом – рече ТремалНаик, – там ще се чувства по-добре, отколкото при тугите.

– Тогава да тръгваме – отсече Яниш. – Дали са довели вече слоновете в Кхари?

– Сигурно са там още от вчера.

– Дали са хубави?

– Отлични животни, обучени за лов на тигри. Платили са ги скъпо, но си струват парите.

– Значи отиваме на лов в делтата – заключи Яниш. – Ще видиш дали бенгалските тигри са равни на малайските.

Двама моряци поведоха манти, държейки го за ръцете, и по даден от Сандокан знак групата напусна площада пред пагодата, където догаряха последните останки от костите на туга.

Пресякоха кокосовата гора, без да срещнат никого, и към два часа сутринта експедицията, увеличена с манти и вдовицата, зае места в двете лодки.

Връщането надолу по течението стана много по-бързо. Само след един час всички вече бяха на борда на „Мариана“. Затвориха манти в една кабина и за по-голяма сигурност поставиха пост пред вратата.

– Кога тръгваме? – попита ТремалНаик, обръщайки се към Сандокан.

– Призори – отвърна пиратът. – Дадох вече нареждания всичко да бъде готово още преди изгревслънце. Ще стигнем ли до вечерта в

Кхари?

– Сигурно – отвърна ТремалНаик. – От реката до това село няма повече от десет-дванайсет километра.

– Малка разходка. Лека нощ и до утре.

Преди още да залязат последните звезди, целият екипаж на „Мариана“ беше вече на палубата и се подготвяше за отплаване. Но докато вдигаха огромните платна, Самбилонг забеляза с тревога, че и двата граба, хвърлили котва до тях предния ден, също се готвеха да потеглят.

Палубите им се изпълниха бързо с хора, които вдигаха припряно платната, сякаш се бояха, че бризът ще спре всеки момент или речното течение ще промени посоката си.

Малаецът, който също се беше усъмнил в тези два тайнствени кораба с тройно и четворно по-голям екипаж, отколкото обикновено са хората на подобни кораби, беше сериозно разтревожен от тези припрени маневри.

– Не ми се вижда чиста тази работа – измърмори той. – Дали господарят не беше прав, като се усъмни в намеренията на тези съседи? Има нещо неясно в цялата история.

Тъкмо се канеше да отиде към кърмата, за да предупреди Сандокан, и той се появи.

– Господарю – рече му, – и двата граба вдигат котва заедно с нас.

– Охо! – откликна пиратът.

Огледа спокойно двата платнохода, които вдигаха котва, и рече:

– Внезапното отплаване на двата граба ли те безпокои, тигърчето ми?

– Не ми изглежда нормално всичко това, господарю. Пристигнаха онзи ден, не натовариха нито една бала памук и ето че сега, като видяха, че ние тръгваме, бързат да направят същото. А и погледнете само колко хора имат на борда. Струва ми се, че броят им се е увеличил още повече.

Тигъра на Малайзия огледа хората на корабите и бързо направи сметка.

– Общо са двойно повече от нашите, но ако се надяват, че могат да ни обезпокоят, се лъжат жестоко. Ако ни последват до делтата, ще пушем в действие нашата артилерия и ще видим кой ще надделее. Да тръгваме, Самбилонг, и внимавай да не се ударим в някой кораб.

Огромните платна бяха вдигнати наполовина, за да се смали огромната им повърхност, и котвите на носа и кърмата вече се подаваха на повърхността на водата.

„Мариана“, повлечена от течението и тласкана от сутрешния бриз, потегли.

Единият от двата граба бе вече в движение, плъзгайки се сред множество кораби по реката, а другият се готвеше да го последва.

Застанал на кърмата, Сандокан ги наблюдаваше внимателно, без да дава признаци за каквото и да било безпокойство. Не беше от онези, които лесно се плашат, макар че двата кораба бяха с многоброен екипаж и въоръжени с малки оръдия. Бил се е с къде по-мощни неприятели и сърцето му не трепваше.

Една ръка го побутна по рамото и го накара да се обърне. Яниш и ТремалНаик се бяха качили на мостика, следвани от Каммамури.

– Дали ти беше прав – каза Яниш, – или е чиста случайност?

– Много подозрителна случайност – отвърна Сандокан. – Сигурен съм, че ни преследват, за да видят дали отиваме да хвърлим котва в някой от каналите на делтата.

– Дали не искат да ни нападнат?

– Не вярвам да го направят в реката, но в морето не е изключено. Ще си имаме неприятности, макар че имам пълно доверие в Самбилонг.

– Трябва да слезем на брега, преди да стигнем до устието на реката – каза ТремалНаик. – Кхари отстои на много левги от морето.

– Да можех поне да се отърва от тези два шпионски кораба! – измърмори Сандокан.

Яниш отгатна мисълта му:

– Не можем да се отдалечим много от „Мариана“, преди да разберем кои са и защо ни наблюдават.

Сандокан кимна утвърдително, но не изглеждаше много разтревожен. Досега тугите не бяха дали доказателства за голяма смелост.

– Ще прекараме нощта на борда и няма да акостираме преди утре сутрин. Така ще можем да разберем по-добре намеренията на тези два платнохода. Решил съм да поискам обяснения от екипажа, ако и тази вечер пуснат котва край нас. Засага ще се преструваме, че не се интересуваме от тях, за да не предизвикаме подозрения, а сега да вървим да пием чай. А, щях да забравя. Ами вдовицата?

– Ще я оставим в моето бунгало в Кхари – отвърна му ТремалНаик.

– Ще прави компания на Сурама.

– Баядерката може да ни бъде полезна в делтата – каза Яниш. – Предпочитам да я вземем с нас.

Сандокан изгледа малко особено португалеца, от което той се изчерви като момиче.



– Яниш – рече Сандокан, усмихвайки се. – Да не би сърцето ти да е загубило бронята си?

– Остарявам – отвърна португалецът объркан.

– А на мен ми се струва, че очите на Сурама ще те подмладят.

– Внимавай – рече ТремалНаик, – индийките са по-опасни от белите жени. Знаеш ли от какво са сътворени според нашата легенда?

– Да чуем – рече Сандокан.

– Бог Туаститри, когато създал жената, взел закръглената форма на луната, гъвкавостта на змията, стройността на лианата, чара и кадифения цвят на розата, погледа на сърната, безгрижната веселост на слънчевия лъч, плача на облаците и непостоянството на вятъра, плахостта на заяка, суетата на пауна, сладостта на меда и твърдостта на диаманта, жестокостта на тигъра и студенината на снега, бърливостта на свраката и гукането на гургулицата.

– Но ние сме тигри от Момпрацем – отвърна усмихнат португалецът.

– Защо трябва да се страхувам от девойката, на която... Бог е дал малко кожа от индийски тигър?

Избухна в смях, който секна внезапно, и Яниш рече със сериозен глас:

– Продължават да плават след нас, Сандокан.

– Двата граба ли? Виждам ги, но не знам дали до утре все още ще са над водата или под нея.

– Какво си намислил?

– Ще научиш тази вечер – рече и в гласа му прозвуча закана нотка. – Засега ги остави да ни следват.

Към залез, след като мина край сигналната кула на Даймънд Харбър, „Мариана“ навлезе в широк канал, образуван между брега и гористото островче, дълго няколко мили. Сандокан бе избрал това място за акостиране, тъй като се намираще точно срещу пътя, който трябваше да ги заведе до Кхари.

Но едва екипажът спусна котвите, и ето че откъм северния край на канала внезапно се появиха двата граба.

Сандокан, който беше на палубата, ги видя и смръщи вежди.

– А – рече той, – значи ни преследвате и тук? Сега ще ви видя сметката. Артилеристи, свалете маскировката на оръдията и всички по местата си, готови за бой!

## Х. СТРАШНАТА БИТКА

Чули бойния зов на Тигъра на Малайзия, моряците, които тъкмо спускаха котвите и платната, прекъснаха маневрите и се устремиха към командира си с вик:

– На оръжие!...

Страшните Тигри на Момпрацем, непобедимите пирати на моретата на Малайзия, които някога бяха накарали да трепери даже и Леопарда на Англия и бяха сломили мощта на Джеймс Брук, славния раджа на Саравак, се събудиха.

Жаждата за кръв и битки, приспана от няколко месеца, ги обзе отново. Само за миг петдесетимата мъже се намериха на бойните си места, готови за абордаж: артилеристите – зад големите спингарди; останалите – зад бордовете и по мостика с карабини в ръце, ками крие, стиснати в зъбите, и страшните саби паранги край тях.

ТремалНаик и Яниш изтичаха при Тигъра на Малайзия, който наблюдаваше зорко от кърмата двата граба.

– Готвят се да ни нападнат ли? – попита бенгалецът.

– И да ни вземат между два огъня – добави Сандокан.

– Негодници!... Използват пустото място, за да ни нападнат. Даймънд Харбър е вече далеч и по реката няма никакви кораби. Вижда се, че бързат да ни унищожат.

– Да ги пуснем да се приближат – каза Яниш с привычната си флегматичност. – Екипажът им е многоброен, но индийците не могат да се мерят с Тигрите на Момпрацем. Не се засягай, ТремалНаик.

– Знам боеспособността на съотечествениците си – отвърна ТремалНаик. – Вярно е, че не могат да се мерят с малайците.

– Какво чакаме, Сандокан?

– Първи те да открият огън – отвърна Тигъра на Малайзия. – Ако бяхме в открито море, бих ги изпреварил, но тук, в реката, в английски води, не се осмелявам. После може да си имаме неприятности с властите и да ни третираат като пирати.

– Но тугите ще се възползват от това, за да заемат удобна позиция.

– Виждам, но предпочитам отговорността за битката да падне върху тях.

– Но те са с два кораба.

– Да, но „Мариана“ е много маневрена и ще успеем да избегнем

едновременното нападение и от двата граба. Да ги пуснем да се приближат: ние сме готови да ги посрещнем.

– И да ги пратим на дъното – добави Яниш.

– Имат оръдия – отбеляза бенгалецът.

– Вържени са с мириами, които не стрелят надалеч, и малките им гранати няма да повредят много кораба ни – отвърна Сандокан.

– Тези оръдийца са ни познати, нали Яниш?

– Играчки – рече презрително португалецът. – Я виж единия откъде ни приближава във фланг!

– Нареди да спуснат малката котва от носа – каза Сандокан. – Без вериги, само с конопено въже, което ще прережем, когато настъпи моментът. Да се опитаме да излъжем тези негодници.

Двата граба бяха вече навлезли в канала. Част от платната им бяха спуснати на марсовете.

Единият плаваше до самия плаж на островчето, другият обаче се държеше към отсрещния бряг. От тази маневра бе лесно да се разбере, че искаха да вземат „Мариана“ между два огъня по средата на канала.

По палубите на двата вражи кораба цареше известно оживление. Моряците щъкаха по носа и кърмата. Изглежда издигаха барикади за защита от картечния огън. Други влачеха някакви тежки предмети, ако се съди по броя на мъжете около тях.

Сандокан, спокоен, сякаш това не го засяга, следеше внимателно маневрите на двата кораба, докато Яниш инспектираше спингардите и нареди да се приготвят куките за абордаж, за да бъде всичко готово за прехвърляне върху вражеските платноходи, станеше ли нужда.

Беше се смрачило и луната вече надничаше през върховете на големите дървета, с които беше обрасъл брегът, когато двата кораба свиха рязко и се намериха на около триста метра от двете страни на „Мариана“.

Почти веднага от по-близкия граб се чу някой да вика на английски:

– Предайте се или ще ви пратим на дъното!

Сандокан вече бе взел рупора и като го приближи до устата си, извика:

– Кои сте вие, че си позволявате да ни заплашвате?

– Кораби на бенгалското правителство – отвърна гласът.

– Тогава благоволете да дойдете да ни покажете документите си – отвърна Сандокан иронично.

– Отказвате ли да се подчините?

– Засега поне, да.

– Ще ме принудите да заповядам да открият огън.

– Щом ви харесва.

Този отговор бе последван от страшни викове, които се надигнаха от палубите на двата кораба:

– Кали!... Кали!...

Сандокан захвърли рупора и изтегли шимитарата си от ножницата.

– Напред, Тигри на Момпрацем! – извика той. – Срежете въжето и на абордаж!

Екипажът на „Мариана“ отвърна, надавайки своя боен вик, още по-страшен и див от този на индийците.

Въжето на котвичката бе прерязано и „Мариана“ се понесе срещу граба, който идваше откъм островчето.

Изведнъж гръмна оръдие и ехото от изстрела отекна сред гъстите гори на отсрещния бряг.

Грабът бе открил огън с малкото си носово оръдие. Вражеските артилериисти се надяваха да пробият лесно „Мариана“ отстрани, но металните плочи, които покриваха кораба, бяха достатъчна защита срещу малките снаряди на мираамите.

– Върнете им го, тигърчета! – извика Сандокан, който бе застанал на руля, за да направлява собственоръчно малкия платноход.

Заповедта му бе последвана от карабинен залп. Пиратите, които до тогава бяха залегнали на борда, скочиха на крака, откривайки силен огън по палубата на граба, докато артилеристите насочваха големите спингарди, за да открият флангов огън.

Битката започна с голям устрем и от двете страни. Имаше убити, повечето сред екипажа на граба.

Пиратите, калени в многобройни битки, стреляха сигурно в целта, докато огънят на тугите, макар и по-чест, беше безразборен.

Сандокан, невъзмутим сред дъжда от куршуми и гранати, които удържаха по малкия му, но солиден кораб, пробиваха платната и пречеха на маневрите, насърчавайки непрекъснатото хората си.

– Дръжете се, Тигри на Момпрацем! Да покажем как умея. да се би-ят синовете на дива Малайзия!

Но нямаше нужда да бъдат подтиквани тези морски хищници, калени в дима на оръдията и стотиците абордажи.

Скачаха като тигри, катереха се по бордовете и мачтите, за да се прицелват по-добре във враговете, без да обръщат внимание на огъня от граба, докато артилеристите, командвани от Яниш, трошеха с точна

стрелба мачтите и пробиваха обшивката на бенгалския платноход.

Но битката започна в момента, в който зад „Мариана“ се приближи вторият граб и изпразни върху ѝ своите четири мириама.

Ако неприятелят беше само един, победата на пиратите нямаше да изисква големи усилия, но сега трябваше да се бият на два фронта.

Без да губи присъствие на духа, Сандокан прецени моментално опасността и се готвеше да овладее положението, подпомаган активно от приятеля си, с когото се бяха били рамо до рамо толкова години.

С ловка маневра Сандокан направи вираж на място, докато Тремал-Наик и Каммамури се хвърлиха с шепа храбреци към левия борд, за да се противопоставят на новия неприятел.

„Мариана“ се изтръгна от клопката, избягвайки кръстосания огън, застана напреки и започна да обсипва с огън двата граба. Малкият кораб се бранеше отлично с карабини и спингарди, които имаха достатъчно олово и за двата нападателя.

Яниш, който стреляше с едната спингарда, вече бе успял с точен изстрел да прекърши фокмачтата на първия граб. Тя падна и изпотроши всичко по палубата и докато моряците се опитваха да я търколят във водата, Яниш зареди оръдията с картеч и ги покоси.

Въпреки това положението на „Мариана“ съвсем не беше розово, защото двата бенгалски кораба, макар и доста повредени, се приближаваха плътно за абордаж от двете ѝ страни.

Силни с големия си брой, тугите се надяваха, че веднъж стъпили на борда, ще могат да изтласкат пиратите.

С блестящи маневри Сандокан се опитваше да се измъкне от клещите. За нещастие, каналът беше доста тесен и вятърът прекалено слаб за подобни маневри.

ТремалНаик дойде при него да се посъветва какво да прави. Смелият бенгалец бе проявил чудеса от храброст, нанасяйки големи загуби на вторият граб, но не бе успял да спре хода му.

– Ще се залепят за нас и скоро ще предприемат абордаж – рече той на Сандокан, зареждайки карабината си.

– Готови сме да ги посрещнем – отвърна Тигъра на Малайзия.

– Но те са четири пъти по-многобройни от нас.

– Ще видиш как ще се бият моите хора. Самбилонг, ела тук! Малаецът, който стреляше от една рея, скочи моментално като тигър на палубата.

– Поемай руля – заповяда му Сандокан. – Тръгваме на абордаж преди тях.

– Към кой от двата, господарю?

– Този откъм левия ни борд.

След това прекоси палубата, викайки гръмогласно:

– Готови за абордаж! След Мен, тигърчета на Момпрацем!

Подпомогнат от петима души на платната, Самбилонг насочи „Мариана“ срещу граба край островчето, който беше по-тежко засегнат, докато Яниш насочват огъня на всички спингарди срещу другия в опит да го задържи.

– Спуснете кранците! – извика Сандокан. – Готови за хвърляне на куките!

Докато неколцина от моряците спускаха през борда големи бали коноп, завързани на въжета за омекотяване на удара в граба, а други приготвиха куките за скачване към такелажата на неприятеля, Самбилонг абордира граба откъм левия му борд, забивайки бушпрота сред рейте на главната мачта.

Изненадани от тази смела атака, тугите, които се надяваха да отидат първи на абордаж, даже не помислиха да избегнат удара – маневра, която и без това беше доста трудна с една-единствена мачта и сериозно повреден такелаж.

Когато опитаха да избегнат допира, беше вече късно.

Тигрите на Момпрацем, ловки като маймуни, наскочаха от всички страни, хвърляйки се от рейте и топщага.

Сандокан и ТремалНаик, с шимитара в дясната и пистолет в лявата ръка, се хвърлиха първи на палубата на граба, докато Янига бълваше залп след залп върху другия с всички спингарди, за да му попречи да дойде на помощ.

Тугите, макар и по-многобройни, се бяха пръснали по палубата, без да оказват съпротива, но виковете на главатарите им ги накараха да влязат в бой, ревейки като диви зверове.

Но виковете не им помогнаха срещу страшния напор на малайските тигри. Отказаха се и от примките с оловните топки, които не можеха да пуснат в действие в битката гърди срещу гърди.

Сблъсъкът бе ужасен, но тежките паранги на тигрите на Момпрацем много скоро взеха връх над малките и леки шимитари на бенгалците. Отблъснати навсякъде, те започнаха да се хвърлят във водата и да търсят спасение на острова, когато от мостика на „Мариана“ се разнесоха викове: „Пожар! Пожар!“

Сандокан спря устрема на хората си. Покатери се на борда на граба и скочи като тигър на палубата на „Мариана“, докато ТремалНаик

прикриваше изтеглянето и отблъсна победоносно една контраатака на последователите на кръвожадната богиня. Гъст дим излизаше от главния люк на „Мариана“ и обгръщаше платната и мачтите ѝ.

Не можеха повече да мислят за битка. Трябваше да се обърнат срещу новата опасност, много по-страшна от оръжията на тугите. Тигърът бе принуден да търси спасение в бягство: друг избор нямаше.

Парче фитил, плат или въже, подпалено от огъня на спингардите, бе паднало в трюма и на свой ред бе подпалило склада със запасните съоръжения.

Без да обръща внимание на непрекъснатата стрелба от втория граб, Сандокан нареди да приготвят помпата и извика на Самбилонг, който не бе напуснал руля:

– Към открито море! Обръщай към изхода на канала! Всички на борда!

ТремалНаик, Каммамури и другите, които прикриваха изтеглянето, се прехвърлиха на кувертата. Въжетата на абордажните куки бяха прерязани, платната насочени и „Мариана“ се откопчи от граба и мина пред носа на другия.

Изтеглянето се налагаше, тъй като тигрите на Момпрацем не можеха повече да противостоят на двата вражески кораба с пожар на борда, който се разпространяваше и заплашваше всеки миг да обхване и склада с боеприпасите.

Тъй като бе засегната слабо в такелажите от индийските оръдия, чиито артилеристи стреляха страшно неточно, „Мариана“ можеше да се отдалечи бързо, без да бъде настигната, още повече че грабът, с който се бяха скачили, бе останал без фокмачта и не можеше да маневрира на борд, за да поеме след тях.

Сандокан се ориентира мигновено в положението и заповяда на Самбилонг:

– Курс към Даймънд Харбър!

Той сметна, и с право, че там ще може поне да бъде подпомогнат от лоцманите в сигналната станция в случай на нужда и че тугите ще си помислят добре, преди да се спуснат да го гонят дотам.

Капитанът на втория граб обаче, сякаш отгатнал намеренията на Сандокан, нареди да вдигнат бързо всички платна, за да догони и да влезе в бой с „Мариана“, преди тя да е успяла да излезе от канала.

Изглежда бе разбрал, че жертвата му се изплъзва.

Спрян за момент, за да не засегне другия граб, огънят от мириамите скоро бе подновен сред оглушителните викове на тулите и гъстата

пушечна стрелба.

Това упорство на почти победения враг разяри Сандокан.

– Така ли? – викна той. – Ще ме гониш? Почакай малко.

ТремалНаик!

Той се отзова моментално на повикването.

– Какво искаш?

– Ти и Каммамури се заемете с пожара. Заведи Сурама и вдовицата на мостика. Оставям ти двайсет човека. Останалите ще командвам аз.

След това изтича към кърмата, където Яниш бе наредил да пренесат и спингардите от носа, за да противостои по-добре на бенгалските мириами.

– Направи ми място, Яниш, да строша на парчета това корито.

– Това не е нито трудно, нито ще трае дълго – каза португалецът с привичното си спокойствие. – Ето ти един заряд, който ще подгрее задниците на тугите: поллета и гвоздеи. Ще ги татуираме с желязо.

– Ти поемаш двата спингарда на левия борд, а аз останалите на десния борд – каза Сандокан. – Останалите прикриват батареята с пушечен огън.

Наведе се над един от двата спингарда и се прицели внимателно в мостика на граба, който продължаваше да се носи към тях, сякаш имаше намерение да вземе „Мариана“ на абордаж.

Две гранати избухнаха на мостика му. Португалецът и Тигъра на Малайзия бяха стреляли едновременно.

Фокмачтата на индийския кораб, улучена в основата си, се олюля за момент, след което падна с трясък, препречвайки палубата с пръти и въжета и покривайки двете оръдия на носа.

– Зареди с картеч от пирони – извика Сандокан. – Да пометем палубата им!

Последваха нови два изстрела. Бойните викове на тугите се смениха с писъци от болка. Гвоздеите от картеча надупчиха добре задниците на душвачите.

Стрелбата от граба спря, но не и тази от „Мариана“. Сандокан и Яниш, отлични артилеристи, стреляха без почивка, целейки се ту в корпуса на кораба, ту помитайки палубата му с картеч от носа до кърмата.

Редуваха снаряди с картеч с такава бързина, че не даваха възможност на противниковия екипаж да отстрани счупената мачта, която блокира движението на кораба.

Започна системно и безмилостно разрушаване на граба. Падаха мачти, усукваха се въжета, появиха се големи пробойни. Накрая се



срути и главната мачта и наклони кораба така, че го изложи напълно на изстрелите на спингардите.

Корабът на тугите вече представляваше гол понтон без мачти и платна, осеян с трупове. Ураганият огън на спингардите от „Мариана“ не секваше нито за миг, докато пушечните залпове на пиратите избиваха екипажа, търсец напразно прикритие зад падналите мачти.

Другият граб правеше героични, но напразни усилия да се притече на помощ. Със счупена фокмачта напредваше съвсем бавно и залповете му рядко достигаха целта.

– Яниш – викна Сандокан, – още един последен залп, и да свършваме. – Зареди с граната и стреляй на нивото на водата.

Последваха четири изстрела, които отвориха четири пробойни в подводната част на граба.

И те го довършиха. Нещастният кораб, който продължаваше да се държи като по чудо над водата, легна изведнъж на левия си борд под тежестта на падналите мачти и нахлулата през пробойните речна вода и след това се обърна с кила нагоре.

Хората от екипажа наскачаха във водата и заплуваха отчаяно – едни към островчето, а други към втория граб, който явно бе заседнал на плитчината, защото престана да се движи.

– Да ги пометем ли? – попита Яниш.

– Остави ги да вървят да си търсят смъртта другаде – отвърна му Сандокан. – Мисля, че засега им стига. Самбилонг, дръж курс нагоре по канала!

След това се хвърли към главния люк, откъдето част от екипажа изливаше непрестанно вода с дървени ведре.

– Как върви гасенето? – запитва Сандокан.

– Вече няма никаква опасност – отвърна му ТремалНаик.

– Големи ли са щетите? Барутният погреб изолиран ли е?

– Огънят е вече под контрол и хората в трюма опразват склада с платната и резервните съоръжения.

– Треперех за моята „Мариана“.

– Накъде ще тръгнем сега?

– Ще се върнем отново в реката и ще слезем под островчето. Моментът не е подходящ да се появяваме в Даймънд Харбър.

– Лоцманите сигурно са чули канонадата.

– Ако не са глухи...

– Хубаво им посвирихме на тугите!

– Известно време няма да ни създават неприятности.

– А другият граб?

– Виждам, че не се движи повече. Мисля, че е заседнал, а освен това е така разнебитен, че и да иска, не би могъл да ни последва в морето – отвърна Сандокан. – Така че ще можем да пристанем на брега необезпокоявани и да пратим нашия кораб в Райматла без шпиони зад гърба ни. Евтино се отървахме: в последна сметка злото не бе толкова голямо. Ако слезем на брега по на юг, ще можем ли да се доберем до Кхари?

– Да, като пресечем джунглата.

– Десет-дванайсет мили през бамбуците няма да ни уплашат, даже и да има тигри. Самбилонг продължи напред и направи вираж на края на островчето. Връщаме се в Хюгли.

## XI. В ДЖУНГЛАТА

„Мариана“, макар и два пъти по-малка от грабовете и с много по-малоброен екипаж, наистина се отърва евтино, както каза Тигъра на Малайзия.

Въпреки яростната канонада на мириамите тя понесе лесно-поправими щети и не бе принудена да отиде на док за ремонт. В последна сметка всичко се свеждаше до няколко скъсани въжета, немногобройни дупки в платната и една повредена рея.

Обшивката на кораба, макар и тънка, се оказа достатъчна да спре еднолибровите гюлета на малките бронзови оръдия.

Но седем човека от екипажа бяха убити от пушечната стрелба, а десетина – по-тежко и по-леко ранени. Така че и човешките загуби бяха, общо взето, малки в сравнение с тези на екипажите на грабовете, които бяха направо покосени от отличната стрелба на Яниш със спингардите.

Победата бе пълна. Един от вражеските кораби се обърна и потъна; другият бе доведен до такова състояние, че не можеше повече да ги преследва, а отгоре на това и заседна на плитчина. Жестоките поклонници на кръвожадната богиня сигурно не бяха доволни от първата им битка със страшните Тигри на Момпрацем, защото се бяха надявали да ги смажат лесно, преди още да са излезли от Хюгли.

„Мариана“, управлявана умело от Самбилонг, кормчия без съперници, стигна с няколко маневри до северния край на островчето и влезе отново в реката в момента, когато вторият граб изчезваше под водите на канала.

Пожарът бе вече окончателно потушен от ТремалНаик и хората му и никаква опасност не заплашваше повече кораба, който можеше да се спусне спокойно по реката без страх от преследване. Но подозирайки, че тугите може би са се скрили на островчето и ги чакат на изхода, за да ги поздравят с няколко пушечни залпа, Сандокан нареди „Мариана“ да мине край отсрещния бряг.

Тъй като на това място Хюгли бе широка повече от два километра, нямаше опасност куршумите на тугите да стигнат до платнохода.

– Къде ще акостираме? – обърна се Яниш към Сандокан, който оглеждаше бреговете.

– Ще се спуснем десет-двайсет мили надолу – отвърна му Тигъра на Малайзия. – Не бих искал тугите да ни видят кога и къде ще слезем

на брега.

– Далеч ли е селото?

– На няколко километра според ТремалНаик. Но ще бъдем принудени да пресечем джунглата.

– Няма да бъде толкова трудно, както през вашите девствени лесове в Борнео.

– Но тук горите са пълни с тигри.

– Няма страшно. Стари познати сме с тези господари на джунглата.

– Прав си, Яниш – каза Сандокан, усмихвайки се.

– Мислиш ли, че тугите са отгатнали намеренията ни?

– Може би само отчасти. Не вярвам да са си представяли, че ще акостираме тук.

– Вероятно са подозирали, че ще атакуваме убежището им откъм Мангал.

– Мислиш ли, че Суйод хан е вече осведомен за пленяването на дясната му ръка?

– Не знам. Но не вярвам, че поражението ги е разубедило да ни нападнат отново.

– Вярваш ли, че ще поискат да се реваншират?

– Възможно е, Яниш, но ще дойдат прекалено късно. Инструктирах вече Самбилонг да внимава да не го изненадат в ръкавите на делтата. Ще отиде да скрие „Мариана“ в канала на Рай-матла, ще демонтира мачтите и ще покрие кораба с тръстики и трева, за да не могат тугите да забележат присъствието на нашите хора.

– И как ще държим връзка с тях? Може да ни се наложи да поискаме помощ.

– Каммамури ще има грижа да дойде да ни намери в джунглите по делтата. Той познава тези места и ще съумее да открие добро място за скриване на кораба. Тугите доказаха, че са много хитри, но ние ще ги надхитрим. Надявам се един хубав ден да ги издавим всички в подземията им.

– Кажй на Самбилонг да внимава да не изпуснем манти, че ако този човек успее да избяга, няма да можем да ги изненадаме.

– Не се бой, Яниш – каза Сандокан. – Пред вратата на кабината му ще има денонощно стража.

– Ще акостираме ли – обади се в този момент един глас зад тях. – Вече отминахме острова и не бива да се отдалечаваме от пътя за Кхари. Джунглата е опасна.

Беше ТремалНаик, който вече бе дал нареждане на Самбилонг да се

отправи към насрещния бряг.

– Готови сме – отвърна му Сандокан. – Нареди да спуснат една лодка и да отидем на брега да си построим лагера.

– Имаме отлично убежище за пренощуване – рече ТремалНаик. – Намираме се точно срещу една кула за корабкрушенци. Ще се устроим много удобно в нея.

– Колко души ще вземем с нас? – запита Яниш.

– Ще стигнат шестимата, които вече избрахме. – Ако сме повече, може да събудим подозренията на някой туг в Раджмангал.

– А Сурама?

– Идва с нас: тази девойка ще ни бъде много полезна.

Въпросът бе поставен от Яниш с мнимо безразличие и отговорът бе съпроводен с усмивка, която сконфузи флегматичния португалец, отдавна вече пленен от пламенните очи на тугската баядерка.

„Мариана“ бе застанала на дрейф на двеста стъпки от брега и лодката бе спусната във водата.

Сандокан даде последните си инструкции на малайците, препоръчайки им да бъдат изключително бдителни и предпазливи; след това слезе в лодката, където шестимата мъже, избрани да ги придружават, вече бяха заели местата си със Сурама и вдовицата на туга, която смятаха да оставят в чифлика на ТремалНаик.

Бенгалецът и ТремалНаик бяха също по местата си и ръководеха маневрата, която бе осъществена без трудности и много по-бързо, отколкото предполагаша.

За две минути пресякоха реката и стъпиха на брега накрая на необятната джунгла, на няколко крачки от кулата за корабкрушенци, която се издигаше самотна сред бодливите бамбуци и гъсти храсти. Взеха карабините си и малко храна, отпратиха лодката и се отправиха към убежището с подвижна стълба, опряна до стената.

Кулата приличаше на онази, която Сандокан и Яниш бяха видели при устието на реката скована от дъски, висока десетина метра, с четири надписа на английски, френски, немски и хинди, изписани с големи черни букви. Те предупреждаваха корабкрушенците да не разхищават храните, оставени на горния етаж, и да дочакат да дойде снабдителното корабче.

Сандокан опря стълбата на прозореца и се изкачи пръв, следван от Сурама и вдовицата.

Имаше една-единствена стая, побираща не повече от десетина души. По гредите бяха окачени хамаци, имаше груб долап с известно

количество бисквити, солено месо и няколко керамични съда. Явно приютилите се тук корабокрушенци нямаше какво толкова да разхищават. Но поне не рискуваха да умрат от глад по тези опасни и пусти брегове.

Когато влязоха всички, ТремалНаик нареди да вдигнат стълбата, за да не би бродещите наоколо тигри да се покатерят до горе.

Двете жени и капитаните се настаниха в хамаците; шестимата моряци легнаха на пода, като за всеки случай сложиха оръжията до себе си.

Нощта мина спокойно, смущавана единствено от воя на няколко гладни чакала.

Когато се събудиха, „Мариана“ вече не се виждаше на хоризонта. По това време вероятно вече бе отминала устието на Хюгли и бе поела край пясъчните насипи, които ограждат блатистите терени в делтата и възпират големите вълни на Бенгалския залив. Една-единствена лодка с навес плаваше нагоре по реката, карана от четирима полуголи гребци.

В джунглата не се виждаше жив човек. Кръжеха само ята водни птици, предимно брамински патици и рибари.

– Пълно безлюдие – каза Сандокан, който оглеждаше от кулата ту реката, ту безкрайните площи, обрасли с бамбук, сред който тук-там се издигаха величествените стволове на офомни тари и нимове.

– И това е само началото на делтата на Ганг – рече му ТремалНаик. – По-нататък има да видиш много нещо и ще получиш по-точна представа за това огромно блато, простиращо се между двата главни ръкава на свещената река.

– Не мога да разбера защо тугите са избрали за убежище толкова неприятно място. Тук изглежда маларията властва през цялата година.

– И холерата, която често покосява местните моланги. Но тук тугите се чувстват по-сигурни, защото никой не предприема експедиции през тези пълни с миазми блата.

– Нас тези неща не ни плашат – свикнали сме с треската – каза Сандокан.

– И къде намират жертви за Кали, щом тези земи са толкова безлюдни?

– Все се среща по някой от племето моланго, отдалечил се непредпазливо от селото си. Освен това, ако тук няма много хора за удушаване, не мислете, че тугите не намират достатъчно жертви. Те пращат емисари из почти всички северни провинции на Индия. Където се събират тълпи поклонници, там са и тугите. Мнозина от тези хорица не се завръщат по родните си места. Полицията прави каквото може, но не е по

силите ѝ да охранява пустините и джунглите на тази необятна територия.

– Така че на Кали не ѝ липсват никога жертви?

– Изтребленията, които тези проклетите туги предприемаха допреди няколко години, не могат да се опишат. Достатъчно е да ви кажа, че някои райони на Централна Индия бяха почти обезлюдени от свирепите убийци.

– Но какво удоволствие изпитват да удушават толкова хора?

– Какво удоволствие ли? Достатъчно е да чуете някой туг, за да добиете представа за това. „Вие изпитвате голямо удоволствие – ми рече един туг, когото разпитвах – да нападнете някой кръвожаден звяр в левоището му, да устройвате засади на тигри и пантери, без да се подлагате на големи опасности. Помислете само колко нараства привлекателността на лова, когато става въпрос за хора. Тук не е достатъчно да си смел, иска се хитрост, предпазливост, дипломация. Да си служиш с всичките си страсти, да накараш да затрептят даже струните на любовта и приятелството, за да вкараш жертвата си в мрежата е нещо съблимно, опияняващо, делириум.“

Ето такъв отговор получих от този негодник, който вече бе принесъл в жертва на божеството си няколкостотин човешки живота. За тугите убийството е издигнато в закон, да убиват за тях е върховно щастие и дълг, да присъстват на агонията на улучен от тях човек е неопишуемо щастие.

– Изводът е, че да убиеш беззащитно създание е някакъв вид изкуство – каза Яниш. – Не вярвам да съществува по-съвършена апология на престъплението.

– Много ли са все още членовете на сектата на Кали? – попита Сандокан.

– Изчисляват ги на близо сто хиляди, повечето пръснати в джунглите на Бунделкун, Ауде и басейна на Нербуда.

– Всички ли са подчинени на Суйод хан?

– Той е върховният им главатар, признат от всички – отвърна му ТремалНаик.

– За щастие много от тях са далеч оттук – рече Яниш. – Ако бяха събрани всичките тук, в делтата, не би ни оставало нищо друго, освен да наредим да върнат „Мариана“ и час по-скоро да се отправим обратно за Момпрадем.

– В Раджмангал надали са много и не вярвам Суйод хан, макар и застрашен, да повика подкрепления от други райони. Бенгалското

правителство си отваря очите добре и паднат ли му удушвачите на Кали, също не ги жали.

– Но не е направило нищо да ги прогони от бърлогата им в Раджмангал – каза Сандокан.

– Нито пък се загрижи много да спаси дъщеря ми – добави Тремал-Наик глухо.

– И все пак ти оправдаваш правителството – намеси се Яниш.

– Да, вярно е – въздъхна бенгалецът. – Засега правителството не може да се заеме сериозно със сектата на почитателите на Кали. Както вече ви казах, Северна Индия е заплашена от страшно въстание и някои полкове на сипаите разстреляха преди няколко дни офицерите си в Мирут и Каунпор. Може би след като потуши въстанието, правителството ще нанесе смъртен удар и на тугите в делтата.

– Надявам се дотогава тук да не остане нито един от тях – каза Сандокан. – Не сме дошли, за да им позволим да ни се изплъзнат от ръцете, нали, Яниш?

– Това остава да се види – отвърна португалецът. – Да тръгваме, Сандокан, писна ми в тази клетка и с нетърпение чакам да видя слоновете ни.

Пийнаха по чашка чай, приготвен от Сурама и вдовицата, поставиха стълбата и слязоха сред високите треви около кулата.

Трима мъже, въоръжени с паранги, застанаха начело на групата, за да проправят път сред непроходимия хаос от бамбук и виещи се растения, и походът започна под жарките лъчи на слънцето. Който не е виждал джунглите в делтата, не може да си представи очаквания им изглед.

Даже пустиня без стрък растителност не е толкова тъжна като тези кални равнини, които макар да са гъсто обрасли, не радват око с нищо живописно, защото растителността им, въпреки че е буйна, има неопределим цвят на нещо нездраво, пълно със зараза.

И наистина, цялото това море от огромни тръстики и виещи се растения е жълтеникаво. Много рядко се вижда по някое лъскаво зелено петно, тъй като красивите пипали, ними и тари с тъмнозелени листа, типични за бенгалските равнини, изглежда не виреят добре в блатата на делтата.

Тук всички растения са много високи и се развиват учудващо бързо, защото почвата е изключително плодородна; но както вече казахме, са болничави и излъчват безкрайна тъга, която впечатлява дълбоко човека, имал смелостта да навлезе в този растителен хаос.

Тъжният изглед се дължи на влагата, или по-точно, на несекващата



битка между водата, която залива безспир тези земи, и слънчевата топлина, която ги пресушава бързо; битка, която се подновява всеки ден от векове, без окончателна победа за единия или другия природен елемент; битка, чийто единствен резултат е развиването на инфекциозни бацили и смъртоносни миазми, които, подпомогнати от бързото разлагане на тази ненормално богата растителност, превръщат делтата в разсадник на азиатската холера.

Тук е огнището на този страшен бич, който отнема живота на милиони хора по земното кълбо. Микробите се развиват под тези растения със страшна бързина и само чакат индуските поклонници, за да се разпространят из Азия, Европа и Африка. Холерата властва непрекъснато над бедните села на молангите, задушавачи се сред прекомерно големите тръстици, но тя рядко убива местните жители.

Дойде ли обаче европейец, който не е аклиматизиран, го поразява за часове. Тя е съюзница на тугите и ги охранява по-добре от каквито и да било крепости и бариери, държейки далеч войските на бенгалското правителство. А също така и змиите, тигрите, носорозите и свирепите крокодили се чувстват тук добре, размножавайки се необикновено бързо.

Тъй че, ако делтата е тъжна, тя е рай за ловците, защото тук те намират всички диви зверове на Индия. И те си живеят почти необезпокоявани, защото, макар английските офицери да са запалени ловци, те не смеят да навлизат дълбоко в това море от растителност, знаейки, че и най-кратък престой сред него, може да се окаже фатален.

Европейецът не може да се пребори с миазмите на делтата: смъртта го дебне, скрита под сянката на бамбука. Ако избегне ноктите на тигрите, отровното ухапване на кобрите и зъбите на крокодилите, пада покосен от холерата.

Малкият, но смел отряд, воден от ТремалНаик, напредваше бавно, без да спира в джунглата, проправяйки си път с удари на паланги и кампаланги, защото не откри никаква следа от пътека, откакто бе излязъл от кулата за корабкрушеници.

Малайците от ескорта, свикнали да въртят парангите и надарени с пословична сила, режеха безспир, безучастни към парещото слънце, от което кожата им димеше, както и към миазмите, с които бе пълен бластистият терен. Поваляха с един удар огромните бамбуци наляво и надясно, за да проправят път на двете жени и на капитаните си, които бяха нащрек, тъй като всеки миг можеше да се появи някой тигър. Два пъти вече бяха усетили типичната миризма на тези опасни зверове, но хищникът не се появи, може би изплашен от голямата група хора и блясъка

на карабините – оръжие, което кръвожадните зверове се бяха научили да заобикалят. Ако отрядът се състоеше от местни жители моланги, въоръжени с ножове и копия, може би не би се поколебал да опита със светкавично нападение, за да отмъкне някой от тях.

Колкото повече навлизаха в джунглата, растителността, вместо да се разреди, ставаше по-гъста и малайците си пробиваха все по-трудно път, макар да бяха свикнали с подобно придвижване в девствените лесове на своята страна.

Редяха се бамбук след бамбук, гъсти и огромни, увити с калами бенгалски лиани, изключително устойчиви и дълги понякога до сто-сто и петдесет метра. Не по-малка трудност представляваха и блатата, пълни с жълтеникава вода и принуждаващи отряда да прави често дълги обиколки.

Непоносима горещина цареше сред тази растителност. Потта течеше на потоци от малайците и индийците и особено от Яниш, който като европеец издържаше по-малко на палещите слънчеви лъчи.

– Предпочитам нашите девствени лесове на Борнео – каза горкият португалец, който изглеждаше като току-що излязъл изпод горещ душ. – Струва ми се, че се намирам в пещ. Дълго ли ще трае? Дойде ми вече до гуша от тази бенгалска джунгла.

– Ще повървим поне десет-двайсет часа – отвърна му ТремалНаик, който изглежда се чувстваше като риба във вода сред тази растителност и блата.

– Ще стигна до бунгалото ти в окаяно положение. Хубави места са си избрали тугите, няма що! Дявол да ги вземе всички до един! Могли са да си намерят по прилично убежище.

– Това решително не, драги ми Яниш, защото тук те се чувствуват напълно сигурни. Зверове и холера, блата и треска, които покосяват човека за броени часове – това е тяхната охрана. Умно са постъпили, като са се върнали тук.

– А на нас може би ще ни се наложи да бродим със седмици из тази джунгла? Хубава перспектива!

– Слоновете са високи и когато се настаним удобно на гърбовете им, ще можеш да дишаш по-свободно. Стой!

– Какво има? – попита Яниш, сваляйки карабината от рамо.

Малайците от челото на колоната се бяха спрели и се заслушваха внимателно. Пред тях се откриваше нещо като пътека, доста широка, явно направена неотдавна, тъй като листата на повалените встрани тръстики бяха още зелени.

Сандокан, който съпровождаше Сурама и вдовицата, дойде при тях.

– Каква е тази просека? – попита ги той.

– Проправило я е някакво голямо животно, което върви пред нас – отвърна му един от малайците. – Изглежда, че се е вдигнало само преди няколко минути.

ТремалНаик излезе напред и огледа земята, по която личаха следи от големи крака.

– Пред нас върви носорог – каза той. – Чул е ударите на парангите и се е отдалечил. Сигурно е бил в добро настроение, което рядко се случва. Иначе досега да е връхлетял яростно върху нас.

– Трябва да се приготвим да го посрещнем – заключи Сандокан. – Жените да минат отзад, а ние заставаме начело. Ловът започва.

## XII. НАПАДЕНИЕТО НА НОСОРОГА

Опасното дебелокожо животно изглежда бе напуснало само преди няколко минути това място, където се е било подслонило от жарките слънчеви лъчи, които напукват кожата му.

Усетило близостта на хората и чуло ударите от парангите при сеченето на тръстиките, то се бе отдалечило безшумно, преди да дойдат до него.

Както правилно отбеляза ТремалНаик, гигантското животно изглежда е било в един от редките си моменти на добро настроение, защото тези чудовища, олицетворение на ритуалната сила и непредвидими действия, много рядко се оттеглят без бой. Съзнаващи баснословната си сила и изключителната си повратливост, въпреки масивното си тяло и сигурни в оръжието си, което изкормя като яре даже и слон, те почти никога не се отказват да нападнат.

Врълхитат върху хора и животни със сляпа ярост и никой не може да спре устрема на нападението им. Освен всичко друго дебелията им кожа ги предпазва даже и от куршум. Уязвими са единствено в мозъка, но до него се стига през едното или другото око, което, разбира се, съвсем не е лека работа.

Тъй като животното можеше да се върне всеки момент, за да види от какъв неприятел е било обезпокоено, Сандокан пое решително по проправената пътека, следван отблизо от Яниш и ТремалНаик.

Просеката, отворена през гъстата джунгла от голямото тяло на носорога, водеше по посока на Кхари, затова спестяваше не само много непосилен труд на малайците, но и много време на експедицията.

Тримата ловци, които образуваха авангарда, напредваха предпазливо с пръст на спусъка на карабините и често спираха да се послушат и огледат.

Не се чуваше никакъв шум, знак, че носорогът е доста напред и продължава отстъплението си.

– Много е любезен – каза Яниш. – Проправя ни път и оставя хората ни да си починат. Няма да е зле да продължи така до вратата на бунгалото ти, ТремалНаик.

– Та даже да влезе в обора – усмихна се бенгалецът. – Ще го нагостя с корени и крехка шума.

– Да видим само докога – обади се Сандокан. – Боя се, че ще изгуби

търпение, като види, че е преследван, и ще се върне да ни нападне. Смени ли му се настроението, сигурно ще връхлети върху ни.

Продължаваха да вървят, следвани на около петдесет крачки от малайци, които охраняваха Сурама и вдовицата, и след седем-осемстотин метра забелязаха, че тръстиката става по-рядка, и пред тях се чу оглушителен шум, който изглежда вдигаха ята водни птици от някое близко блато.

Забавиха крачка, опитвайки се да разберат какъв е този шум, и се оглеждаха внимателно, защото се опасяваха от неприятна изненада.

– На някаква поляна ли излизаме? – попита Сандокан. – С удоволствие бих глътнал малко свеж въздух.

– Полека – каза ТремалНаик, – внимавайте за носорога.

– Не се чува още нищо.

– Може да се е спрял. Яниш, нареди на трима от ескорта да излязат напред с паранги и кампианги. Тези оръжия действат добре върху сухожилията на носорозите.

Португалецът едва даде знак на трима малайци да дойдат, когато внезапно се озоваха пред полянка, напред която имаше блато с жълтеникави води, обрасли с блатна тръстика и лотосови листа.

На отсрещния му бряг се виждаха развалини от колони, аркади и остатъци от порутените зидове. Явно тук се е издигала древна пагода.

Сандокан хвърли бегъл поглед към блатото и веднага се дръпна и се скри сред бамбуците.

– Чудовището е там – рече – и чака да ни нападне.

– Чакай да погледна това страшилище – рече Яниш. Залегна на земята и пропъзля между тръстиките, докато стигна до края на джунглата. Колосът бе застанал на брега на блатото със затънали до половината крака в калта и бе навел глава, издавайки хоризонтално напред страшния си рог. Беше рядко едър екземпляр, дълъг близо четири метра и голям като хипопотам.

Защитен от дебелията си кожа като от броня, почти непробиваема за куршумите на тогавашните пушки, с грозната си къса тригълна глава, потънала в масивните му безформени рамена, изглежда само чакаше ловците да се появят, за да пусне в действие острия си рог, дълъг повече от метър.

– Грозен е в тази поза – каза Яниш на ТремалНаик, който се бе приближил. – Дали пък не иска да се махне от пътя ни?

– Няма да си отиде толкова бързо, колкото се надяваш – отвърна бенгалецът. – Тези животни са твърдоглави.

– Бихме ли могли да го ударим оттук? С шест куршума ще го повалим.

– Съмнявам се.

– Но ние сме избили не един и два от тях в горите на Борнео. Вярно е, че онези там не са такива огромни.

– Когато е неподвижен, трудно може смъртоносно да бъде ранен.

– Защо?

– В това положение гънките, които служат за свързка на плочките на бронята му, са надиплени една до друга и пречат на куршумите да проникват дълбоко в тялото. Когато върви обаче, те се разместват и плътта под тях е по-уязвима.

– Да го оставим да намери смъртта си другаде и да заобиколим блатото.

– Точно това исках да предложа. Да се опитаме поне да стигнем до развалините на тази пагода. Зад колоните ще бъдем защитени от атаките на носорога и ще можем по-лесно да го застреляме.

– При условие че не забележи тази наша маневра.

– Докато не се покажем, няма да ни нападне – рече ТремалНаик.

Върнаха се при Сандокан, който се съветваше със своите малайци какво да се предприеме, тъй като не искаше да излага двете жени на нападение от носорога.

Предложението на ТремалНаик бе прието моментално. Задръстена-та от развалини и огромни каменни блокове страна на блатото щеше да пречи на носорога да се придвижва бързо и свободно.

– Да се опитаме да не му дадем да ни види, преди да стигнем там – каза Сандокан. – Пазете жените!

След като се убедиха, че носорогът не е променил позицията си, всички се спуснаха през тръстиките, отмествайки ги, без да вдигат шум, и заобиколиха езерото. Но не им оставаха и стотина метра до развалините, когато чуа изпръхтяване, остро като звук на тръба. Дебелокожото животно се бе понесло към джунглата, където предполагаше, че са враговете му.

Яниш хвана Сурама за ръка и извика:

– Бързо! По петите ни е!

Този път португалецът, уплашен за живота на танцьорката на Кали, загуби хладнокръвие и допусна непредпазливост. Всъщност носорогът не се спусна срещу тях, а ядосан от това дълго преследване имаше намерение да тръгне по пътеката, където го бяха обезпокоили. Но сега, когато чу гласа на Яниш, се спря, обърна се рязко и вместо по отворената от

него пътека, се хвърли към мястото, където тръстиките се разклащаха. Приличаше на влак, полетял с пълна пара през джунглата, поваляйки огромните бамбуци като сухи съчки.

Двете жени и пиратите хукнаха отчаяно. За няколко минути стигнаха до развалините, спасявайки се зад колоните и огромните гранитни блокове.

В този момент носорогът изскочи от тръстиките и се понесе към тях с ниско наведена глава и насочен напред рог. .

Яниш и Сандокан, които се бяха покачили на една стена, вероятно остатък от защитния зид на пагодата, виждайки го пред себе си, стреляха едновременно почти от упор.

Засегнат в някои от гънките, носорогът се изправи на задните си крака като кон след внезапно пришпорване; след това се понесе отново към стеничката, която, и без това полусрутена, не издържа на удара. Зидарията се сруги и двамата пирати се търколиха сред развалините с вирнати крака.

ТремалНаик, който се бе покатерил на един огромен каменен блок заедно със Сурама и вдовицата, нададе вик на ужас, на който отговори страшно мучене.

Носорогът се строполи на земята, размахвайки във въздуха огромните си задни крака; от прерязаните жили шуртяха потоци кръв.

– Свършен е! – извика един глас.

Почти в същия миг един от двамата малайци изскочи с паранг в ръка и се притече на помощ на Тигъра на Малайзия и на португалеца.

Виждайки господарите си в опасност, този смелчак беше нападнал животното отзад, прерязвайки с тежката си сабя сухожилията на задните му крака, а тези дълбоки срезове скоро щяха да го довършат.

Животното наистина падна, веднага изрева страшно, но скоро се надигна отново. Този момент обаче бе достатъчен на Сандокан, на Яниш и на малаеца да се спасят върху един огромен гранитен блок.

В същото време и другарите им откриха огън.

Раненият на много места колос, с осакатени крака, се завъртя няколко пъти около себе си, сякаш бе полудял, и надавайки страшни ревове, след което с един скок се хвърли в блатото, оставяйки след себе си две кървави дири. Опитваше се да облекчи болките си във водата.

Няколко минути се мята в нея, вдигайки големи кървави вълни, после понечи да се върне на брега, но силите му изневериха. Видяха го да се вдига за последен път на осакатените си крака сред няколко тръстики, като реवेशе пресипнало.

Няколко мига тялото му потръпваше конвулсивно, след което огромната му маса се отпусна и бавно потъна в рядката кал на блатото.

– Издъхна – каза Яниш. – Отиде си звярът му със звяр.

– Тези животни са по-опасни и от тигрите – рече Сандокан, който наблюдаваше потъващото тяло. – Разби стената, сякаш е от картон. Без двата среза от паранга не ми е ясно как щяхме да се отървем.

– Твоят малаец му нанесе така наречения „слонски удар“, нали?

– Да – отвърна Сандокан. – В нашата страна убиват дебелокожите животни, прерязвайки жилите на задните им крака. Този начин е по-сигурен и безопасен.

– Жалко, че загубихме рога!

– Искаш ли го? Ето че спря да потъва и главата е на повърхността.

– Страшен ловен трофей е.

– Нашите хора ще имат грижата да го отрежат. Ще починем тук малко и ще обядваме. Много е горещо още.

– Още повече – каза флегматичният Яниш, – че сега няма кой да ни проправя път и ще се наложи отново да пуснем в ход сабите и да вървим сред бамбуците и миазмите. Да откъхнем. Имаме нужда от това.

Седнаха на сянка под едно дърво край пагодата да обядват.

Дълбока тишина цареше в джунглата наоколо. Даже и водните птици, тези вечни бърборковци, се бяха смълчани, сякаш приспани от непоносимата жега.

Само един гигантски аргилах, висок колкото човек, с гола набръчкана глава и огромен клон, се разхождаше важно по брега на блатото, размахвайки от време на време белите си набраздени с черни ленти криле.

Яниш, Сандокан и ТремалНаик, след като свършиха обедата, отидоха при пагодата и разглеждаха с живо любопитство колоните и стените, по които имаше многобройни надписи на санскритски, както и полуразрушените статуи на слонове, костенурки и митични животни.

– Дали някога не е принадлежала на тугите? – попита Яниш, забелязал на върха на една колона фигура, която му заприлича на богинята Кали.

– Не – отвърна ТремалНаик. – Сигурно е била посветена на бога Вишну. Виждам върху всички колони фигура на джудже.

– Този бог джудже ли е бил?

– Превърнал се е в джудже по време на петото си превъплъщение, за да сломи гордостта на великана Бели, който победил и изгонил боговете от Сурган, което ще рече, от рая.



- Прочут бог е този ваш Вишну.
- Най-почитаният след Брама.
- И как е успяло едно джудже да победи великана? – попита Сандокан с усмивка.
- С хитрост. Ако искаш, ще ти разкажа тази история.
- Добре. Сигурно е интересна. Всички ваши богове са преживели чудни приключения.
- Добре тогава, чуй я. Вишну си бил поставил за цел да прочисти света от зли и горделиви същества, тормозещи човечеството. След като победил много от тях, намислил да сломи и Бели, който вилнеел по небето и земята и му се представил под формата на брамин джудже.

В този момент великанът извършвал жертвоприношение. Вишну го помолил да му отстъпи три педи земя, върху която да си построи колиба.

Господарят на земята, Бели, се засмял и му казал, че не бива да моли само за такава дреболия.

Но Вишну настоял, като твърдял, че за джудже като него три педи земя са достатъчни.

Гигантът му я подарил и за да скрепи дарението, полял ръцете му с вода. Но ето че Вишну започнал да расте, докато станал толкова голям, че изпълнил с тялото си цялата Вселена: започнал да мери земята с педята си. Премерил земята – една педя, небето – още една и на третата настоял великанът да удържи обещанието си и да му подари това, което си е премерил.

Великанът познал Вишну и му предложил собствената си глава, но богът доволен от подобно подчинение, го изпратил да управлява Пандалон и му позволил да посещава един път годишно земята в деня на ноемврийското пълнолуние.

– Кой знае какви ли пък героични дела е извършил Вишну по време на другите си превъплъщения – рече Яниш. – Големи храбреци са били индуските богове в тези древни времена. Превръщали са се в джуджета и великани с едно махване на ръка.

– И в животни – каза ТремалНаик. – В първото си превъплъщение според свещените книги Вишну се превърнал в риба, за да спаси от наводнение царя на Сативирадем и жена му...

– А, и вие ли помните световния потоп?

– В нашите свещени книги се говори за него. Втория път се превърнал в костенурка, за да извади на повърхността от Млечното море планината Мандрагири, от името на която произлиза думата амурдон, сиреч

питието на безсмъртието. Третия път – в глиган, за да разпори корема на великана Ерениакгаас, който се забавлявал да руши света. Четвъртия – в животно, наполовина човек, наполовина лъв, за да убие и да изпие кръвта на еренийския великан. В петото, шестото, седмото, осмото и деветото се е превъплъщавал винаги в човек.

– Значи се е превъплъщавал девет пъти този ваш бог – рече Сандокан.

– Но в десетото превъплъщение, което ще стане в края на тази епоха, той ще се появи като кон със сабя в единия крак и щит в другия.

– И какво ще извърши с тях? – попита Яниш.

– Нашите жреци казват, че ще слезе на земята, за да избие всички лоши хора. Тогава небето и луната ще се затъмнят, земята ще потрепери, звездите ще паднат и огромният змей Адисешан, който сега спи в Млечното море, ще избълва толкова огън, че ще изгори всички светове и всички същества, които ги обитават.

– Да се надяваме, че няма да сме живи тогава – рече Яниш.

– Успокой се – каза Сандокан. – Не чу ли, че ще дойде да изтреби злите хора, а ти си бил невинен и кротък като агънце.

Двамата приятели се засмяха от сърце.

– Ти вярваш ли в пришествието на този кон? – попита Сандокан шеговито бенгалеца.

ТремалНаик се усмихна, но не отговори и се запъти към блатото, където малайците разбиваха носа на носорога, за да извадят рога му.

Към четири часа след обяд позахладня и отрядът навлезе в джунглата, подновявайки битката с бамбуците и каламите. Това обаче не трая дълго, тъй като след залез вече бяха пред портата на бунгалото на ТремалНаик.

### ХІІІ. ЧОВЕКОЯДЕЦЪТ

Село Кхари е едно от малкото селища, останали сред джунглите на делтата, съпротивлявайки се упорито на холерата и маларията, посещенията на тигрите и пантерите единствено благодарение на голямото плодородие на тукашните оризища, в които се отглежда в изобилие така нареченият бенафули – оня фин, дълъг, снежнобял ориз, чийто вкус много се ценят от бенгалците.

Къщите бяха бедни колиби от кал, покрити с листа от кокосова палма. Имаше и три-четири не много угледни бунгала, почти необитавани от собствениците им, страхуващи се от маларията.

И това на ТремалНаик не приличаше на луксозните калкутски бунгала. Беше стара едноетажна сграда с островърх покрив и веранда околовърст. Построена била от капитан Коришант по време на голямата експедиция за изтребване на тугите, за да бъде водачът ѝ близо до терена на военните операции в делтата.

В двора два огромни слона, наглеждани от двама корнаки, както наричат тук водачите на слонове, дояждаха вечерната си порция, а прекъсвайки от време на време да ядат, тръбяха страхотно, от което стените на старата постройка се тресяха.

Бяха от различни породи, тъй като в Индия слоновете са от две породи, отличаващи се рязко помежду си: комареах, които са с по-масивно тяло, къси крака и дълъг хобот, но притежават страшна сила; другите са така наречени мергее, по-високи, по-подвижни, с по-малък хобот и крака, което ги прави бързоходни. Именно за тази им бързина са ценени, макар да не са толкова силни.

– Какви величествени животни! – възкликнаха в един глас Яниш и Сандокан, които се бяха спрели наред двора, докато двете дебелокожи животни по заповед на водачите си поздравяваха гостите с вирнати хоботи.

– Красиви и яки – каза ТремалНаик, който ги наблюдаваше с око на познавач. – Ще създадат грижи на тигрите в делтата.

– Още утре ли тръгваме на гърба на слоновете? – попита Яниш.

– Да, ако желаете – отвърна бенгалецът. – Тук сигурно всичко е готово за лова.

– Ще се съберем ли всички в аудахите?

– Ние със Сурама ще заемем единия, а малайците – другия. Дарма и

Пунти ще ни следват пешком.

– Дарма! – викнаха Яниш и Сандокан. – Тук ли е твоята тигрица?  
Вместо отговор ТремалНаик свирна пронизително.

И в този миг от верандата леко скочи извънредно красива царска тигрица и отиде да си потърка муцуната в краката на господаря си.

Появата ѝ предизвика известно объркване, защото освен ТремалНаик другите не изглеждаха убедени, че един тигър може да стане кротък и питомен като домашно животно. Реакциите бяха различни.

Яниш и Сандокан, чували много пъти, че тигърът може да бъде опитомен, се отдръпнаха стремително назад, докато хората им се изпокриха зад слоновете, измъквайки парангите и кампилангите си от ножниците.

В същия момент едно напълно черно куче, високо като хиена, с нашийник с остри шипове, изтича от една барака и заскача около господаря си, лаейки радостно.

– Ето приятелите ми от Черната джунгла – каза ТремалНаик, галейки ги. – Те ще станат и ваши приятели. Не се бой, Сандокан, и ти също, Яниш. Поздрави героите от Момпрацем, Дарма, и те са тигри като теб.

Звярът погледна господаря си, който му сочеше с ръка към Сандокан и Яниш, отиде при двамата пирати и махайки с дългата си опашка, ги обиколи няколко пъти, подуши ги и се остави да го погалят, изразявайки задоволството си с продължително мъркане.

– Прекрасна е – каза Сандокан. – Не си спомням да съм виждал толкова красив тигър.

– И преди всичко привързана към човека – рече ТремалНаик. – Подчинява ми се като Пунти.

– Имаш двама пазачи, които ще държат тугите на прилично разстояние.

– Онези проклетници ги познават и знаят на какво са способни. Опитаха ноктите и зъбите им в подземията на Ррадждмангал...

– Спогаждат ли се помежду си? – попита Яниш.

– Отлично, даже спят винаги заедно – отвърна ТремалНаик. – Но хайде да вървим на вечеря. Слугите са наредили масата.

После Тремал отпрати животните и покани гостите си в бунгалото.

Введе ги в салона на приземния етаж, скромно мебелиран с бамбукови столове и няколко шкафа от акажу. На тавана бе окачена така наречената пунка – дъска, покрита с лек плат, която се върти от слуга, за да вее за разхлада.

ТремалНаик, отдавна възприел английската кухня, бе наредил да

поднесат месо, зеленчуци, бира и плодове.

Хапнаха набързо и всеки се оттегли в стаята си. На водачите на слоновете бе наредено да са готови в четири часа сутринта.

За будилник призори им послужи оглушителният лай на Пунти. Пиха по няколко чаши чай и Сандокан и Яниш слязоха на двора с карбини на рамо.

ТремалНаик беше вече там с младата баядерка, която взеха със себе си, и шестимата малайци.

Що се отнася до вдовицата на РанджиНин – прекалено уморена, за да продължи, – бе решено тя да остане в малкото бунгало, в което щеше да бъде извън всяка опасност.

Двата гигантски слона бяха вече оседлани с аудахи на гърба и чакаха само знак от корнаките си, за да потеглят на път.

– На лов! – извика весело Сандокан, покатервайки се по въжената стълба до аудаха на гърба на слона. – Надявам се още преди залез да смъкна кожата на някой звяр.

– Възможно е това да стане и по-рано – каза ТремалНаик, който също се бе покачил на слона, последван от Яниш и баЯдерката. – Един селянин предложи да ни заведе на място, където от седмици се крие адмиканевалах.

– Какво е това?

– Тигър, настървен на човешко месо. Вече е нападнал и е разкъсал две жени от селото, а онзи ден се нахвърлил и на един селянин, който, за щастие, се отгървал с няколко драскотини. Той ще ни води.

– Значи ще си имаме работа с хитро животно – рече Яниш.

– Което няма лесно да се остави да бъде открито – добави ТремалНаик. Адмиканевалахите обикновено са стари тигри, които вече не са толкова бързи за лов на пъргави нилго и не могат да повалят горските биволи, поради което нападат жени и деца. Ще гледа да ни надхитри и ще се опита всякак да избегне откритата борба, тъй като знае чия ще бъде победата. Но Пунти ще го открие.

– А Дарма как се отнася към другарите си?

– Задоволява се да ги наблюдава, но не съм я видял никога да взема участие в борбата. Не обича компанията на свободните тигри, сякаш не принадлежи към тяхното семейство. Ето водача ни, идва пред слоновете.

На входа се бе появил беден селянин моланго, черен като негър, малък и грозен, покрит с парче плат, така нареченото лангути, и въоръжен с пика.

– Качи се зад нас – нареди му ТремалНаик.

Ловък като маймуна, индиецът се покатери по стълбата и се сгуши върху огромния гръб на слона.

Корнаките, яхнали шиите на слоновете, скрили крака зад огромните им уши, хванаха острите си пики и извикаха.

Двата колоса им отвърнаха с оглушителен рев и поеха, предшествани от Пунти и следвани от Дарма, която изглежда не обичаше да върви близо до дебелокожите животни.

Прекошиха селото, което беше още пусто. След около четвърт час слоновете стигнаха до джунглата и потънаха сред тръстиките и високи-те треви.

Ходът им беше бърз и никога не се колебаеха за посоката. Достатъчно бе слабо побутване от краката на корнаките и леко изсъскване, за да свият наляво или надясно.

Напредваха обаче с известна предпазливост, отстранявайки с хобот тръстиките и опитвайки с крак влажната тинеста почва, за да не затънат.

Джунглата се простираше докдето поглед стига, монотонна и тъжна, едва развеселена от някоя групичка зелени палми, тара или кокосови дървета, чиито листа излъчваха свежа зеленина, или от онези огромни дървета, които сами представляват цяла гора, поддържани често от неколкостотин дънера и наречени пагодни смокини.

Дълбока тишина цареше над това растително море, тъй като дългокраките водни птици още спяха.

Мълчеха и нашите приятели. Чувстваха се потиснати от огромното море от треви и дървета, което, потънало в утринната мъгла, им изглеждаше като царството на отчаянието и смъртта. Именно смъртта властваше по тези места и вледеняващото й присъствие предизвикваше непрестанна смътна тревога.

Чуваше се единствено лекото шумолене на листа по върховете на гигантските бамбуци и мощното дишане на двата слона.

Слънцето още не беше изгряло и над джунглата се стелеше гъста жълтеникава мъгла, погълнала зловонните изпарения на гниещата растителност, носещи в себе си бацилите на холерата и маларията, постоянни гостенки в джунглите край Ганг. По-късно горещината щеше да я погълне, за да се образува отново привечер.

– Тази мъгла предизвиква неприятно чувство – каза Яниш, който пушете като локомотив и от време на време си разквасваше устата с глътка отлежал коняк. – Сигурно изнервя и тигрите.

– Не е изключено, като вземем предвид, че тукашните тигри са

прочути със свирепостта си.

– Сигурно изстребват порядъчен брой моланги.

– Всяка година мнозина от тези нещастници загиват разкъсани от „господин Баг“, както наричат тук тигрите. Изчислено е, че общо в цяла Индия близо четиристотин хиляди души стават жертва на тези кръвожадни зверове.

– Всяка година?

– Да, Яниш.

– И молангите се оставят да бъдат разкъсвани, без да се съпротивляват?

– Какво искаш да правят?

– Да ги изстребят.

– За това е нужна смелост, а молангите не са от най-храбрите.

– Не смеят да убиват тигри?

– Предпочитат да напуснат селата си, когато някой от тези хищници се настърви много на човешко месо.

– Не знаят ли да правят клопки?

– Изкопават по местата, из които се навъртат тигрите, дълбоки ями, в които набучват остри колове и ги покриват с тънки тръстики и малко пръст и трева, но рядко успяват да хванат някой тигър. Много са хитри и са така ловки, че даже и когато паднат в ямата, в повечето случаи успяват да се измъкнат.

– Трябва да помислят за нещо друго. Наистина са много страхливи, щом се оставят тигрите да ги разкъсват като кози. Няма, ли друг начин за убиване? Друг тип капани?

– Има и са по-ефикасни. Огъва се младо, гъвкаво дърво и се завръзва върхът му на забит в земята кол. За примамка връзват яре или прасенце, така че тигърът да не може да се доближи до него, ако не мушне лапата си в една примка на въжето.

– Така дървото се освобождава, взелът се стяга и хищникът е хванат?

– Да, Яниш.

– Предпочитам карабината.

– И английските офицери са на същото мнение.

– Те идват ли понякога на лов за тигри из тези места? – запита Сандокан.

– Да, и трябва да им се признае, че са отлични и смели ловци. Спомням си за един лов, организиран от капитан Ленъкс, в който участвах и аз, с много слонове и цяла армия сикари, както наричат тук

викачите, и стотина кучета. Тогава едва не загинах в джунглата.

– От зъбите на тигър ли?

– Заради носача на втората ми пушка, който побягна с нея точно в момента, когато ми беше нужна, тъй като бях нападнат едновременно от три тигъра.

– Три тигъра ли казваш? И си още жив? – възкликна Яниш възхитен.

– Разкажи как си успял да се измъкнеш – каза Сандокан явно заинтересуван.

– Както ви казах, ловът бе замислен с цел да се даде добър урок на тигрите, които от няколко месеца изстребяха поголовно населението на делтата. Толкова нахални бяха станали. Подтиквани от глад или по други причини, бяха напуснали островите и блатата в делтата и правеха смели набези вътре в селата на молангите даже и посред бял ден. Самов течение на петнайсет дни бяха разкъсали повече от шейсет моланги със съпругите им. И накрая започнаха да се появяват даже и в околностите на ПортКанинг и Ранагал.

– Явно им е дотегнало в делтата и са намислили да се преселят – каза Яниш.

– Първите засади дадоха добри резултати – продължи ТремалНаик. През деня английските офицери се скриваха със слоновете си, а нощем ги причакваха скрити в дупки край изворите и ги отстрелваха един по един. Само за три дни бяха убити четиринайсет, а други три бяха смачкани от слоновете.

Една вечер, малко преди залез, в лагера дойдоха двама моланги и ни уведомиха, че видели тигър да се навърта край някаква стара пагода. Всички офицери, включително капитан Л енькс, вече бяха отишли на засада в дупките, които бяха изкопани през деня. Аз бях останал в лагера сам със сикарите, тъй като имах пристъп на треска. Макар че ръцете ми се тресяха от маларията, реших да отида при пагодата, като взех със себе си моя оръженосец, млад сикари, в когото дотогава имах голямо доверие, защото бе дал доказателства за смелост и самообладание.

Стигнахме един час след залезслънце и заехме позиция в малка горичка край едно езерце, по брега на което имаше много следи от животински лапи. Беше много вероятно тигърът рано или късно да дойде, тъй като тези хищници имат навик да се скриват край местата за водопой на обитателите на джунглата, за да издебват дивите свине и антилопите, когато дойдат да утолят жаждата си.

Но минаха два часа и вече започвах да губя търпение, когато видях



една сърна да се приближава с наострени уши, душейки въздуха. Беше от породата нилго със здрави остри рога, дълги около един фут. Дивечът си заслужаваше патрона и стрелях, забравяйки за тигрите. Животното падна, но преди да стигна до него, стана и куцайки, побягна.

Сигурен, че съм го ранил смъртоносно, се втурнах да го догоня, зареждайки карабината си. Моят оръженосец тръгна след мен със запасната тежка карабина. Изведнаж чух пред мен подозрително ръмжене и се заковах на място, колебаейки се да продължа или да побягна. Точно в този момент моят оръженосец извика:

– Внимавай, сахиб! Багът е в тази горичка.

– Още по-добре – отвърнах му аз. – Така ще се сдобием и със сърнешки котлети, и с тигрова кожа.

Запътих се с вдигната карабина към горичката и след няколко крачки се озовах пред... три тигъра!

– Кожата ми настръхва – рече Яниш. – Трябва да си изживял наистина ужасен момент.

– Продължавай – настоя Сандокан. – Страшно интересно приключение.

– Проклетите зверове бяха доубили нилгото и го разкъсаха. Като ме видяха, оставиха плячката и се приготвиха за скок. Без да помисля за голямата опасност, на която се излагах, стрелях по най-близкия, който падна възник с пречупен гръбнак, и хукнах, за да избегна нападението на другите два.

– Подай ми карабината – извиках, протягайки назад ръка, без да се обръщам.

Но никой не ми отговори. Оръженосецът го нямаше зад мен. Изплашен от появата на двата тигъра, бегаете избягал заедно с тежката запасна карабина, на която разчитах, без да помисли, че ме оставя обезоръжен пред хищниците!

Не е нужно да ви разказвам какво усетих в този момент: избих ме студена пот и си рекох, че това е краят.

– А двата тигъра? – попитаха тревожно Яниш, Сандокан и баядерката.

И те бяха забравили за своя лов, за джунглата и опасностите, които ги дебнеха в нея. Разказът беше вълнуващ и всеки от тях преживяваше опасните му перипетии.

– Бяха се изправили и ме гледаха с широко отворени очи, без да смеят да се помръднат. Така измина една минута, която ми се стори цяла вечност, и изведнъж ми хрумна нещо, което спаси живота ми.

Насочих решително към тях незаредената карабина и щракнах спусъка. Няма да ми повярвате, но двата кръвожадни звяра, чувайки това щракване, ми обърнаха гръб и с един скок изчезнаха сред бамбуците в джунглата.

– Това се казва да имаш късмет – каза Сандокан – и да съумееш да запазиш хладнокръвие в такъв страшен момент.

– Да – рече ТремалНаик, – но на другия ден легнах с четирийсет градуса температура.

– Но поне си отгървал кожата – обади се Яниш, – а това е по-важно от температурата, колкото и висока да е, не мислиш ли?

– Убеден съм в това.

Докато продължаваше разказа за този вълнуващ лов, двата слона продължаваха да навлизат навътре в джунглата, пробивайки си път сред високите понякога до петнайсет и осемнайсет метра бамбуци и сред твърдите треви, наречани калами.

Птичият свят се бе разбудил и прелиташе сред растенията, без да се тревожи много от присъствието на двата колоса и хората, които ги язدهа.

Ята гарвани, нибли и щъркели с дълги клюнове, пауни със светещи на слънцето красиви пера се издигаха почти изпод краката на слоновете, кръжеха известно време над аудахите и кацаха отново по околните растения.

– Тук изглежда никой не се плаши от нашето присъствие – констатира Яниш.

– Не ни смятат опасни – каза ТремалНаик.

От време на време и по някой гигантски аргилах, събуден от тропота на слонските крака, изхвъркваше, разпервайки огромните си крила и протестирайки със силни писъци, се приземяваше отново с тежко тупване на дългите си крака.

Теренът ставаше постепенно по-блатист и все повече затрудняваше хода на слоновете.

Вода бликаше отвсякъде, тъй като делтата на Ганг всъщност е огромно блато с едва просъхнали тук-там тинести островчета. Но тъкмо такива терени се обитават от тигрите, които за разлика от котките обичат влажните места в близост до реките.

Слоновете пристъпваха тежко вече половин час сред тези блата, когато молангът се обади:

– Сахиб, тук се навърта багът. Бъдете нащрек. Сигурно е някъде наблизо.

– Приятели, заредете карабините и пригответе пиките – каза ТремалНаик. – Пунти вече е по следите на стария хитрец. Чувате ли го?

Голямото куче излая проточено. Беше вече подушило човекоядния хищник.

– Сигурно е съвсем близо! Бъдете готови и си отваряйте очите на четири – предупреди ги бенгалецът.

Девојката се огледа боязливо, двамата приятели провериха оръжието си и се приготвиха за вълнуващия лов.

## XIV. СЛОНОВЕ И ТИГРИ

Двата слона забавиха хода си. Изглежда, че и те бяха усетили близостта на опасния хищник, защото изведнъж станаха изключително предпазливи, особено комареахът, на който яздеха Сандокан и другарите му и който вървеше отпред. Тъй като беше по-нисък от другия, можеше да бъде изненадан, преди да забележи бага, поради което щом отстранеше бамбуците от пътя си, навиваше бързо хобота си между огромните си бивни.

Макар кожата им да е много дебела, слоновете са доста уязвими. Особено деликатно място е хоботът и те гледат да не го излагат на зъбите на тигрите.

Сандокан и другарите му, изправени и с карабини в ръце, търсеха с поглед тигъра, но на това място растителността бе толкова гъста, че не бе лесно да го открият. Но явно той скоро бе минал оттам. Още се усещаше острата му, специфична миризма. Изглежда лаят на Пунти го бе накарал да се отдалечи.

– Къде ли се е скрил? – обади се Сандокан с пръст на спусъка. – Да не би да е решил да не се показва пред очите ни?

– Разбрал е хитрецьт, че само ще загуби от битката с нас, и се е оттеглил към леговището си.

– Дали няма да ни избяга?

– Ако Пунти е надушил следите му, ще го открие.

– Ами Дарма? – попита Яниш. – Не я виждам наоколо.

– Не се бойте, следва ни, но от разстояние. Тя не обича слоновете, между тях и тигрите съществува стара вражда.

– Тихо! прошепна Сандокан, – Пунти го е открил! Откъм една бамбукова горичка се чу яростен лай.

– Сбил ли се е с тигъра? – попита Яниш.

– Няма да се изложи на опасност – отвърна ТремалНаик. – Кучето знае добре, че въпреки силата си не е в състояние да е справи с железните нокти на бага.

– Тогава защо ги гони?

– То само ги открива и ме предупреждава за присъствието на тигъра. Понякога го подгонва към засадата, но никога не се впуска в открит бой.

В този момент молангът, който стоеше изправен зад аудаха и се бе

хванал за ръба му, каза на ТремалНаик:

– Сахиб, идва.

– Видя ли го?

– Да, крие се там долу, сред каламите. Не виждаш ли как тревата се клати? Пълзи внимателно и се опитва да заблуди кучето ти.

– Корнак – извика бенгалецът, – подкарай напред слона: ние сме готови за стрелба!

Водачът изсвири рязко и комареахът ускори крачка, като се насочи към високите треви, сред които отекваше на интервали лаят на кучето.

Мергее, на който яздеха шестимата малайци, го последва.

Миризмата на тигър не се усещаше вече, но комареахът, свикнал на този опасен лов, изглежда бе подушил близостта на страшния враг и даваше явни признаци на безпокойство: пръхтеше шумно, клатеше огромната си глава и от време на време потръпваше така силно, че се усещаше и в аудаха.

Въпреки огромната им сила и изключителния мускул на хобота, с който изтръгват от земята големи дървета, доказано е, че тези колоси се боят страшно от тигрите и понякога даже отказват да вървят напред, глухи за думите и ласките на корнаките им.

Въпреки това в Индия на лов за тигри се ходи само със слонове, тъй като от височината на гърбовете им може да се забележи по-добре присъствието и придвижването на хищниците. Разбира се, дълбокият смисъл на закона на джунглата става ясен и от най-обикновена картина от ежедневието: граблива птица, сграбчила животинче из по-откритите места.

Комареахът, на който яздеха тримата командири, беше смело животно и както твърдеше водачът му, бе смачкал не един тигър. В този момент се бе разколебал. И другарят му, който го следваше отблизо, също от време на време проявяваше нерешителност и ставаше нужда да го подтикват с остена.

По едно време молангът, който бе минал пред аудаха и се бе опрял на рамото на водача извика:

– Внимавайте!

Миг след това всички видяха две жълтеникави фигури на черни райета да скачат сред тревите и да залягат отново.

Бяха два огромни тигъра, които преди да нападнат или да се оттеглят, скачаха, за да огледат по-добре враговете си.

– Два са! – извика ТремалНаик. – Човекоядецът си е намерил и другар. Спокойствие, приятели, и стреляйте само на сигурно. Изглежда са

решени да ни нападнат.

– Ловът започва да става интересен – рече Сандокан. Яниш погледна Сурама. Младата баядерка беше пребледняла страшно, но запазваше възхитително спокойствие.

– Страх ли те е? – попита я той.

– Докато съм до белия сахиб, не се боя от нищо – отвърна девойката.

– Бъди спокойна, ние сме опитни ловци и познаваме добре тигрите.

Девойката му се усмихна, успокоена от тези думи и от вида му, който ѝ вдъхваше доверие.

– Не се боя от нищо, сахиб.

Двата звяра се бяха скрили отново сред бамбуците и каламите и изглеждаше, че поне за момента са решили да се отдалечат, защото лаят на Пунти се чуваше все по-слабо.

– Сръчкай слона! – извика ТремалНаик на корнака.

Комареахът изглежда се бе окуражил, защото веднага ускори ход. Но все още не бе напълно спокоен, ако се съди по потрепването му и тревожното тръбене.

ТремалНаик и другарите му, залегнали зад стените на аудаха с насочени пушки, наблюдаваха внимателно високите треви, опитвайки се да открият двата звяра, които продължаваха упорито да се крият.

Изведнъж лаят на Пунти се чу на няколко крачки от слона, малко вдясно. Молангът извика:

– Внимавайте, сахиб! Багите идват. Заобиколили са ни.

В същия миг комареахът се спря и нави бързо хобота си. Застана здраво на краката си и изрева, сякаш предупреждаваше ловците. Явно предусещаше битката и надаваше боен вик.

Минаха няколко секунди, след това видяха как тревата се разтваря и един огромен тигър скочи на главата на слона и се опита да изтърбуши с лапа корнака, който отскочи навреме назад.

Сандокан, който беше най-близо, изпразни в него карабината си и раздробил единия му крак. Макар и ранен, звярът не падна. Извъртя се, избегна куршумите на Яниш и ТремалНаик, сви се и скочи. Прелетя над главите на ловците, без да ги засегне, и падна зад слона. Малайците изпразниха карабините си по него с риск да засегнат краката на комареаха. Но багът изчезна сред тревите.

– Избяга ни! – викна Сандокан, презареждайки карабината си.

– Аз обаче мисля, че се готви да ни нападне отново. Сигурен съм, че се приближава с пълзене.

– Какъв устрем у това животно. Помислих, че пада върху главите ни, и вече усещах ноктите му да се забиват в мозъка ми.

– Гледайте този път да го улучим – каза ТремалНаик.

– Не се стреля добре от гърба на слона – отвърна Сандокан. – Просо се чудя как улучих при тези потръпвания на комареаха.

– Комареахът направо се беше разтреперил – рече Яниш. – И аз не бях съвсем спокоен. Колкото и смел и хладнокръвен да си, спокойствието ти се изпарява пред тези зверове.

– Важното е да не оставим кожата си в ноктите им – рече Сандокан.

– Внимавайте, сахиб – извика молангът. – Комареахът го усети.

И наистина, слонът бе започнал да дава нови признаци на безпокойство. Пръхтеше и трепереше. Миг след това се завъртя и отново зае бойна поза с наведена глава и навит между бивните хобот.

Секунда след това Сандокан и другарите му съзряха тигъра. Плъзгаше се, пълзейки почти по корем в тревата, явно с цел да издебне слона и да се хвърли изневиделица върху ловците.

– Виждаш ли го? – обърна се ТремалНаик към Сандокан. – Да.

– Ами ти, Яниш?

– Вземам го на мушка – отвърна португалецът. В този миг няколко пушки гръмнаха от аудаха на втория слон. Стреляха малайците, но в друга посока.

– Нападнал ги е другият тигър! – извика ТремалНаик. – Дръжте под прицел нашия, оставете ги да се оправят там сами. Ето го, появи се!

Тигърът, който ги заплашваше, се появи на едно място с по-рядка растителност. Приклекна, размаха опашка и със светкавичен скок изчезна сред тръстиките, за да се появи миг след това на няколко крачки от комареаха.

Корнакът извика:

– Напред, момчето ми!

Слонът се хвърли напред с наведена глава, готов да смаже с крака звяра, но онзи се извъртя, избягна опасността и се опита да повтори предишния скок, който едва не отне живота на корнака. Изръмжа и скочи отново на челото на слона, но със счупения си крак не можа да се задържи и падна пак на земята, като изрева яростно, опитвайки се да захапне главата на колоса.

Сандокан и Яниш бяха насочили карабините си, въпреки че клатенето на аудаха правеше стрелбата много проблематична.

Корнакът ги видя, направи им знак да свалят оръжието и им рече:

– Оставете на слона да го довърши.

Комареахът усуква хобота си около тялото на тигъра, стискайки лапите му, за да не може да си служи с опасните нокти, откъсна го от бивните си, вдигна го във въздуха, разлюля го и го запокити на земята. Преди тигърът да се е свързал от този удар, слонът стъпи отгоре му. Чу се страхотно прашене и слонът изрева проточено. Бойната тръба на победата.

– Браво на слона! – извика Сандокан. – Това се казва удар.

– Да слезем! – провикна се Яниш.

– Тежко му, който се помръдне – предупреди ги ТремалНаик. – Ето че се задава и вторият! Внимавайте!

И наистина, вторият тигър, който бе успял да се отърве от стрелбата на малайците, скачаше стремително и ловко между бамбуците, като правеше скокове по петшест метра.

Притичваше се на помощ на другаря си, или по-скоро на другарката си, тъй като, ако се съди по големината му, беше мъжкар. Но за щастие на ловците, идваше много късно.

Виждайки комареаха, зает да мачка на кайма другарката му, хищникът се хвърли върху му, нападайки го отдясно. Покатери се по попона и се появи под аудаха, на три крачки от разтреперания моланг.

– Огън! – извика веднага ТремалНаик.

Чуха се три едновременни изстрела, последвани от четвъртина Сурама.

Тигърът се пусна от окървавения попон. Видяха го как пропълзя по тревата и се сви, сякаш искаше да скрие от врага раните си.

Сандокан и ТремалНаик, които презаредиха карабините си, стреляха отново и надупчиха още повече кожата му.

Тигърът отвърна със страшен рев, вдигна се с мъка и тръгна заднишком, озъбен и ръмжащ като овчарско куче, но силите скоро го напуснаха и след няколко крачки падна отново.

– На теб се пада да го довършиш, Яниш – каза ТремалНаик. – Виж само каква хубава кожа има.

Хищникът беше на около трийсет крачки с муцуна към слона и открити гърди.

Португалецът се прицели добре и когато корнакът спря слона, гръмна.

Тигърът се изправи за миг и като разтвори челюсти, падна като ударен от гръм. Куршумът го бе улучил в рамото и явно му пръсна сърцето.

– Майсторски изстрел! – извика ТремалНаик. – Корнак, спусни стълбата и да вървим да приберем тази прекрасна кожа.



За всеки случай презаредиха карабините си, тъй като не бе изключено наоколо да се навърта и друг тигър, след което слязоха бързо и изтичаха през тревата.

Първият тигър бе наистина смачкан от слона и кожата му бе така нахъсана, че не ставаше за нищо.

Вторият бе улучен на три места. Освен в плешката, от което последва смъртта, втори куршум бе минал през гръбнака, а третият го бе ударил в хълбока. Беше страшно красив екземпляр, какъвто ловците не бяха виждали дотогава.

– Истински кралски тигър – каза ТремалНаик. – Такива сигурно нямате по вашите гори в Борнео.

– Не – отвърна Сандокан. – Тигрите по малайските острови не са толкова красиви, а освен това са ниски и не са така силни. Прав ли съм, Яниш?

– Да – отговори му португалецът, който разглеждаше раната в плешката. – Но не са по-малко смели и свирепи от тукашните.

– Този е истински акто-баг беурсах, както казват нашите поети – рече ТремалНаик.

– Какво значи това? – попита Сандокан.

– Господин Тигър.

– Виж ти какво уважение!

– Подказано от страха – каза ТремалНаик, усмихвайки се.

– Можем да лагеруваме тук – каза Сандокан, след като бе огледал мястото. – Онази полянка там е много удобна да опънем палатките. За днес можем да бъдем доволни от резултата от лова. Освен това по-добре да се придвижваме по-бавно към делтата, предшествани от славата на страстни ловци, за да не предизвикаме безпокойство у тугите.

– Утре вече всички обитатели на селата в джунглата ще научат, че сме дошли тук да изстребваме тигрите – каза ТремалНаик. – Молангът, който водехме, ще разказва чудеса за нас.

– Ще го отпратим ли?

– Не ни е необходим повече и е по-добре оттук нататък да няма свидетели на това, какво вършим и къде отиваме. Достатъчно е да изпуснем една дума. Тугите сигурно имат шпиони по селата, за да не бъдат изненадани от някоя военна експедиция.

Малайците опънаха две големи палатки от бял плат и стовариха сандъците с храна и кухненски принадлежности, за да приготвят обед. Корнаките се заеха да нахранят слоновете, чиято дажба се състоеше от огромно количество бананови листа и трева, десет килограма царевича

## Двата тигъра

---

и половин либра масло, смесено с почти толкова захар.

След като се наядоха и поставиха два поста, ловците се настаниха в палатките, докато слънцето изливаше потоци огън върху океана от буйна растителност, пресушавайки бързо образувалите се през нощта локви и блата.

## XV. В БЕЗЛЮДНАТА ДЕЛТА

Едва след пет часа двата слона потеглиха отново на път, отправяйки се на юг към същинската делта, за да стигнат до безлюдните ѝ райони.

Районите, през които се движеха досега, бяха населени, макар и рядко, с бедни моланги.

От време на време над бамбуците и каламите се забелязваха махалички от пръстени къщи, обградени с висока стена за защита от хищници не само на хората, но и на техните крави и биволи.

Наоколо се виждаше по някое парче обработена земя, засадена с ориз, и малко овощни градини от банани, кокосови орехи и манго, най-предпочитаните от индусите плодове.

Но веднага след селцата джунглата влизаше отново във владение на терена, заедно с блатата, които ставаха все по-многобройни и пълни с гниеща растителност – разсадник на малария.

При появата на слоновете хиляди водни птици изхвъркваха от бреговете, поздравявани със салюти от карабините на ловците, чиито изстрели рядко отиваха напразно.

Цели облаци от черни щъркели, ибиси, които в Индия не са бели, а по-скоро черни, брамински патици, корморани, които не изпускаха от клюновете си хванатата риба – в повечето случаи малката червена и много вкусна риба манга.

Сред бамбуците се разбягваха и прекрасни екземпляри различен дивеч, които профучаваха така бързо, че много рядко бяха улучвани от ловците: грациозни аксиси, прилични на обикновени сърни с рижа козина на бели точки; елегантни рогати нилга, които се стрелваха като светкавица; също и глутници диви кучета с кафяво-жълта козина и големи чакали, които стават опасни, когато са тласкани от глада. От време на време се мяркаше и по някоя чита – малки красиви пантери, доста кръвожадни, но поддаващи се лесно на опитомяване.

– Това е истински рай за ловците! – възкликваше ентузиазирано Сандокан при вида на толкова много разнообразен дивеч. – Жалко, че тук трябва да се занимаваме с тугите, а не с тигрите, бизоните и носорозите.

– Тази нощ няма да спя – повтаряше от своя страна Яниш.

– Отивам на лов от засада. Казват, че подобен лов не е по-малко

вълнуващ. Така ли е, ТремалНаик?

– И по-опасен – отвърна бенгалецът.

– Ще вземем с нас и Дарма. Надявам се, че си я обучил за лов на аксиси и nilго.

– Не е по-лоша и от най-добре обучената чита, драги мой.

– От тези малки пантери, които видяхме? -Да.

– Те могат ли да бъдат обучавани за лов?

– Да знаеш само какви ловци стават от тях! – възкликна ТремалНаик. Но и моята Дарма ще ги надмине и няма да се поколебае да налети и на биволи.

– Но къде се дяна тази скитница? – попита Яниш. – Когато сме на слоновете, винаги се държи надалеч.

– Не се тревожи – отвърна ТремалНаик, – следва ни непрекъснато и ще се появи на вечеря, ако не се е наяла за своя сметка.

– Виждам канал пред нас – рече в този момент Сандокан.

– Ще лагеруваме на отсрещния бряг. Дивечът е по-изобилен край бреговете на реките.

Бенгалецът наблюдаваше усмихнат приятелите си. Те сякаш бяха забравили напълно истинската цел на експедицията, ентузиазирани от изобилието на дивеч и възбудени от опасностите на лова.

Малка река, широка около десет метра, с жълтеникава тинеста вода, пресичаше пътя. Бреговете ѝ бяха гъсто обрасли с дървета, по които бяха накацали многобройни марабута, известни с лешоядството си.

– Внимавай, Корнак – каза ТремалНаик. – Сигурно има крокодили в този канал.

– Моят слон не се плаши от тях – отвърна водачът. Двамата колоса бяха спрели на брега на реката, като опипваха внимателно терена и душеха водата, преди да навлязат в нея. Не изглеждаха много убедени от привидното спокойствие, което цареше под тинестата течност.

– Сигурен съм, че не съм се излъгал – каза ТремалНаик, като се изправи. – Слоновете са надушили някой крокодил и се страхуват да не ги ухапе.

Комареахът, по-решителен на вид от другаря си, навлезе най-сетне във водата, която беше доста дълбока и му стигна до хълбоците.

Но едва изминал няколко метра, се спря внезапно, при което така разтърси аудаха на гърба си, че ловците едва не изпадаха във водата.

В следващия миг комареахът потопаи хобота си във водата и отстъпи пъргаво назад.

– Хвана го! – извика корнакът.

– Какво? – попитаха в един глас Сандокан и Яниш.

– Крокодила, който го е ухапал.

Хоботът се бе вдигнал. Стискаше чудовищно влечуго, прилично на крокодил, със страшни челюсти и остри жълтеникави зъби.

Чудовището се съпротивляваше ожесточено, опитвайки се да удари слона с мощната си опашка, покрита с костни плочки. Но слонът се пазеше, като го държеше високо във въздуха, и изглежда изпитваше злорадо удоволствие да го кара да се мята и да трака с плочките си.

– Ще го удуши ли? – попита Яниш.

– Не, ще видиш как ще го накаже за ухапането. Тези дебелокожи са смели и умни, но и извънредно отмъстителни.

– Тогава ще го смачка с крак.

– И това не.

– Любопитен съм да видя наказанието, но във всеки случай няма да пощади живота му.

– Ще има да се смееш – рече ТремалНаик, – но не бих искал да съм на мястото на крокодила.

Любопитството на нашите приятели се изостри и тъй като бенгалецът не им даде повече обяснения, започнаха да наблюдават действията на слона.

Без да обръща внимание на усилията на нещастното непредпазливо влечуго и държейки го все така високо във въздуха, за да не му даде възможност да го удря с опашката, комареахът стигна заднишком до брега и се запъти към един гигантски тамаринд, израснал сред бамбуците със заплетените си клони.

След това огледа внимателно дървото и като откри това, което търсеше, постави влечугото в един чатал и го натъпка в него така, че да не може да се освободи.

Като свърши прецизно работата си, изрева продължително, с което явно изрази задоволството си, и се върна спокойно към реката, пръхтейки и клатейки смешно хобота си, докато в малките му черни очички святкаше злорада искра.

– Видя ли? – обърна се ТремалНаик към Яниш.

– Да, но не ми стана много ясно.

– Осъди влечугото на страшно изтезание.

– Какво е то? А, да, сетих се! – извика португалецът, избухвайки в смях. Крокодилът ще умре бавно на дървото от глад и жажда.

– И слънцето ще го изсуши.

– Ама че отмъстителен слон!

– Това е мъчението, на което осъждат гавиалите и алигаторите, когато успеят да хванат някой от тях.

– Човек не би повярвал, че тези колоси, така кротки по характер, са способни на такава злоба.

– Както ти казах преди малко, слоновете са толкова отмъстителни, ако им сториш зло, колкото и благодарни, когато се отнасяш добре с тях. Ще ти дам няколко примера. Един корнак имал навик да чупи кокосови орехи върху главата на своя слон. Това изглежда не се харесвало на слона, макар че не му причинявало болка. Един ден минавали през плантация кокосови дървета, корнакът откъснал няколко кокосови ореха и след малко започнал да ги чупи в главата на животното. Отначало то не реагираше, но после откъснало на свой ред с хобота си един кокосов орех и опитало да го счупи...

– В главата на водача ли? – попита Сандокан.

– Точно така – отвърна ТремалНаик. – Можеш да си представиш какво е станало с кратуната на този дявол!

– Голям разбойник е бил този слон – възкликна Яниш.

– Знам друг, който веднъж даде добър урок на един шивач в Калкута. Слонът беше свикнал, когато го водеха на реката на водопой, да пъха хобота си в отворените прозорци на къщите и да си изпросва по нещо за хапване. Шивачът обаче всеки път, когато виждал да се появява този огромен нос, се развличал да го бодва с иглата си. Известно време дебелокожото животно търпяло шегата, докато един ден изгубило търпение. Когато отишло на реката, напълнило догоре хобота си с вода и тиня и на връщане, като минавало покрай къщата на шивача, я изляло през прозореца върху нещастния индус и изцапало и него, и всичките му платове, и готовите дрехи.

– Жесток номер му е скроил! – рече Яниш, превивайки се от смях. – Обзалагам се, че от този ден бедният шивач не е смеел да докосне повече слон.

– Сахиб – каза корнакът, обръщайки се към ТремалНаик, – бихте ли желали да построим тук лагера? Има й сянка, и обилна паша за слоновете.

Отсрещният бряг на реката наистина беше много подходящ за лагер, тъй като не беше толкова обрасъл с трънливи бамбуци и калами, под които обикновено се срещат отровни змии, с каквито изобилства районът на делтата.

Сандокан огледа мястото и одобри избора на водача. Мястото му се видя много подходящо и за хората, и за животните. И португалецът

изглеждаше доволен.

– От едната ни страна ще бъде реката, а от другата – джунглата – каза ТремалНаик. – Мястото е добро и за престой, и за лов. Да спрем тук, корнак.

Слязоха от слоновете и с оръжие в ръка навлязоха под дърветата. Като намериха подходящо място, наредиха да опънат палатките. Слоновете, разбира се, започнаха да си пощипват листа от околните дървета, но при всяко подръпване на земята се изливаше вода като от душ.

– Ай, ай – извика Яниш, целият измокрен. – Да не би в клоните на тези дървета да има бойлери с вода?

– Не са ли ти познати тези растения? – попита го ТремалНаик.

– Струва ми се, че забелязах подобни по време на пътуването, но не знам как се казват и за какво служат.

– Тези дървета са изключително ценни, особено за сушавите райони. Казват се ним, или „дъждовни дървета“. Тези особени растения, разпространени много из Индия, са способни да абсорбират влагата от въздуха и да я събират в листата си, така че всяко листо задържа почти цяла чаша вода. Опитай да разтърсиш някои от тях и ще видиш какъв душ ще се излее върху ти.

– Добра ли е за пиене водата?

– На вкус не е нещо особено, защото листата, в които се събира, ѝ придават неприятен вкус, но селяните я използват за напояване на нивите си, тъй като само от едно дърво може да се напълнят по няколко варела вода, че и повече.

– И по нашите острови имаме нещо подобно на това дърво – каза Сандокан. – Нарича се непентес. Листата са с форма на чаша и събират повече вода от тукашните, нали, Яниш?

– Да. И спомняш ли си колко пъти сме я пили заедно с нападалите в нея насекоми, когато англичаните ни преследваха в горите на Лабуан.

Прекъснаха го един лай и едно ръмжене. Пунти и Дарма се бяха впуснали едновременно сред дърветата и това беше знак, че нещо ги тревожи.

Изтичваха напред, после се връщаха, мушкаха се из храстите и описваха зигзаги, сякаш надушваха някаква следа.

– Какво им става на тези животни? – попита Сандокан, поизненадан от това търсене и възбудата им.

– Кой ги знае – отвърна ТремалНаик. – Не е изключено оттук скоро да е минала някоя кобра или питон и Пунти и Дарма са го надушили.

– Или човек? – рече Яниш.

– Вече сме далеч от последните села и не вярвам някой моланг да се осмели да дойде насам. Страх ги е от тигрите. Оставете ги да си духат, а ние да седнем да вечеряме, че после искам да идем да изкопаем дупка за лов от засада.

– Трябва да изберем някое добро място – каза Яниш, който продължаваше да следи с очи, все още разтревожен от възбуденото тичане на животните на ТремалНаик. – Някъде, където е сигурно, че минават диви зверове.

– Точно така ще направим – отвърна бенгалецът.

– Там долу виждам една хубава пипалова горичка, доста далеч е от лагера и свързва трънливата джунгла с реката. Сигурно животните минават през нея, за да отидат на водопой.

Хапнаха набързо, наредиха на малайците да охраняват добре лагера и въоръжени с лопата и мотика, отидоха в горичката, следвани от Дарма.

Оставиха Пунти в лагера, за да не плаши с лая си дивеча, който ТремалНаик очакваше тигрицата му да улови.

Вече бяха изгубили от поглед палатките и слоновете, които останаха скрити зад тръстиките на джунглата, тук много гъсти, когато забелязаха, че тигрицата започва да дава нови признаци на безпокойство.

Спираше се, душейки във въздуха, удряше се нервно с опашка в слабините, острееше уши, сякаш се мъчеше да долови някакъв далечен шум, и ръмжеше тихо.

– Какво й става на Дарма тази вечер? – попита Яниш.

– И аз си задавам същия въпрос и не намирам отговор за тази необяснима възбуда – отвърна ТремалНаик.

– А не сме видели никого и не се чува никакъв необикновен шум – добави Сандокан.

– И въпреки това започвам и аз да се безпокоя – рече ТремалНаик.

– От какво можем да се боим? С нас е Дарма и сме трима добре въоръжени, съвсем не страхливи мъже, а и малайците и корнаките са на не повече от една миля от нас.

– Имаш право, Сандокан.

– Подозираш ли, че тук може да шета някоя банда туги?

– Все още сме далеч от Мангал и не вярвам поне засега да са осведомени за присъствието на чужденци в джунглата.

– Да продължим напред – каза Яниш. – Никой няма да се осмели да дойде да ни безпокои в рова.

Навлязоха в горичката, където вече се смрачаваше след залеза на



слънцето, и потърсиха открито място.

Намериха доста широка полянка и за по-малко от половин час изкопаха ров, дълбок метър и половина и дълъг три метра, прикриха го със снопове тръстика, като ги разположиха така, че да може да излизат от рова, без да става нужда да ги отместват, и се настаниха вътре заедно с Дарма.

– Да си запалим по цигара и да се въоръжим с търпение – каза ТремалНаик. – Животните ще позакъснеят, но съм сигурен, че ще минат от тук, защото предпочитат по-откритите места, където тигрите и пантерите не могат да се скрият в засада. Ще имаме дивеч за утрешния обед.

В горичката се възцаряваше тишина, след като кресливите водни птици, които дотогава покриваха бреговете на близката река, се оттеглиха.

Чуваха се само виковете на банда маймуни унко, окупирали един огромен пипал и отдадени на дяволската си гимнастика. Както е известно, тези маймуни са едни от най-ловките и пъргавите. Правят скокове по десет-дванайсет метра и човек би ги взел за особен род птици.

От време на време се чуваше проточен вой на бигана, вид вълк, по-малък от обикновените, с кафяво-червена или сива козина, която към корема му става белезникава. Много е смел и когато е в глутница, напада даже и хора.

Тримата ловци се бяха излегнали в рова, който бяха покрили с листа срещу росата, пушеха смълчани, наострили уши за далечните шумове.

Дарма, сгушена край тях, се бе успокоила и мъркаше блажено.

Нашите приятели мълчаха и я гледаха също успокоени.

Беше изминал почти един час, когато изведнъж я видяха да става, да наостря уши и да втрещва очи в края на рова.

– Чула е да приближава някакво животно – каза ТремалНаик, като стана безшумно и взе карабината си.

Яниш и Сандокан го последваха.

По поляната не се виждаше никакво животно, но се чуваше леко пукане на съчки откъм гъстото на горичката, сякаш някой си пробиваше път през мусендовите храсти, израснали около дънерите на дърветата.

– Какво ли е това животно? – запитаха Сандокан и Яниш, обръщайки се към ТремалНаик.

– Чувам чупене на клони и това ме кара да мисля, че е голямо – отвърна бенгалецът. – Нилго или аксис не биха вдигали такъв шум.

Но едва бе изрекъл тези думи, когато една огромна сянка се появи в

края на храстите.

Беше огромен бивол, голям колкото американски бизон, с глава покъса и по-широка от тази на обикновените биволи, с два дълги извити назад рога, сближени в основата си – с две думи, животно силно и опасно, способно да се противопостави и на тигър. Може би усетил човешкото присъствие или пък за да проучи мястото, биволът се спря и измуча.

– Красиво животно! – промълви Яниш тихо.

– Което обаче не можеш да повалиш с един, че даже и с два изстре-ла от карабина – каза ТремалНаик. – Нашите биволи са наистина стра-хотни и не се плашат от ловците. Но Дарма има мощни лапи.

Тигрицата, която бе опряла предните си лапи на ръба на рова, го бе забелязала и обърна очи към господаря си.

– Хайде, дръж, Дарма – каза ѝ ТремалНаик, като я погали и ѝ посо-чи животното.

Без тигъра щеше да бъде невъзможно да повалят голямото животно и щяха да си помислят дали да рискуват.

Умната и хитра хищница се плъзна безшумно през бамбуците, прикривайки се зад насипа от изхвърлената от рова пръст, и започна да пълзи, но не към бивола, а към купчина гъсти храсти и изчезна сред тях.

Португалецът очакваше друга маневра и като погледна учуден към мястото, където бе изчезнала тигрицата, попита приятеля си:

– Няма ли да го нападне фронтално?

– Дарма не е толкова глупава – отвърна му ТремалНаик. – Знае много добре колко опасни са биволските рога. Ще го издебне отзад с един единствен скок, както правят другарките ѝ.

– Ние от наша страна трябва да бъдем готови да ѝ помогнем – оба-ди се Сандокан, зареждайки за всеки случай карабината си.

Биволът, който душеше из въздуха от няколко секунди, изведнъж се обърна рязко, погледна към храстите, от които бе дошъл, и наведе глава с насочени рога.

Дали беше забелязал приближаващия тигър, или пък го бе обезпо-коил някакъв друг шум?

Остана така втрънен около половин минута. Явно беше неспокоен, защото се удряше с опашка по хълбоците и от време на време измучаваше.

Изведнъж видяха откъм храстите да изскача огромното тяло на Дарма и да пада върху гърба на бивола.

Въпреки голямата си сила биволът подви крака под удара на тялото

й, но почти веднага стана и се опита да се отърси от нападателята си, обаче падна отново, мучейки от болка. Страшните зъби на тигрицата бяха пречупили гръбнака му.

ТремалНаик, Яниш и Сандокан изскочиха от рова и тичаха към Дарма, когато съвсем близо до тях изведнъж гръмна пушка. Почти едновременно се чу и човешки глас, който викаше на английски:

– Помощ! Душат ме!

## XVI. ТУГИТЕ

Тигъра на Малайзия, чувайки този вик, който идваше откъм рекичката, изтича светкавично в тази посока, следван отблизо от Яниш и ТремалНаик.

И на тримата бе проблеснала мисълта, че удушвачите от Раджмангал са изненадали някого от техните хора, всички от които говорят от лично английски, и го душат.

Стремителният бяг на страшния пират съперничеше на този на тигрите, чието име носеше, тъй че за няколко секунди пресече горичката, която го делеше от брега, и остави приятелите си на стотина метра зад себе си.

Край брега на реката петима полуголи мъже с жълти тюрбани на главите влачеха с въже нещо, което се съпротивляваше, но Сандокан в първия момент не можа да разбере какво е, защото тревата беше висока и гъста.

Но викът: „Помощ! Душат ме!“ , който беше чул преди малко, го караше да мисли, че става въпрос за човек, а не за хванато в примка животно.

Изведнъж Тигъра на Малайзия си спомни за необяснимата възбуда на опитомения тигър Дарма и го жегна подозрението, че страшните почитатели на богинята Кали са били уведомени за идването им.

Даже и да не знаят целта на мисията им, може би ги е привлякла надеждата да хванат някого за дивашките си жертвоприношения.

Без да се колебае нито миг, смелият пират се нахвърли върху тези хора, викайки заплашително:

– Спрете, негодници, или ще ви изпозастрелям като бесни кучета!

Петимата индийци, виждайки се нападнати от непознатия, пуснаха бързо въжето и измъкнаха от поясите си дълги ножове и кинжали със закривено острие.

Без да промълвят дума, петимата застанаха светкавично в полукръг, сякаш искаха да обградят Сандокан; след това един от тях разгъна бързо нещо като черна кърпа, дълга цял метър, на края на която беше завързана топка или камък, и започна да я върти във въздуха. Но Сандокан не бе от онези, които се оставят лесно да бъдат сплашени. С един скок се предпази от опасната маневра и гръмна в индуса с кърпата, като

същевременно извика:

– Насам, Яниш!

Тугът, улучен право в гърдите, разпери ръце и падна по очи, без да гъкне.

Другите четирима, изплашени от този майсторски изстрел, се кане-ха да се хвърлят върху Сандокан, когато чуха зад гърба си ужасно ръмжене.

Беше тигрицата, която идваше на помощ на приятеля на своя госпо-дар, правейки десетметрови скокове.

Тичащият сред храстите ТремалНаик я насъскваше:

– Дръж, Дарма, дръж!

Виждайки страшния хищник, тугите си плюоха на петите и се хвър-лиха в реката, която на това място бе обрасла с водни растения, и изчез-наха от погледа на Сандокан.

Дарма се хвърли към реката, но вече бе късно да може да хване ня-кой от тези негодници, на които от страх сякаш бяха поникнали криле и на рамената, и на краката.

– Ще трябва да оставим разплатата за друг път, Дарма – рече Сан-докан. – Ще имаме случай за това. Сега вече тези негодници сигурно са на другия бряг.

В този момент притичаха Яниш и ТремалНаик.

– Избягаха ли? – попитаха двамата в един глас.

– Не ги виждам повече – отвърна Сандокан, застанал на брега с тиг-рицата, която сновеше напразно сред тръстиките и лотосите, за да отк-рие нападателите. – Много е тъмно, за да съзрем нещо сред тази расти-телност. Светкавичното появяване на Дарма бе достатъчно да ги накара да се разбягат като зайци и да се откажат да отмъстят за другаря си.

– Бяха туги, нали? – попита ТремалНаик.

– Предполагам, защото един от тях се опита да хвърли на врата ми копринена кърпа за удушаване.

– Уби ли го?

– Лежи там сред тревите. Сигурно съм го улучил в сърцето, защото се строполи, без да гъкне даже.

– Да идем да го видим. Горя от нетърпение да разбере дали са били туги или обикновени бандити.

Отидоха при трупа, който беше проснат по очи на тревата с разпе-рени ръце и крака.

Вдигнаха го и огледаха гърдите му.

– Змията с глава на Кали! – възкликна ТремалНаик. – Не съм се

излъгал.

– Отличен изстрел, Сандокан – каза Яниш. – Куршумът ти е проникнал гърдите му и е счупил гръбначния стълб, след като е минал през сърцето му.

– Беше само на пет крачки от мен – отвърна Тигъра на Малайзия.

И изведнъж се плесна по челото и извика:

– Ами човекът, който извика? Видях тези негодници да влачат нещо в тревата.

Огледаха се и чак тогава забелязаха на няколко метра от тях човек в бяла дреха да седи сред тревата с изцъклени от страх очи.

Нашите приятели се приближиха към него, учудени от тази среща. В първия момент бяха помислили, че е нападнат някой от техните хора, тъй като не бяха забелязали други ловци.

– Европейец, сигурно англичанин – помисли си Яниш. – Какво ли е правел тук сред джунглата в компанията на тугите?

Приблужи се да го разгледа по-добре.

Беше млад, около двацет и пет годишен мъж с гъста черна коса и мустаци. Лицето му беше красиво, с правилни черти, а кожата леко бронзова. На врата му все още висеше тънка връв, без съмнение една от копринените примки, с които си служат тугите, когато нямат кърпи.

Младият човек ги наблюдаваше мълчаливо, сякаш не се осмеляваше да ги заговори, и може би си мислеше, че пред него стоят нови врагове.

Сандокан пристъпи към него и му каза:

– Не се плашете, господине, ние сме приятели, готови да ви защитят от негодниците, които се опитаха да ви удушат.

Непознатият се изправи бавно, пристъпи няколко крачки и изрече на английски, но с чужд акцент, следните думи:

– Извинете ме, господа, че не благодарих веднага за намесата ви, не знаех дали пред мен стоят спасители или врагове.

– Кой сте вие?

– Лейтенант от пети полк на бенгалската кавалерия.

– Не бих казал, че сте англичанин.

– Прав сте, французин съм по рождение, но служа на английската корона.

– И какво правите тук сам в джунглата? – запита го Яниш.

– Европейец! – възкликна лейтенантът, гледайки го с учудване.

– Португалец, господине.

Младият мъж се поклони леко и добави:

– Не, не съм сам, защото допреди няколко часа бях с още двама души в моя лагер.

– Опасявате се да не би да са били удушени? – попита Сандокан.

– Не знам нищо, но се съмнявам, че тези влечуги, които се опитаха да ме задушат, са ги пощадили.

– Моланги ли са вашите хора?

– Не, сипаи.

– Кой даде изстрела с пушка, който ни накара да се притечем?

– Аз, господин...

– Наричайте ме просто капитан засега, ако не възразявате, господин...

– Реми дьо Люсак – каза младият мъж. – Стрелях срещу тези петима негодници, които се нахвърлиха върху мен в момента, когато бях залегнал в храстите, дебнейки един аксис, който исках да отстрелям за обед.

– И не ги улучихте?

– За съжаление, въпреки че съм добър ловец.

– Значи сте дошли тук на лов?

– Да, капитане – отвърна Люсак. – Имам тримесечна отпуската и от две седмици съм на лов в джунглата.

Изведнъж отскочи назад с вик:

– Стреляйте!

Дарма излезе на брега и се запъти към господаря си.

– Тя е наша приятелка, не се плашете, господин лейтенант – рече ТремалНаик. – Тя е, която прогони удушвачите, готвещи се да нападнат нашия капитан.

– Красив звяр.

– По-послушен и от куче.

– Господин Дьо Люсак – каза Сандокан. – Къде се намира вашият лагер?

– На един километър оттук, на брега на рекичката.

– Желаете ли да ви придружим? Нашият лов за тази вечер и без това свърши.

– И вие ли сте ловци?

– Засега ни смятайте за такива. Да отидем да видим дали тугите са пощадили хората ви.

Французинът потърси в тревата оръжието си – отлична английска двуцевна карабина – и след като я намери, рече:

– На вашите заповеди.

Сандокан направи знак на ТремалНаик да застане до лейтенанта, след което каза:

– Ние с Яниш ще останем в ариергард. Движете се по-далече от брега. Освен примки тугите не е изключено да имат и пушки.

Беше вече толкова тъмно, че не виждаха нищо наоколо си и за да бъдат по-сигурни, наблюдаваха държанието на Дарма.

Поеха на път през пипаловата гора, която сякаш нямаше край, държейки под ръка карабините си, за да бъдат готови в случай на нападение.

Но удушвачите изглежда се бяха отдалечили, защото Дарма не даваше никакви признаци на безпокойство.

– Какво мислиш за тази история? – обърна се Сандокан към Яниш. – Дали този офицер ще попречи, или ще бъде полезен за нашите проекти? Щом този човек е навлязъл така дълбоко в джунглата, той без съмнение е голям смелчага. А при опасни експедиции още един смелчага никога не е излишен. Какво ще кажеш, ако предложи да се присъедини към нас?

– Бих го приел – отвърна Яниш. – Отиваме да се бием срещу хора, на чиято смърт бенгалското правителство само ще се радва.

– А ще го посветим ли в нашите планове?

– Не виждам никакво неудобство. Вярвам, че с удоволствие ще се присъедини към нас. И той е военен като нас и смел младеж, който сигурно няма да ни пречи, когато кръстосаме саби със Суйод хан. Освен това като офицер би могъл да ни издейства ценна подкрепа от страна на правителството.

– Поеми ти грижата да го въведеш в нашите работи, ако реши да се присъедини към нас. В последна сметка само ще се радвам да имаме при себе си представител на английската армия. Човек не знае никога какво може да се случи и от кого може да има нужда. Но у мен се поражда едно подозрение.

– Какво?

– Че тези туги не шпионират французина, а преследват нас.

– И на мен ми мина през главата същата мисъл. За щастие, сме достатъчно на брой, а в канала на Райматла ще ни чака „Мариана“.

– Сигурно вече е там – рече Сандокан. В този миг офицерът извика.

– Какво става, господин Люсак? – попита Яниш, настигайки го.

– В моя лагер не гори огън, както бях препоръчал на двамата ми сипаи. Струва ми се, че е станало голямо нещастие, господине.

– Къде е вашият лагер? – запита Сандокан.



– Там долу, под онова голямо дърво на брега.

Спряха и погледнаха към мястото, което им сочеше французинът. Бе ги обзело леко безпокойство. Тугите, нападнали лейтенанта, сигурно са имали другари, които именно са действали в лагера.

– Лош знак, ако огънят не гори – промълви Сандокан, смръщвайки чело.

Постоя за миг неподвижен, втренчен в дървото, след което рече с решителен глас:

– Да вървим с Дарма отпред!

ТремалНаик даде знак на Дарма и тя тръгна напред, но едва изменила петдесетина крачки, се спря и погледна бенгалеца.

– Подушила е нещо – каза ТремалНаик. – Бъдете нащрек.

– Продължиха да напредват внимателно с пръст на спусъка на карбините, докато стигнаха на сто крачки от дървото, под което се виждаха опънати две полеви палатки.

Господин Люсак извика:

– Ранкар!

Отначало никой не отвърна на вика му, но след малко от мрака се чу лай и няколко сенки побягнаха през тревата.

– Чакали! Това бяха чакали! Господин Люсак, вашите хора са мъртви и може би вече са оглозгани от чакалите – възкликна ТремалНаик.

– Да – рече силно разстроен французинът. – Дивите почитатели на богинята Кали са ги избили.

Продължиха с бърза крачка напред и скоро стигнаха при палатките. Пред очите им се откри ужасяваща гледка.

Двама мъже, почти разкъсани, лежаха един до друг край огнище, в което още димяха няколко главни.

Главата на единия беше изчезнала, а на другия бе така оглозгана, че бе станала неузнаваема.

Изглежда са били убити преди няколко часа.

– Нещастните! – възкликна французинът, ридайки. – И като си помисля, че няма да мога да отмъстя за тях!

– Какво знаете вие? – рече Сандокан, слагайки ръка на рамото му. – Още не ви е известно кои сме ние и за какво сме дошли тук.

Французинът се обърна и изгледа слисан Тигъра на Малайзия.

– Ще поговорим за това по-късно – каза Сандокан, изпреварвайки въпроса на офицера. – Нека най-напред погребем останките на двамата нещастници.

– Но... господине...

– Оставете въпросите за по-късно, господин Люсак – каза Яниш. – Желаете ли да отмъстите за вашите хора?

– И още питате?

– Ще ви дадем тази възможност. Имате ли нещо за вземане оттук?

– Всичко, което имах, беше тук.

– Тугите са обрали палатките – каза ТремалНаик, който вече ги беше огледал. Убийци и крадци – ето какви са почитателите на богинята Кали!

– Нека най-напред изпълним дълга си към мъртвите – подкани ги Сандокан. – На работа.

Лейтенантът беше смазан от мъка, но се съвзе и помогна на освободителите си.

Изкопаха гроб и заровиха в него останките от труповете, като отгоре натрупаха камъни, за да ги предпазят от чакалите.

След като приключиха погребението, Сандокан се обърна към лейтенанта, който изглеждаше страшно тъжен.

– Господин Люсак – рече му, – какво възнамерявате да правите сега? Да се върнете в Калкута, или да отмъстите за вашите хора? Ние сме дошли тук не да ловим тигри и носорози, а да отмъстим и да си възвърнем онова, което ни бе отнето. Нашият враг са тугите.

Французинът сякаш онемя и погледна слисан тримата мъже.

– Решавайте – каза му Сандокан. – Ако предпочитате да напуснете джунглата, ще ви дам на разположение един от нашите слонове, за да ви заведе до Даймънд Харбър или до Кхара.

– Но за какво сте дошли вие тук, господа? – запита ги французинът.

– Аз и приятелят ми Яниш де Гомера, португалски благородник, напуснахме нашия остров, който е долу, в малайските морета, за да изпълним една страшна мисия, която ще освободи тази нещастна страна от гнусната секта и ще върне семейството на този индиец, един от най-силните хора, с които се гордее Бенгал, и който е роднина на най-смелия сред офицерите на англо-индийското правителство – капитан Коришант.

– Коришант! Изтребителят на тугите! – възкликна французинът, страшно развълнуван.

– Да, господин Люсак – каза ТремалНаик. – Аз се ожених за неговата дъщеря.

– Коришант! – повтори французинът. – Този, който преди години бе убит в делтата от хора от сектата на Кали?

– Познавахте ли го?

– Той беше мой капитан.

– Ние ще отмъстим за него.

– Господа, не знам кои сте, но от този момент можете да разчитате на мен. Аз съм в извънреден тримесечен отпуск. Шейсетте дни, които ми остават, посвещавам на вас. Разполагайте с мен.

– Господин Люсак – каза Яниш, – желаете ли да дойдете в нашия лагер?... Там тугите няма да могат да ви удушат, уверявам ви.

– На вашите заповеди, господин Яниш де Гомера.

– Да вървим – каза Сандокан. – Нашите хора може да се разтревожат от дългото ни отсъствие.

– Дарма, тръгвай напред! – заповяда ТремалНаик. Малайците и водачите на слонове стояха още на пост, разговаряйки и пушейки край огъня.

– Господин Люсак – каза Сандокан, – обръщайки се към французина, който гледаше с възхищение двата огромни слона, които хъркаха блажено недалеч от огъня. – Надявам се, няма да ви е неприятно да делите палатката с Яниш. И той е европеец като вас.

– Благодаря за гостоприемството ви, капитане.

– Стана късно, да вървим да спим. До утре, господин Люсак.

Даде знак на Яниш и влезе в палатката си с ТремалНаик, докато малайците разпалваха огъня и разставяха постове.

– Господин Люсак, моята палатка ви очаква. Ако не ви се спи още, да си побъррим малко.

– Предпочитам някои обяснения пред съня – отвърна лейтенантът.

– Разбирам ви – каза Яниш, предлагайки му цигара. Беше му ясно, че офицерът изгаря от любопитство и само доброто му възпитание го удържа да не започне да разпитва.

Седнаха пред палатката край един от огньовете, които осветяваха лагера. Яниш пушеше смълчан, но от набръчканото му лице личеше, че се рови в стари спомени.

След това хвърли изведнъж цигарата и каза:

– Това е малко дълга история, но тя може би ще ви бъде интересна и ще ви обясни причината, поради която сме тук, и защо сме обявили война на живот и смърт на почитателите на Кали, решени да ги победим или да умрем.

– Слушам ви с огромен интерес, господине. И Яниш започна разказа си:

– Преди години, сред тези джунгли един индиец, който прекарал живота си в лов на змии и тигри, срещнал белокожа девойка с руси

коси. Срещали се много дни, докато сърцето на индуса пламнало по тази тайнствена девойка, която се появявала при него всяка вечер на залезлънце. Това цвете, запратено в блатистата джунгла, било „Непорочната дева на тугите“, представителка на земята на чудовищната Кали. По това време девойката живеела в обширните подземия на Раджмангал, където се били укрили тугите, за да избягнат преследванията на бенгалското правителство.

Техният жрец наредил един ден да я отвлекат от Калкута. А тя била дъщеря на един от най-храбрите офицери на англо-индийската войска – капитан Коришант.

– Когато познавах лично – каза французинът, който слушаше с жив интерес разказа. – Беше известен с неумолимата си омраза към удушвачите.

– Индиецът, нашият приятел, когото вече видяхте – продължи Яниш – и който по-късно става зет на нещастния капитан, след невероятни приключения успява да проникне в подземията на тугите, за да отвлече любимата си девойка.

Смелото му начинание обаче не успяло и нещастникът паднал в ръцете на удушвачите. Но те не само че пощадили живота му, а и му обещали ръката на девойката, при условие че убие капитан Коришант. Главата на храбрия капитан трябвало да бъде сватбеният подарък. Едно щастливо обстоятелство му открило навреме, че капитанът е баща на „Непорочната дева на пагодата“.

По това време бенгалското правителство организирано експедиция срещу тугите. Командването било поверено на капитан Коришант, техен заклет враг. Войската нахлула в подземията и повечето от обитателите им били избити, но главатарят им Суйод хан успял да избяга с голяма група туги. Те проследили сипаите и капитана в джунглата и ги избили, а индиецът и годеницата му били отвлечени отново. Девойката изгубила разсъдък си. Годеникът ѝ бил омаян с някаква билка от тугите, обвинен като техен съучастник и осъден на вечно заточение на остров Нордфолк.

– Що за история ми разказвате, господин Яниш?

– Напълно достоверна, господин Люсак – отвърна португалецът. – Станало така, че по някаква невероятна случайност корабът, който трябвало да го закара в Австралия, спрял за провизии в Саравак, овладян по това време от Джеймс Брук.

– Изребителя на пирати?

– Да, господине, и наш неумолим враг.

Интересът, който французинът проявяваше към тази история, се

превърна в изумление. Млъкна, гледайки учуден Яниш, но не можа да се въздържи и запита:

– Ваш враг ли? По какви причини?

– Вижте... – усмихна се Яниш – въпрос на надмощие, може би и други мотиви, които засега не мога да ви обясня, господине. Това са неща, които засягат единствено мен и приятеля ми Сандокан, бивш раджа на една борнейска държава и... Но да оставим това, което за момента не може да ви интересува и само би усложнило разказа ми.

Яниш бе помислил за миг да разкрие на французина истинската самоличност на Сандокан, но после се отказа. Може би нямаше да бъде много благоразумно да каже на лейтенанта от пети бенгалски кавалерийски полк, че се е събрал с враг на англичаните, какъвто бе главатарят на малайските пирати дълги години.

– Не искам да се бъркам в тайните ви, господин Яниш.

– Почти по същото време – продължи португалецът – един кораб се разбил край остров... името му засега няма значение. На борда му били дъщерята на капитан Коришант и един верен слуга на годеника ѝ.

Макар разсъдъкът на девойката още да не се бил върнал, слугата успял да я освободи и се качил на кораба, за да се върне при господаря си. Но буря разбила кораба им в рифовете на острова и слугата и дъщерята на капитана паднаха в нашите ръце.

– Паднаха ли? – възкликна още по-слисан французинът.

– Тоест бяха наши гости – усмихна се Яниш. – Тази история ни заинтригува и ние със Сандокан решихме да освободим горкия индиец, жертва на неумолимата омраза на тугите.

Начинанието съвсем не бе леко, защото индиецът беше пленник на Джеймс Брук, а по това време раджата на Саравак беше най-силният сред султаните на Борнео и всяваше страх у всички. Въпреки това ние успяхме с нашите кораби и нашите хора не само да изтръгнем от ръцете му индиеца, но и да го прогоним завинаги от Борнео и да го свалим от трона.

– Да, да, продължавайте, господин Яниш.

– Дъщерята на капитана бе излекувана по един начин, измислен от Сандокан, и двамата годеници си заминаха след два месеца за Индия, където се ожениха. Но горката дъщеря на капитан Коришант не бе родена под щастлива звезда. Две години по-късно почина при раждането на момиченце: Дарма.

Четири години след това и момиченцето като майка си изчезна, отвлечено от тугите. Дъщерята на „Непорочната дева на пагодата“ за

мястото на майка си.

Пожелахте да научите защо сме дошли тук: дойдохме, за да изтръгнем от удушвачите дъщерята на нашия приятел и да унищожим гнусната секта, която петни името на Индия и отнема всяка година живота на хиляди хора. Това е нашата мисия, господине. Искате ли да свържете съдбата си с нашата? Днес ние се бием за човечеството.

– Но кои сте вие всъщност, вие, идващи от далечна Малайзия, за да се противопоставите на мощта на тугите, която устоя и продължава да устоява на ударите на англо-индийското правителство?

– Кои сме ние ли? – рече Яниш и стана. – Хората, които едно време караха да треперят всички султани на Борнео, които изтръгнаха властта на Джеймс Брук, Изстребителя на пиратите, и накараха да пребледнее даже Английския леопард: ние сме страшните пирати от Момпрацем!

## XVII. ТАЙНСТВЕНИТЕ СИГНАЛИ

Половин час след това, когато господин Дьо Люсак вече спеше сладко, Яниш излезе тихо и отиде в палатката на Сандокан, която още светеше.

Страшният главатар на пиратите от Момпрацем беше още буден и пушеше в компанията на ТремалНаик, докато Сурама, красивата баядерка, им приготвяше чай. Изглежда сънят не бе натежал на клепачите на гордия пират, отдавна свикнал на бдения до сутринта. И бенгалецът, макар отдавна да бе минало полунощ, беше с ясен поглед на отлично отпочинал човек.

– Свърши ли разговора с французина? – попита веднага Сандокан, обръщайки се към Яниш.

– Май беше доста дългичък, нали? – рече португалецът. – Наложил се да му давам много обяснения, които бяха абсолютно необходими, за да е съвсем наясно.

– Приема ли?

– Да, ще бъде един от нашите хора.

– Знае ли кои сме?

– Счетох, че е по-добре да не скривам нищо от него, и изглежда, скъпи ми Сандокан, че последните ни пабези са вдигнали голям шум и в Индия. Древните пирати на Момпрацем са герои на деня, след страшния урок, който дадохме на Джеймс Брук, и тук ни познават повече, отколкото си мислиш.

– И въпреки това лейтенантът прие да тръгне с нас? – попита Сандокан.

– Та ние не сме дошли тук да ограбваме Индия – каза Яниш, като се усмихна, – а да я освободим от една чудовишна секта, която изстребва населението ѝ. Ние правим по този начин на старата ни неприятелка Англия изключително ценна услуга и нейните офицери не могат да се дистанцират. И кой знае, драги ми Сандокан, дали един ден някогашните главатари на Тигрите на Момпрацем няма да станат раджи и махараджи?

Сянка на тъга премина по лицето на Сандокан, бивш раджа, станал пират, но изчезна веднага и лицето му отново се проясни.

– Винаги ще предпочета моя остров и моите тигърчета. Ще бъда винаги по-мошен и по-свободен там, отколкото тук като раджа, под

подозрителните очи на англичаните. Но да оставим това и да се заемем с тугите. Когато влезе ти, говорехме тъкмо за тях с ТремалНаик и Сурама. След онова, което стана тази нощ, струва ми се, че е дошъл моментът да оставим на мира четирикраките тигри и да се заемем без повече отлагане с двукраките. Тугите или са отгатнали, или най-малко подозират какви са намеренията ни. Шпионират ни, в това вече не се съмнявам ни най-малко, следят нас, а не офицера.

– И аз съм на същото мнение. Убеден съм, че ни следят – каза от своя страна и ТремалНаик.

– Дали не ни е издал някой? – попита Яниш.

– Но кой може да бъде? – добави Сандокан.

– Тугите имат шпиони навсякъде и организацията им е безупречна – каза ТремалНаик. – Тръгването ни е било забелязано и съобщено на онези, които живеят в тези джунгли. Нали е вярно, Сурама, че имат емисари почти навсякъде, натоварени да бдят за сигурността на Суйод хан, който за тях е нещо като божество, ново превъплъщение на Кали?

– Да, сахиб – отвърна девойката. – Образуваха са така наречената Черна полиция, състояща се от изключително хитри и коварни хора.

– Знаете ли какво трябва да направим? – каза Сандокан.

– Кажете – обади се Яниш.

– Да потеглим към Раджмангал в бърз марш, като се опитаме да се отдалечим колкото може повече от шпионите, които ни следват, и да влезем във връзка с „Мариана“. Трябва да ударим тугите, преди да са успели да организират отбраната си и да ни избягат, отнасяйки със себе си малката Дарма.

– Да! Да! – извика ТремалНаик. – Те са способни да я заведат и да я скрият на друго място, ако се почувстват застрашени.

– Потегляме в четири часа – отсече Сандокан. – Да използваме оставащите три часа, за да починем малко.

Разделиха се и сега, когато вече бяха решили да играят с открити карти, без да се преструват на ловци, всички бяха нетърпеливи час по-скоро да се срещнат с враговете си и да си премерят силите със Суйод хан.

Яниш заведе Сурама в определената за нея палатка, след което отиде да почине и той при лейтенанта.

– Спи дълбоко, господин Дьо Люсак – рече той, усмихвайки се. – Младостта си иска своето.

И се изтегна, затваряйки очи.

В четири сутринта рогът на първия корнак засвири за ставане.



Слоновете бяха вече приготвени и шестимата малайци бяха също на крак около техния маргее.

– Тръгваме много рано – каза господин Дьо Люсак, обръщайки се към Яниш, който влизаше в палатката с две чаши чай. – Открихте ли някой тигър?

Яниш се усмихна. Младежът беше още сънен и без съмнение си мислеше, че тигри могат да се ловят и на залез.

– Не, но отиваме да търсим други далеч надолу по делтата: и те не са по-малко опасни.

– Тугите ли?

– Изпийте си чая, господин Дьо Люсак, и възсядаме комареаха. Ще бъдем заедно в аудаха на гърба му и ще имаме време и да си побъбрим. Има какво още да ви съобщя във връзка с нашите планове.

Четвърт час след това двата слона напуснаха мястото на лагера и поеха бегом на юг, тъй като на корнаките бе наредено да ги карат да вървят възможно най-бързо, за да се отдалечат от тугите.

Макар че индийците, които са повечето много сухи и пъргави и се славят като неуморими бегачи, без съмнение нямаше да могат да се състезават с дългата крачка на слоновете и тяхната пословична издръжливост.

Но Сандокан и другарите му се лъжеха, като се надяваха да оставят далеч зад себе си онези негодници – тугите, които може би са ги следили още от тръгването им от Кхари. И наистина, преди още слоновете да изминат и половин миля, сред високите бамбуци, с които бе обрасла блатистата местност, се чу остър звук, приличащ на тръбенето на медните фанфари, които индусите наричат рамсинга.

ТремалНаик изтръпна и бронзовото му лице изведнъж леко посивя.

– Проклетият инструмент на тугите – възкликна той тревожно. – Шпионите съобщават за присъствието ни.

– На кого? – попита Сандокан, съвършено спокоен.

– На други шпиони, пръснати из джунглата. Чуваш ли? Далеч на юг от джунглата се чу друга тръба, чийто звук долетя до ушите на ловците като слабо свирене на детска свирка.

– Негодниците поддържат връзка помежду си срамсинги – рече Яниш, смръщвайки чело. – Така ще съобщават за местонахождението ни непрекъснато, чак до края на делтата. Опасността е сериозна. Как ви се струва, господин Дьо Люсак?

– Тези проклети туги са хитри като змии – отвърна офицерът – и ние трябва да заприличаме на тях.

– По какъв начин? – попита Сандокан.

– Ще ги излъжем за истинската посока, в която се движим.

– И как?

– Ще се отклоним засега от пътя си и когато се стъмни, ще поемем отново към делтата.

– Ще издържат ли слоновете?

– Ще им дадем по-голяма почивка следобед.

– Идеята ви ми изглежда добра – рече Сандокан. – През нощта ще ни виждат само четирикраките животни, а тугите не са с тигърско зрение. Какво ще кажеш, ТремалНаик?

– Приемам напълно съвета, даден от господин Дьо Люсак – отвърна бенгалецът.

– Нужно ли е да стигнем в безлюдната делта, без тугите да знаят кога къде се намираме.

– Добре тогава – каза Сандокан, – ще вървим до обед, след което ще спрем на бивак. Ще поемем отново късно през нощта. Луна няма и няма да могат да ни следят.

Даде заповед на корнака да промени посоката, свивайки на изток, след което запали цигарата, която му подаде Яниш, и запуши с обичайното си спокойствие, без каквато и да е сянка на страх и тревога.

Но ТремалНаик подозираше, че под тази привидна сигурност се крие голяма тревога. Що се отнася до него, беше наистина много разтревожен и не правеше усилие да крие безпокойството си.

Междувременно слоновете продължаваха дяволския си бяг и аудаките на гърба им се клатеха рязко като при мъртво вълнение.

Летяха като локомотиви и нищо не ги спираше: мачкаха като сламки огромните бамбуци и всичко каквото им се изпречваше на пътя, без да спират нито за момент.

Джунглата оставаше непроменена: бамбуци, бамбуци, привързани един за друг с безброй виещи се растения, и блата, блата, покрити с лотосови листа, върху които почиваха кротко, без да се стряскат от приствието на слоновете, безброй щъркели, айрони и кафяви ибиси.

Ята красиви пауни, смятани от индусите за свещени птици, олицетворяващи според вярванията им богинята Сарасвати, от време на време хвъркваха и се разбягваха, крякайки с блеснали на слънцето красиви пера, чиито пурпурни и златни цветове се смесваха с този на смарагда; тук-там бизони, наричани от индусите джунгликуджа, изскачаха пред слоновете и след момент на колебание се разбягваха светкавично, мучейки заплашително.

Приличаха много на гигантските бизони от прериите на американския Див запад, със същата гърбица и огромни размери, стигащи често до три метра на дължина.

Бързият марш на слоновете продължи единайсет часа; бяха стигнали до едно доста открито място с останки от колиби и Сандокан даде заповед да спрат.

– Тук никой не ще се осмели да ни нападне. Ако някой се приближи, ще го открием моментално, а освен това имаме Пунти и Дарма.

– Които няма да ни настигнат до един час – каза ТремалНаик. – Сигурно са изостанали доста, но кучето няма да се отдели от тигрицата и ще я доведе до лагера ни.

– Бях се поразтревожил за тях – каза Яниш.

– Не бой се, ще дойдат.

Слоновете, щом ги разседлаха и свалиха аудахите, легнаха да почиват. Горките животни дишаха тежко, изглеждаха страшно уморени и се потяха обилно.

Но двамата корнаки се заеха веднага с тях. Настаниха ги на сянка под едно дърво и им намазаха главите, ушите и краката с мазнина, за да не им се напука кожата.

В това време малайците се заеха да опънат палатките, тъй като горещината ставаше непоносима и хората и животните дишаха с мъка. Върху джунглата сякаш се изсипваше огнен поток и бе невъзможно да се стои на открито.

– Човек би казал, че всеки миг ще ни връхлети страшен ураган – каза Яниш, който побърза да се подслони в една палатка. – Навън рискуваш да получиш слънчев удар. Ти, ТремалНаик, който си израснал по тези места, сигурно можеш да ни кажеш нещо за тази жега.

– Започва да духа така нареченият хотуинд и няма да е зле да вземем предпазни мерки. Иначе ще се изложим на опасност да загинем от задухата.

– Това е значи индийският самум – каза Яниш.

– Да, и понякога е по-страшен от сахарския – добави господин Дьо Л юсак, който влезе в този момент в палатката. – Изпитал съм го два пъти, когато бях на гарнизон в Лъкноу и знам нещо за яростта на този вятър. Вярно е, че там е по-опасен, защото идва от запад и най-напред се нагрява от горещите пясъци на Марустан, Персия и Белуджистан.

– Много ли е опасен? – попита португалецът.

– Много. Веднъж четиринайсет души от моите сипаи загинаха от задуха, защото ги бе сварил на открито, без подслон.

– На мен ми се струва, че се задава по-скоро циклон, а не горещ вятър – каза Яниш, сочейки жълтеникавите облаци, които се надигаха от северозапад и се движеха с невероятна бързина над джунглата.

– Винаги става така – отвърна лейтенантът. – Първо ураган, след това горещ вятър.

– Трябва да укрепим палатките – каза ТремалНаик. – Най-добре е слоновете да легнат пред тях. Така телата им ще служат за бариера срещу вятъра.

Пол ръководството на двамата корнаки и на ТремалНаик малайците се заеха с укрепването на палатките. Набиха около тях колове и опънаха допълнителни въжета над платната.

Лагерът бе построен до останките от селски зид и като накараха слоновете да легнат отпред, защитата изглеждаше доста солидна.

Сандокан помагаше в укрепването на лагера, но не вярваше, че вятърът може да бъде толкова опасен.

Горещината ставаше толкова непоносима, че даже и в палатките не се усещаше никаква прохлада.

Докато Сурама, подпомагана от Яниш, приготвяше обедата, облаци вече покриха небето, разстилайки се над джунглата и движейки се по посока на Бенгалския залив.

Започна да духа на интервали горещ като жарава вятър, който изсушаваше растенията и локвите, облаци се трупаха и ставаха все по-страшителни.

Слоновете даваха признаци на растящо безпокойство. Надаваха все по-чести резове, въртяха неспокойно очи и дишаха шумно, сякаш не им достигаше въздух да напълнят огромните си бели дробове.

– Да хапнем набързо – каза офицерът, който наблюдаваше обезпокоен небето през процепа на палатката. – Циклонът напредва със страшна скорост.

– Ще издържат ли палатките? – попита Тигъра на Малайзия.

– Има надежда, ако слоновете останат да лежат пред тях.

– Дали ще запазят спокойствие?

– Тъкмо това не се знае. Виждал съм някои да изпаднат във внезапен ужас и да се разбягват като полудели, без да обръщат внимание на заповедите на техните водачи.

– Ами бамбуците? Би трябвало да представляват отлична защитна стена. Не са твърди и следователно ще се огъват от вятъра, колкото и силен да е.

– Не, не. Ще ги помете като сламки. Ще видите на какво ще ги

направи вятърът.

В този миг от далечината долетя кучешки лай.

– Пунти се връща – каза ТремалНаик, изскачайки от палатката. –  
Идва навреме да се подслони.

– Дали го следва и Дарма? – попита Сандокан.

– Ето я че пристига с огромни скокове – каза господин Дьо Люсак.  
– Какво умно животно!

– А ето и циклона, който връхлита върху ни – каза един от  
корнаките:

Ослепителна светкавица разкъса масата от гъсти, натежали изпарения, докато страшният напор на вятъра започна да брули джунглата, огъвайки до земята гигантските бамбуци и трошейки дебелите клони на дърветата. Всичко притъмня като над могила, където се е самоубил човек...

## XVIII. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Все пак циклонът не нанесе големи щети на нашите приятели. Но ги очакваха много големи изпитания в борбата им с тугите, преди да успеят да ги унищожат и да победят Суйод хан, освобождавайки малката „Непорочна дева на пагодата“, Дарма, дъщерята на ТремалНаик.

Как стана това, е разказано в книгата „Сандокан срещу Тигъра на Индия“, в която продължава разказът за вълнуващата борба между Тигъра на Малайзия – главатаря на пиратите Сандокан, и Тигъра на Индия – главатаря на свирепата секта на тугите, удушвачите на богинята Кали.

КРАЙ

© 1991 Никола Захариев, превод от италиански

Emilio Salgari  
Le due Tigri, 1904

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 14 март 2006 г.

Публикация: Издателство „Трнев & Трнев“, София, 1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2119>]